TANDREȚE 16

HEATHER SHAW

Floarea sudului

Pentru frumoasa și atât de mândra Laurie Giles necazurile au început din ziua în care l-a cunoscut pe irezistibilul Conrad Steyn. Laurie va fi până la urmă nevoită să admită că s-a îndrăgostit până peste cap de bogatul editor sud-african. Dar ea nu a ținut cont de ambițioasa și seducătoarea Vanessa, care, în dorința de a nu-l pierde pe Conrad ar fi în stare de orice mârșăvie, chiar să încerce să-și suprime rivala ...

"- Era momentul ca cineva să-ți dea lecția pe care o meriți; pentru că nu faci decât să fii tot timpul contra, Laurie.

În clipa următoare buzele lui îi striviră gura într-un sărut plin de patimă. Laurie făcu o ultimă încercare să-și întoarcă fața, să scape de această situație umilitoare. Însă Conrad nu îi dădu drumul. Îi ținu capul strâns și o sărută din nou.

Laurie închise ochii cu rușinea arzătoare a acestei umilințe de-a dreptul insuportabile. Îl ura cu patimă și totuși era irezistibil și copleșitor atrasă de el ..."

EDITURA

TANDREȚE

ISBN 973-9127-27-4

Lei 2450
T.L. 40
Lei 2490

©Copyright KIM PUBLISHING CORP. Copyright 1983/1992 by BASTEI-VERLAG, Gustav H. Lübbe GmbH & Co.
Toate drepturile aparțin editurii ZZ

HEATHER SHAW

FLOAREA SUDULUI

Traducere de

DAN DIACONESCU

1995

Editor:

ZAMFIR M. RUSU

Coperta:

George Cristea

1

SOARELE BĂTEA STRĂlucitor prin ferestrele de la etajul patru al modernei clădiri de birouri din Johannesburg. Lumina era atât de orbitoare, încât Laurie se văzu nevoită să clipească des în timp ce stătea așezată în fața editorului revistei-magazin TOPIC.

Conrad Steyn observă acest lucru si se ridică din fotoliul aflat în spatele mesei de scris, ca să tragă storurile.

E un bărbat foarte prezentabil, constată Laurie. *O persoană impunătoare, înalt, puternic și plin de eleganță.* Însă simpatic nu îi era Conrad Steyn. Îi făcea impresia unui om mult prea arogant și plin de sine.

Bărbatul se așeză la loc, în spatele biroului său, și continuă să o fixeze din priviri.

Și mai este și vanitos, constată ea, devenindu-i din ce în ce mai greu să-și păstreze atitudinea calmă și degajată.

– Ceea ce caut eu, domnișoară Giles, începu Conrad Steyn pe un ton care o făcu să înțeleagă limpede că nu o considera adecvată pentru această funcție, este un fotograf capabil să acționeze independent și care să fie

dotat și cu o anumită sensibilitate artistică. Va trebui să fie însă și în măsură să rezolve singur problemele de laborator – firește, doar în cazuri deosebite. Aș prefera totodată să fie cineva care, pe deasupra, să dispună și de o anumită experiență jurnalistică și care, la nevoie, să fie în stare să realizeze și câte un interviu.

Se întrerupse pentru o clipă pentru a o privi cercetător.

– Postul impune pe deasupra o colaborare strânsă fie cu mine, fie cu unul din subordonații mei. Nu am nimic personal împotriva dumneavoastră, domnișoară Giles, dar, ca să o spun pe șleau, prefer să angajez în acest post un bărbat.

– Eram aproape sigură că gândiți astfel, domnule Steyn, răspunse Laurie, reușind chiar să-i zâmbească editorului de la TOPIC.

Degetele lungi și fine ale lui Conrad Steyn se jucau cu prespapierul. Fruntea îi era încruntată, de parcă ar fi considerat discuția doar o simplă pierdere de timp.

– Ei bine, întrebă el în cele din urmă cu un zâmbet batjocoritor, să înțeleg că sunteți în continuare de părere că dispuneți de suficiente cunoștințe pentru a prelua această răspundere?

– Da, răspunse Laurie, susținându-i privirea fără să clipească măcar.

Îndoiala pe care o citea în ochii lui întunecați și lipsa

oricărei înclinări de a accepta vreun compromis, care se oglindea în trăsăturile frumoase ale chipului său puternic bronzat, nu o afectau câtuși de puțin. Nu îl putuse suferi pe acest bărbat încă din prima clipă când dăduse cu ochii de el. Iar superioritatea sa masculină de care făcea paradă fără nici o jenă aproape că îi dădea un sentiment de greață.

– Dispun de o experiență profesională de patru ani, îi explică ea. Am lucrat în calitate de fotograf la o importantă revistă de modă din Miami, după care alți doi ani la un ziar londonez, care se ocupa în principal cu viața din regiunea tropicelor. La început am fost numai fotograf, dar mai târziu am lucrat și ca reporter.

Fără nici o grabă, Laurie îi detalie în amănunt editorului de la TOPIC calitățile ei profesionale, nu ca să-l impresioneze și ca să fie totuși angajată ci mai degrabă ca să-l facă să priceapă că avea, fără nici o discuție, cunoștințele pe care le fixase el drept condiții pentru atribuirea postului respectiv.

Acum, după câte aflase despre sarcinile profesionale care ar fi așteptat-o, nici nu mai era chiar atât de sigură că-și mai dorea această slujbă. Doar când se gândea că va fi obligată să conlucreze cu acest Conrad Steyn se înfioara toată.

Laurie mai prezentă în cele din urmă și câteva din referințele excelente pe care le primise de la foștii ei șefi.

Și, în timp ce Conrad Steyn arunca o privire distrată asupra lor, se întrebă în sinea ei de ce venise, de fapt, în Africa de Sud. *Doar în nici un caz din cauza lui Steven!*

Steven îi povestise în nenumărate rânduri despre relațiile pe care le avea tatăl său în Johannesburg. Fusese de părere că nu avea să prezinte nici un fel de dificultate să-i găsească o slujbă bună în cadrul redacției unui ziar.

A acționa independent e o treabă minunată, nimic de spus, își zise Laurie, *dar cu ajutorul lui Steven totul ar fi fost cu siguranță mult mai simplu.*

Bunul de Steven. În comparație cu bărbatul intolerant din fața ei se putea spune chiar că făcea o impresie foarte bună. O trata dealtfel întotdeauna politicos și cu multă deferență. Chiar și acum, o aștepta în anticameră și se bucura, desigur, că îi permisese să o invite, pentru a treia oară deja în decursul acestei săptămâni, să-ia masa cu el în oraș.

Conrad Steyn îi înapoie referințele.

– Și ce vârstă aveți, domnișoară Giles? întrebă el rar, aparent total dezinteresat. După cât se părea, aprecierile pe care le citise în fugă nu făcuseră absolut nici un fel de impresie asupra lui.

– Douăzeci și trei, răspunse Laurie. Lui, ea îi dădea cam treizeci și cinci. Însă ar fi putut fi poate chiar puțin mai bătrân.

– Și de când sunteți în Africa de Sud?

– De două luni, răspunse ea, având deja o vagă bănuială cu privire la următoarea lui întrebare, anume de ce venise în această țară. Deși, de fapt, era un lucru care nu-l privea absolut deloc.

– Am venit din Anglia, împreună cu trei prieteni sud-africani, spuse ea liniștită. De fapt, sunt originară din Miami, însă am trăit câțiva ani la Londra.

Sprâncenele întunecate ale lui Conrad Steyn se încruntară.

– Fără îndoială că, într-un viitor nu prea îndepărtat, aveți de gând să vă întoarceți acasă.

– Nu există nimic care să mă tragă înapoi, îi răspunse Laurie în doi peri, sesizând că interlocutorul ei era pe cale să-i dezvăluie motivele care stăteau la baza atitudinii sale de respingere. Părinții mei au murit, iar toate rudele care mi-au mai rămas trăiesc în Anglia.

– Înțeleg, mormăi el în barbă și începu să mâzgălească absent plicul cu adresa ei.

După o vreme ridică privirea spre ea, schițând o vagă urmă de zâmbet.

– S-ar putea zice că ați avea calitățile necesare pentru ocuparea acestui post, în ceea ce privește cunoștințele și experiența. Însă rămân la părerea mea că este mai indicată o persoană care să cunoască bine Africa de Sud, care să poată să înțeleagă oamenii de aici, datinile și obiceiurile lor. Dacă veți studia cu mai multă atenție una

din ediţiile revistei noastre îmi veţi da dreptate în această privinţă. În afară de asta, nu doresc să angajez pe cineva doar pe termen scurt. Şi nu doresc să-mi asum riscul ca, peste noapte, să lăsaţi totul baltă pentru a vă reîntoarce în Anglia sau America.

Laurie ar fi putut să-i explice în continuare că – chiar dacă TOPIC era o revistă autohtonă – nu toţi fotografii care au sarcina să scrie din când în când şi câte un articol trebuie neapărat să fie strânşi legaţi de ţară şi obiceiurile ei. Ar fi putut să-i dea asigurări că intenţiona să rămână pentru totdeauna în Africa de Sud.

Însă ştia că astea nu erau decât pretexte. Adevărul era că nu i se dădea această slujbă pentru că era femeie. Şi acest lucru o scotea din sărite din cale afară.

Laurie se îndreptă în scaun, gata să se ridice în picioare în orice clipă. Îi zâmbi ironic lui Conrad Steyn.

– După câte s-ar zice, amândoi nu am făcut decât să ne pierdem timpul de pomană, spuse ea, înăbuşindu-şi cu dificultate adevăratele sentimente.

El îi răspunse cu un zâmbet politicos. Apoi se ridică cu o fracţiune de secundă înaintea ei, grăbit să pună capăt acestei discuţii şi să evite să piardă şi mai mult timp – cu o femeie!

O conduse până la uşa pe care i-o deschise prevenitor.

Cufundat comod într-un fotoliu îmbrăcat în piele

verde, Steven aștepta în anticameră răsfoind una din ultimele ediții ale revistei TOPIC. De îndată ce o văzu pe Laurie, lăsă revista deoparte și se ridică în picioare. O privi întâi pe ea, cercetător, după care îl măsură din ochi pe însoțitorul ei.

Conrad Steyn se mulțumi să-l salute printr-o scurtă înclinare a capului. Fără doar și poate că observase că venise împreună cu Laurie. Apoi se întoarse spre ea.

– Vă mulțumesc că v-ați manifestat interesul pentru acest post, domnișoară Giles. Sper că veți găsi cât de curând ceva convenabil.

Laurie dădu cu răceală scurt din cap, sperând din suflet să observe cât de puțin îl putea înghiți.

– De asta puteți fi cât se poate de sigur, îi răspunse ea în doi peri.

Conrad Steyn o privi câteva clipe cu ochii ușor mijiți. Apoi îi întoarse spatele și intră în biroul lui.

Steven o cuprinse ocrotitor pe după umerii ei firavi.

– Ghinion, nu? întrebă el compătimitor.

– Cea mai renumită fotografă din țară să fi fost și tot nu mi-ar fi fost de nici un folos, îi explică ea. Voia cu orice chip un bărbat.

În timp ce se îndreptau spre ascensor, Laurie oftă. Steven apăsă butonul liftului.

– A fost prima mea încercare de a găsi o slujbă aici, în Johannesburg. Sper din tot sufletul ca nu toți bărbații

sud- africani să fie la fel de misogini.

– Pe unul care nu este îl cunoști doar deja, rânji Steven.

Laurie privi spre chipul lui tineresc și zâmbi. Îi era recunoscătoare că încerca să-i readucă buna dispoziție.

Steven o sărută pe frunte în clipa în care ușile ascensorului se deschiseră din nou și o conduse în jos, pe scări.

În timp ce un al doilea ascensor îi cobora la parter, Steven se sprijini cu spatele de peretele cabinei, cu mâinile adânc înfipte în buzunare, examinând-o.

Arăta nespus de atrăgătoare. Părul ei lung și blond lucea ca aurul în lumina artificială. Ochii ei mari, cenușii, dominau chipul ei delicat. Obrajii îi erau ușor îmbujorați, iar buzele le ținea strânse cu obidă. Un semn cert că fusese obligată să înghită o mulțime de neplăceri, lucru care cu siguranță că nu putea fi străin de discuția pe care o purtase cu puțin timp în urmă.

– Ce n-aș da să fi fost o simplă stenodactilografă, secretară sau ceva asemănător, spuse Steven. În acest caz nu ai fi fost obligată să alergi după astfel de slujbe. Și ar fi și mai bine dacă te-ai mărita cu mine și ți-ai atârna cariera în cui.

Laurie îi zâmbi înțelegătoare, însă nu făcu greșeala de a intra acest subiect, pe care ținea cu tot dinadinsul să-l evite.

Îl cunoscuse pe Steven în urmă cu trei luni, la Londra, prin intermediul prietenei ei, Sandra.

La Oxford, Steven luase parte împreună cu Lewis, prietenul Sandrei, la niște studii de cercetare. După ce își dăduseră de două ori întâlnire, el își făcuse un obicei din a-și petrece majoritatea timpului liber scoțând-o pe ea în lume.

Laurie îl plăcuse chiar din prima clipă, însă avea o anumită reținere să considere sentimentul pe care îl încerca iubire.

Și totuși renunțase la o slujbă interesantă și-l însoțise pe Steven în Africa de Sud. Hotărârea ei se datora însă și faptului că și Sandra și Lewis plecaseră de asemenea acasă. Plecase așadar împreună cu prietenii ei. Iar apoi, mai era și fascinația pe care o exercita țara asta necunoscută asupra ei...

Ieșiră din lift și păși ră, mână în mână, în soarele fierbinte de afară. Deasupra lor se boltea un cer strălucitor de senin, una dintre caracteristicile principale ale Johannesburgului.

Peste tot plutea un iz de primăvară, iar Laurie se bucura încă de acum de vara sud-africană. Își aminti înfiorată de terna și apăsătoarea iarnă londoneză.

În curând, Conrad Steyn și slujba lui fură date uitării. Într-o asemenea zi minunată nu aveai cum să nu fii încrezător și vesel.

Laurie păşea agale, alături de Steven, pe străzile aglomerate. Intrară într-un mic restaurant de pe Bree Street, urcară câteva trepte şi ieşiră pe o terasă cu mese şi scaune din fier forjat.

Soarele amiezii era oprit cu ajutorul unor umbrele galbene. Chelnerii purtau livrele de aceeaşi culoare.

Laurie şi Steven fură conduşi la o masă pentru două persoane, de unde puteau privi în jos, la vânzoleala din stradă. În timp ce chelnerul aştepta să ia comanda, Laurie băgă de seamă că Steven alese un vin roşu, sec, autohton. Se vedea de la o poştă că fusese obişnuit de mic să frecventeze doar localurile cele mai bune.

Costumul lui de in de culoarea nisipului, doar cu o nuanţă mai deschis decât părul lui blond, tuns scurt, punea şi mai bine în valoare chipul lui puternic bronzat şi ochii de un albastru nordic.

Cam aşa trebuie să arate un tânăr atrăgător, pe cale să devină un avocat de succes, gândi Laurie.

Se ruşină însă imediat din cauza cinismului ei. În fond, nu avea nici un motiv să-l critice astfel pe Steven, cu atât mai puţin că urma să-i devină soţie.

– De ce te încruntşi aşa? Tot la Conrad Steyn ăla ţi-e gândul? vru el să ştie.

Laurie se întoarse cu faţa spre el.

– Nu, răspunse ea, zâmbind. L-am uitat de mult. Şters

din memoria mea pentru totdeauna.

– Asta mă bucură. Însă te-a scos din sărite, nu-i așa?

Ea înălță ușor din umeri.

– Intoleranța și aroganța nu sunt tocmai calitățile pe care le apreciez la un bărbat.

– Cred însă că și-o poate permite. Conrad Steyn este un tip foarte bine situat.

– Posibil. Nici nu știam că îl cunoști.

– Am auzit de el, îi explică Steven. Mi-am adus aminte de-abia în momentul în care răsfoiam revista TOPIC, în timp ce te așteptam. Este proprietar sau asociat, nu știu exact, la cam o duzină de ziare și alte publicații din întreaga țară. Îmi aduc aminte că l-am auzit pe tata spunând că Steyn ar fi reeditat revista TOPIC de-abia cu un an în urmă și că aceasta ar avea deja un tiraj mult superior altor publicații de acest gen. Tatăl meu i-a fost în mai multe rânduri consilier financiar. Steyn este unul dintre cei mai importanți clienți ai săi.

Laurie îl privi iritată.

– Presupun că trebuie să fiu fericită că nu ți-ai adus aminte de toate astea înainte să stau de vorbă cu el.

– Aș fi putut să mă prezint și după aceea, răspunse el pe un ton glumeț.

– Nu ai fi fost tu omul să faci asta!

Steven simți amenințarea din vocea ei și începu să râdă.

– Nu, cred că o să fiu obligat, până la urmă, să-ți iau în serios pretențiile de a fi independentă.

– Foarte bine. Mulțumesc, răspunse ea pe un ton amabil. Ar trebui să-ți amintești mereu că fiecare om are dreptul la un anumit sentiment al valorii de sine. Tu te-ai hotărât să urmezi dreptul, cu toate că tatăl tău dorea să intri în biroul lui de consultanță în probleme fiscale...

– Ei bine, cu asta m-ai convins! recunoscu el, cercetându-i gânditor chipul delicat. Tata ține foarte mult la tine, Laurie. Sunt sigur că știi lucrul ăsta – cu toate că niciodată nu a apreciat prea mult femeile independente.

– Și eu țin mult la tatăl tău, îi răspunse ea serioasă. Când are loc dineul acela? Vineri?

Steven încuviință printr-o înclinare a capului.

– Știi, mă gândeam că, din moment ce tot vii la noi la sfârșitul săptămânii, ai putea rămâne întregul week-end.

Laurie tocmai se pregătea să-l refuze și să-i explice că nu vroia să-i deranjeze părinții un timp atât de îndelungat, când chelnerul servi vinul și conversația se întrerupse un timp.

Strânse din buze și ele formară acum doar o linie subțire. În ultima vreme, Steven începuse să emită pretenții la adresa ei, cu care nu putea fi de acord. În ultimele două săptămâni abia dacă fusese zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu fi fost împreună cu el. Chiar și

invitațiile duminicale în casa părinților lui începuseră să devină un obicei. Steven voia s-o ia de nevastă. Știa asta. Până acum reușise de fiecare dată să se eschiveze când deschidea discuția asupra acestui subiect. Ținea la el, însă se temea să nu îl rănească dacă încerca să-i impună o oarecare distanță. Își dorea din tot sufletul ca el să nu încerce să o convingă să accepte o căsătorie pripită. Încă nu era foarte sigură de sentimentele ei.

Avea nevoie de timp și, din acest motiv, era mai bine dacă reușea să obțină din nou o slujbă.

Voia să lucreze iarăși la o revistă și să se distanțeze astfel, într-o oarecare măsură, de Steven.

Pur și simplu simțea că are nevoie să analizeze relația ei cu Steven și asta fără să fie tot timpul împreună cu el.

Era un ghinion că, încă de la prima încercare de a găsi de lucru în Johannesburg, dăduse peste un om ca acest Conrad Steyn. Avea absolută nevoie de o slujbă care să o țină cât mai mult plecată.

În aceeași după-amiază Laurie își lăsă adresa și la o altă firmă de intermediere pentru locuri de muncă și, puțin după ora șaptesprezece, luă un taxi spre blocul din Hillbrow în care închiriase un apartament împreună cu Sandra.

Intră în camera de zi, de unde se deschidea o minunată perspectivă asupra întregului oraș. Se lăsă să

cadă într-un fotoliu tapisat cu un material albastru-verzui și începu să-și citească corespondența primită.

Dădu peste un extras de cont de bancă, diverse prospecte turistice pentru Capul Bunei Speranțe, pe care le solicitase cu mai mult timp în urmă, și o scrisoare din partea avocatului ei din Miami, care administra modesta avere pe care o moștenise de la părinții ei.

Laurie despături scrisoarea scrisă pe o coală de hârtie velină, și gândurile îi zburară înapoi la acea zi de primăvară din urmă cu doi ani, când părinții ei își pierduseră viața. Din cauză că îi fusese imposibil să mai îndure singurătatea, plecase apoi la rudele ei din Anglia, cu toate că până atunci nu întreținuse practic nici un fel de relații cu acestea.

Mama ei, fiica unui bancher bogat din Londra, se măritase la douăzeci și unu de ani cu un american de origine modestă, fiind repudiată din acest motiv de către familia ei. În ciuda tuturor profețiilor, părinții ei avuseseră o căsnicie nespus de fericită.

Până la moartea lor Laurie nu cunoscuse decât o viață plină de fericire și ocrotire. Tatăl ei ajunsese un prosper om de afaceri, fapt pe care însă familia soției sale nu l-a acceptat niciodată.

Laurie fusese nevoită să constate că trei decenii reprezentau un timp mult prea scurt pentru a le șterge vanitatea și prejudecățile. Rezerva cu care o primiseră

rudele fusese imposibil de ignorat.

Tresări înfiorată de aceste aduceri aminte. Se repezi la prospectele turistice multicolore, le luă cu ea la bucătărie și începu să pregătească cina.

Băgă în priză rotisorul și înfipse în proțap puiul pe care-l cumpărase în grabă înainte de a porni spre casă.

Apoi își turnă o ceașcă de cafea și se așeză cu prospectele la masa din bucătărie.

Abia se lăsase furată de farmecul minunatelor fotografii, reprezentând plaje albe și apa azurie a oceanului, când ușa de la intrare se închise cu un trosnet sec.

Zi-i Sandra și pace, își spuse ea. *Să nu fie ea niciodată în stare să închidă ușa după ea ca lumea.*

Prietena ei lucra ca secretară la o bancă. După câteva clipe își făcu apariția în bucătărie adulmecând.

– Mmm, ce bine miroase! constată ea. Mi-e o foame de lup. O sărută pe Laurie pe obraz și se servi cu un măr din fructieră.

Îmbrăcată cu o rochie plisată albastră, croită simplu și cu o bluză albă, Sandra făcea o impresie plină de grație și tinerețe.

– Cum ți-a mers? întrebă ea. A ieșit ceva cu slujba aia?

Își trase un taburet și se lăsă să cadă pe el în timp ce mușca cu poftă din măr.

– Ai fost băftoasă? Ei, hai, dă-i drumul, spune ceva!

Laurie clătină din cap. Apoi îi povesti cu de-amănuntul convorbirea pe care o avusese cu Conrad Steyn. Vorbind, o cuprinse furia din nou.

– Un adevărat misogin, conchise ea.

– Ce ordinar! exclamă Sandra plină de compasiune, trăgând cu ochiul cu interes spre prospectele turistice. Dar nu pune la suflet. Spre norocul nostru, patronii de teapa lui Conrad Steyn sunt în minoritate. Dar ce-ai aici? Ai de gând să pleci în vacanță?

Laurie făcu o strâmbătură.

– N-ar fi tocmai cea mai proastă idee, spuse ea în cele din urmă. O vacanță lipsită de griji.

– Și în fond, de ce nu? Încă ai tot timpul la dispoziție și poți face ce poftești. Sandra îi aruncă o privire cercetătoare. Ei, poate că totuși nu întrutotul, se corectă însă tot ea. Steven ar putea să aibă ceva împotrivă, nu-i așa, Laurie? De ce nu te măriți o dată cu sărmanul băiat, izbăvindu-l astfel de supliciul incertitudinii? Ați putea să vă petreceți luna de miere în Capetown.

Laurie reuși să surâdă slab. Dădu prospectele la o parte și începu să pună masa.

– Nu spuneai tu parcă de dimineață că Lewis o să treacă pe aici în seara asta?

– Ba da. Te deranjează dacă o să mă duc acum să mă schimb și să mă spăl pe cap, Laurie? Mă ocup de

bucătărie după ce mâncăm. Lewis precis că vine abia după opt.

– Bineînțeles că nu. Vezi-ți liniștită de treabă.

Laurie se apucase de pregătitul salatei de roșii când prietena ei mai vârî o dată capul prin ușa bucătăriei.

– Am putea face o nuntă dublă, propuse Sandra.

Laurie îi aruncă o privire mai degrabă perplexă decât mirată și, după ce rămase din nou singură, oftă din rărunchi. Ea și Sandra deveniseră prietene la catarama din ziua în care se întâlniseră prima oară, călătorind împreună în același compartiment de tren de la Londra la Southampton.

Steven și Lewis se cunoșteau de mici copii. Iar dacă Sandra se mărita cu Lewis părea firesc ca și ea și Steven să devină un cuplu. Însă, cu toată bunăvoința ei, nu se putea hotărî să facă acest pas.

Cinară la ora șapte; Sandra, îmbrăcată într-un halat de casă, cu bigudiurile în păr, era puțin în întârziere.

Din acest motiv se și oferi Laurie să spele vasele în locul ei. Însă prietena ei insistă să se achite de contribuția pe care o avea la treburile gospodărești.

Între timp sună și Steven și o informă că avea să fie ocupat la tribunal în ziua următoare și că regreta faptul că nu va putea să o scoată decât seara în oraș ca să cineze împreună.

Până la urmă, Laurie reuși să-l convingă să amâne

cina în oraș pentru o altă dată. Tocmai terminase de vorbit la telefon când sună la ușă.

Se părea că Lewis venise totuși mai degrabă decât estimase Sandra. Cu siguranță că nu dorea să dea ochii cu prietenul ei, în ținuta în care era în clipa aceea.

Laurie traversă camera de zi și se duse să-l primească pe Lewis. Ieși în vestibulul îngust și aprinse lumina. Apoi scoase lanțul de siguranță și deschise. Zâmbetul de pe chip îi dispăru brusc de îndată ce-l recunoscu pe vizitator. Era Conrad Steyn!

– Dumneavoastră? îi scăpă de pe buze. Mă așteptam să fie altcineva. Dură câtva timp până când Laurie reuși să-și revină din uimire.

– În acest caz vă rog să-mi scuzați deranjul, răspunse bărbatul cu o politețe de care niciodată nu l-ar fi crezut în stare. Îmi pare rău că nu v-am sunat înainte la telefon. Însă am omis să-mi notez numărul dumneavoastră.

Laurie își aminti că-și notase numele și adresa ei.

– Poftiți, intrați, domnule Steyn! îl invită ea încă buimacă.

Un zâmbet ușor îi juca pe buze când o întrebă:

– Îmi este permis?

– Bineînțeles. Laurie se dădu un pas înapoi ca să-l lase să intre. Nu avea nici cea mai vagă bănuială ce vânt îl aducea.

Acum i se păru și mai înalt și mai chipeș decât și-l

amintea. Azi-dimineață nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului ce forță nemaipomenită de atracție exercita acest bărbat asupra ei.

Cu siguranță că nu puține sunt femeile cărora li se accelerează pulsul când îl văd, își zise ea cu cinism.

Închise ușa după el și îl urmă în camera de zi. I se adresă cu o politețe rece, care dovedea că-și recăpătase stăpânirea de sine.

– Credeam că este logodnicul prietenei mele. Dacă aveți amabilitatea să mă scuzați câteva clipe. Aș vrea să-i spun că nu are de ce să se grăbească. Dar vă rog să luați loc!

Însă, când se întoarse după câteva momente în încăpere, îl găsi pe Conrad Steyn stând tot în picioare lângă fereastră, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, adâncit în contemplarea panoramei orașului.

Purta un costum elegant făcut pe comandă dintr-un material puțin mătăsos, același pe care-l purtase și dimineața, atunci însă fără haină.

– Nu vreau să vă rețin prea mult, domnișoară Giles, pentru că s-ar putea să aveți deja un program stabilit pentru această seară, spuse el, pregătindu-se să intre direct în subiect, adoptând un ton de afaceri.

– Nu am nici un program, îi răspunse ea la fel de concis. Pot să vă ofer o ceașcă de cafea?

Refuză, mulțumind politicos. Laurie îl invită din nou

să ia loc.

Conrad Steyn se așează într-un fotoliu și Laurie îl urmări cum își încrucișă degajat picioarele sale lungi. Câteva clipe bărbatul o măsură îndelung cu privirea, cântărind-o din ochii lui de culoarea chihlimbarului.

Fără să vrea, Laurie se încruntă, chibzuind ce-o mai fi vrând de la ea.

– Cu siguranță că vă întrebați de ce am venit, începu el fără alte ocolișuri. Nu intenționez să vă pun și mai mult răbdarea la încercare. După conversația noastră am avut sentimentul că ați putea rămâne cu impresia că nu ați fi potrivită pentru postul respectiv. După ce am mai cumpănit cele întâmplate, am ajuns la concluzia că m-am înșelat. Puteți primi postul respectiv, domnișoară Giles – asta, firește, dacă îl mai doriți.

Laurie avu impresia că nu auzise bine. Nu reușea să priceapă ce îl determinase să mai cumpănească o dată la posibilitatea de a-i acorda ei postul acela. Să fi avut mustrări de conștiință pentru că o tratase atât de imposibil?

Însă atitudinea lui încrezută și privirile sale reci o făcură să îndepărteze pe dată acest gând. Conrad Steyn nu făcea parte din categoria bărbaților care să cedeze unor slăbiciuni omenești, cum erau de exemplu mustrările de conștiință.

– Luni iau avionul spre Capetown, continuă el,

văzând că ea nu spune nimic, și aș dori să mă însoțiți. Sunt de realizat câteva interviuri, nu sunt prea dificile însă. Mai sunt prevăzute și două ședințe foto. Principala dumneavoastră sarcină constă în a realiza fotografii cât mai reușite cu florile de primăvară, care vor înflori săptămâna viitoare, în toată splendoarea lor, la Capul Bunei Speranțe.

Obișnuiesc, atunci când mă aflu în Capetown, să locuiesc la mama mea și, din motive de comoditate, v-aș recomanda același lucru. Sunteți oricând binevenită. Nu vă faceți probleme în legătură cu acest lucru.

Laurie rămase nemișcată, holbându-se la el fără să scoată un sunet. Se tot întreba de ce nu-i spunea o dată că refuză slujba pe care i-o oferea. Fusese tratată cu îngâmfare și trimisă la plimbare! Iar ea nu-l putuse suferi pe Conrad Steyn încă din prima clipă!

Acum, același bărbat ședea în camera ei de zi, plin de sine și arogant, și nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-i servească un refuz politicos, însă ferm.

Însă avea în același timp nevoie urgentă să se distanțeze întrucâtva de Steven, și tocmai acest lucru avea să i-l permită călătoria la Capetown.

– Cât timp aș avea de lucru în Capetown? întrebă ea pe un ton glacial.

– Între opt și zece zile.

Rezerva ei înghețată îl amuza, îi citea asta din priviri.

Se simțea într-o poziție de inferioritate față de el, cu toate că era convinsă că nu avea de ce, pentru că el fusese cel care venise la ea.

– Nu sunteți obligată să-mi dați răspunsul chiar din această seară, spuse el cu amabilitate. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea comunica decizia dumneavoastră vineri, cel mai târziu. În cazul că sunteți de acord să primiți, vom avea după aceea tot timpul să discutăm și alte amănunte.

Conrad Steyn se ridică și Laurie îl conduse la ușă. După ce plecă, inspiră profund și făcu un efort să-și învingă supărarea.

Cu toate că era o înfrângere dureroasă pentru orgoliul ei, se hotărî să accepte propunerea. Spera însă din tot sufletul ca prin aceasta să nu schimbe delicata ei situație prezentă cu una și mai delicată.

2

LAURIE PRIVEA FASCInată suprafața aripii în care se reflecta pe neașteptate o rază de soare, provocând o explozie orbitoare de lumină.

Zburase deseori înainte, însă cu avioane normale de linie, niciodată însă cu un Cessna cu patru locuri. Trăia un sentiment nemaipomenit, suspendată în imensitatea cerului de un albastru pur.

Cu toată amintirea oribilă a îngrozitorului accident în care îi pieriseră părinții, nu avea nici un sentiment neplăcut și asta numai datorită faptului că Conrad Steyn pilota aparatul cu multă siguranță și pricepere, astfel încât avea deplină încredere în el.

Undeva, departe sub ei, recunoscu arhitectura modernă din sticlă și metal din Hillbrow, care părea ciudat de minusculă în comparație cu cele două turnuri de televiziune. În fundal se ghiceau, destul de neclare, mormanele de steril ale minelor aurifere, scăldate într-o lumină vie de soarele dimineții, o amintire de neșters a bogățiilor imense ale subsolului Africii de Sud.

Johannesburg, orașul înființat cu o sută de ani în urmă, datorită faptului că aici se descoperiseră

zăcăminte de aur.

Privind acum de sus asupra orașului, lui Laurie îi venea greu să-și închipuie că, pe vremuri, aici nu fusese decât o imensă colonie de căutători de aur, care locuiau în colibe și se deplasau în care trase de boi.

– Johannesburgul a fost prima mină de aur descoperită în Africa de Sud? îl întrebă ea pe bărbatul de lângă ea, privindu-l.

Conrad Steyn clătină din cap.

– Întâi au fost descoperite zăcămintele de la Alluvial, apoi cele din estul Transvaalului, din apropierea Parcului Național Krüger. Un deceniu mai târziu o grupă formată din câțiva căutători se rătăci de-a lungul malurilor lui Witwater și descoperi acest filon aurifier. Dacă nu mă înșel, unul din flăcăii ăia era un concetățean de-al dumneavoastră. Și-a vândut partea ce-i revenea pe o nimica toată și a investit banii într-o altă mină, de unde spera să scoată un profit și mai gras, fără să aibă habar că el și cu prietenii săi dăduseră peste cel mai mare filon aurifier din întreaga lume.

– Dacă este așa, spuse Laurie, aș vrea să aflu dacă a reușit să-și găsească totuși norocul, până la urmă.

– Șansele n-au fost de partea lui. Pe-atunci malaria era foarte răspândită, iar fiarele sălbatice constituiau un pericol real. Pe de altă parte, deseori puteai ajunge în primejdia să mori de foame chiar dacă descoperai un

filon.

– Această ispită veșnică, aurul, filozofă Laurie gânditoare. Astăzi le mai este permis căutătorilor privați să caute aur?

Privirile li se întâlniră pentru câteva clipe. Ochii lui Conrad Steyn erau întunecați și enigmatici.

– Ați venit în Africa de Sud ca să vă căutați norocul? o întrebă el cu ironie.

Laurie zâmbi.

– Ar exista astăzi posibilități mult mai simple, cu condiția să te pretezi la așa ceva, răspunse ea.

– Ei bine, cred că nu ați avea nici un fel de dificultăți, observă el, privind pe geamul lateral.

Laurie îl privi îndelung, studiindu-i profilul expresiv.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Se spune că chipul unei femei constituie capitalul ei. Așadar, am toate motivele să presupun că v-ați descurca de minune.

Neașteptatul compliment o surprinse.

– În ceea ce mă privește nu ar intra niciodată în discuție să mă căsătoresc de dragul banilor! spuse ea cu hotărâre.

Umerii săi largi se mișcară cu indiferență.

– De ce încercați să vă amăgiți singură? întrebă el. Banii au calitatea de a rezista mai mult decât romanticele sentimente de dragoste.

Laurie, care între timp își mutase privirea înainte, se răsuci din nou spre el, cu o mișcare bruscă.

– În fond, dumneavoastră sunteți căsătorit, domnule Steyn?

Ochii lui căprui îi susținură privirea.

– Nu m-aș fi așteptat la un mod de adresare atât de formală din partea unei reprezentante a tinerei generații. Nu vreți să-mi spuneți Conrad?

– Dacă doriți, declară ea cu o ușoară ridicare din umeri fără să fie însă deloc sigură că prefera cu adevărat acest mod intim de adresare.

– Și pentru a vă răspunde la întrebare: nu sunt. Până acum nu am simțit încă nici dorința și nici necesitatea să fac un asemenea pas.

– V-ar deranja, dacă o femeie s-ar mărita cu dumneavoastră numai de dragul banilor? îndrăzni Laurie să-l întrebe în continuare.

– Nu , atâta timp cât este sinceră față de mine.

– Mi se pare un punct de vedere extrem de calculat, chiar prozaic, aș putea zice, constată ea.

– După câte s-ar părea sunteți o adeptă a iubirii romantice. La vârsta dumneavoastră este un lucru ușor de înțeles. Însă cu siguranță vă veți schimba părerea o dată ce veți trece de treizeci de ani.

– Până atunci voi fi cu siguranță măritată, îi răspunse ea cu convingere, însă numai cu un bărbat pe care să-l pot

iubi cu adevărat.

Conrad Steyn avu o clipă de ezitare.

– Poate cu tânărul care v-a însoțit când ați venit la mine? Cum spuneați că-l cheamă?

Steven Hunter. După câte știu îl cunoașteți destul de bine pe tatăl lui, Julian Hunter.

Laurie observă că îi aruncă o privire piezișă.

– Ah, ca să vezi... Și ce face tânărul domn pentru a-și câștiga existența?

– Steven este avocat.

– Având în spatele lui niște părinți bogați, care îi netezesc toate drumurile. Steyn îi aruncă un zâmbet sarcastic. Și sunteți foarte sigură că nu banii lui sunt cei care v-au sucit capul?

– Nu sunt genul de femeie materialistă, răspunse ea calmă. Și nici nu am afirmat că aș avea de gând să mă mărit cu Steven.

– El însă pare teribil de îndrăgostit de dumneavoastră. Apropo, a fost de acord cu plecarea dumneavoastră atât de precipitată la Capetown?

Steven fusese departe de a fi de acord. Însă Laurie nu avea nici o intenție să recunoască acest lucru.

– Firește, răspunse ea, însă nu a fost de acord că am acceptat totuși postul, după ce inițial m-ați respins, adăugă ea mieros.

Conrad Steyn rânji. Lăsa impresia că se amuza

copios.

– Și pe mine m-ar interesa foarte mult să știu de ce ați acceptat postul, spuse el. Când v-am vizitat săptămâna trecută mi s-a părut că v-ar fi plăcut tare mult să săriți cu ghearele la mine.

Laurie nu se putu abține să nu râdă.

– Motivul este unul foarte simplu. Aveam nevoie de o slujbă, răspunse ea.

– Nu am avut însă câtuși de puțin impresia că ați fi în căutare disperată după un loc de muncă. Este posibil să nu fi găsit nici la altă revistă ceva pe măsură, însă cu darurile cu care sunteți înzestrată ați fi găsit oriunde o posibilitate de angajare.

– Dar s-ar fi putut ca și eu să trăiesc cu impresia, că pentru o femeie nu ar fi deloc simplu să găsească aici, în cadrul unei edituri, în Johannesburg, un post care să corespundă pregătirii mele, sublinie ea cu blândețe.

– Nu pot crede așa ceva. Sper că știți că motivele care m-au determinat să nu vă angajez din primul moment nu au nici o legătură cu vreo antipatie față de sexul frumos...

– Mă bucură să aud acest lucru, deși trebuie să recunosc că motivele dumneavoastră nu m-au convins absolut deloc.

– În acest caz mă văd obligat să mă îndoiesc de calitățile mele diplomatice, constată el mustăcind.

Laurie se întoarse spre el și-i studie din nou profilul

atât de marcant.

– Și care a fost, de fapt, motivul pentru care ați refuzat să mă angajați? întrebă ea fără să-l slăbească.

Conrad Steyn păstră un moment de tăcere.

– Este o poveste lungă, începu el în cele din urmă să vorbească. Și nici prea veselă nu este. Însă sunt convins că, mai devreme sau mai târziu, tot o veți afla. Așa că nu am de ce să mă mai ostenesc să v-o povestesc...

Laurie rezistă ispitei de a continua să-l preseze.

– Dar, în orice caz, ați revenit asupra deciziei inițiale, constată ea.

Conrad Steyn sălta din umeri.

– Nu este un privilegiu exclusiv al femeilor de a-și schimba uneori opiniile.

– Și eu care crezusem că motivele dumneavoastră erau bine întemeiate.

Privirile îi zăboviră cercetătoare pe chipul ei drăgălaș.

– Chiar credeți asta? Ei bine, să zicem că m-am hotărât să vă plac. Sunteți inteligentă, foarte spirituală și, pe deasupra, și remarcabil de frumoasă.

Firește că se mai ascundea și altceva în spatele acestor afirmații; Laurie o simțea prea bine. Însă nu voia cu nici un chip să se lase îmbrobodită de lingușeala lui iscusită. Fără doar și poate, Conrad Steyn avea o vastă experiență în ceea ce privea femeile tinere, care desigur

că se îngrămădeau să-i facă pe plac. Ea însă nu voia în nici un caz să facă parte din tagma acestora!

Traversară Valul, un râu care, aidoma unui gigantic șarpe uriaș, își săpase matca de-a curmezișul podișului. Apoi zburară peste o regiune întinsă și netedă, colorată în galben și brun, urmare a iernii uscate și aspre.

După un scurt popas în Kimberley, traversară zona de deșert a Marelui Karroo, slab populată și aproape total lipsită de vegetație, înspăimântătoare prin calvitia ei. Într-un contrast total față de aceasta se înălțau în zare munții înalți ai regiunii Capului Bunei Speranțe. Curând, Laurie descoperi privind în jos văi pline de verdeață și podișuri împădurite. Aici pământul era roditor, saturat de ploile căzute în timpul iernii.

În razele soarelui de după-amiază, Capetown le apăru ghemuit între limba de pământ care mărginea apele albastre și limpezi ale golfului Tafel Bay și atotdominatorului masiv al Munților Tafel.

Zburară peste cartiere de locuințe, întrerupte de fâșiile colorate roșu-închis și galben ale straturilor de flori, continuând să se îndrepte spre apus, la adăpostul munților.

Nu mult timp după aceea, Conrad reuși o aterizare de zile mari pe pista unui aeroport.

Serviră un prânz cam târziu, pe aeroport. Conrad o lăsă câtva timp singură, ca să dea câteva telefoane.

Imediat după ora trei plecară din aeroport și se îndreptară spre apus într-un Mercedes, traversând periferiile din Capetown.

– Unde locuiește mama dumneavoastră? întrebă Laurie, care încerca să înceapă o conversație, în timp ce Conrad se strecura cu mașina prin circulația aglomerată.

– Jos, chiar la Capul Bunei Speranțe, într-o localitate numită Constanta.

– Constanta nu este și o regiune viticolă? întrebă Laurie, amintindu-și de prospectele turistice pe care le studiase.

– Ați fost foarte atentă, o lăudă Conrad. Seven Oaks*, casa părintească a mamei mele, a fost pe vremuri o podgorie. Aparține familiei noastre de mai multe generații.

– Acolo v-ați născut? vru ea să știe, deși nu și-l putea în nici un fel închipui pe Conrad Steyn băiețaș.

Încuviință din cap.

– Este singura casă care are vreo semnificație pentru mine, și sper să nu fiu obligat niciodată să trăiesc în altă parte decât aici. E adevărat că și locuința mea din Johannesburg prezintă avantajele ei, însă nu există nimic pe lume care să se poată compara cu izul de lemn vechi și alamă lustruită, ceea ce pentru mine este sinonim cu acasă.

---

* *Șapte Stejari,* în limba engleză (n.t.).

– Veniți deseori aici?

– Mă leagă multe afaceri de Capetown, răspunse el în doi peri, accelerând. Din păcate nu pot să petrec aici atât timp cât îmi doresc. Mai ales în ultimele luni, de când am început să scot revista TOPIC.

Laurie îl privi gânditoare.

– Aveți un succes deosebit cu revista asta, după câte mi-a spus Steven.

– E de la sine înțeles. Niciodată nu mă apuc de ceva dacă nu sunt convins de succes dinainte.

Deși lipsit de îngâmfare, răspunsul o incită și o făcu să nu se poată stăpâni.

– Un adevărat simbol de modestie, murmură ea.

Ochii i se întunecară, însă continuă să zâmbească și nu i-o luă în nume de rău.

– Deși nu meritați, o să fac un ocol ca să vă arăt o anumită porțiune de coastă.

Un lucru remarcabil, pe care va trebui să-l țin minte, gândi Laurie. Un Conrad Steyn, care să se abată de la drumul său doar ca să-mi arate un obiectiv turistic. Însă își păstră gândurile pentru sine.

Trecură pe lângă *Cei Doisprezece Apostoli,* un masiv muntos cu creste și forme ciudate, continuându-și drumul spre sud, în direcția Hout Bay Neck, apropiindu-se de Atlantic. La stânga lor se înălțau spre cerul limpede Munții Constanta; în dreapta se vedeau apele de un

albastru adânc al golfului Hout Bay.

– Se spune că șoseaua pe care ne aflăm acum este una dintre cele mai frumoase șosele de coastă ale lumii, povesti Conrad în timp ce conducea cu privirea ațintită înainte. Ajunseră la primul din periculoasele viraje în ac de păr, pe care îl abordă cu măiestrie și siguranță.

– Nu mi-a fost dat încă niciodată în viață să văd un lucru de o asemenea măreție, șopti Laurie cu răsuflarea tăiată.

Privi în sus, unde șoseaua se încolăcea în jurul peretelui abrupt. Era bucuroasă că nu se afla ea la volan.

Conrad conducea cu un calm suveran, părând să cunoască foarte bine fiecare din periculoasele viraje. Laurie se abținu de la orice conversație, pe de o parte pentru că se temea să nu-i distragă cumva atenția, pe de altă parte, ca să savureze peisajul magnific.

Undeva, departe, sub ei, brizanții se loveau cu furie de stâncile gigantice, făcând ca spuma să fie împroșcată la zeci de metri.

În locurile unde apa nu mai reușea să ajungă se vedeau unele din primele tufe de flori de primăvară, ale căror delicate culori pastelate contrastau puternic cu verdele saturat al ierbii.

Pe vârful stâncilor căutaseră adăpost câțiva pescărușI. Soarele arunca mii de irizații pe crestele spumegânde ale valurilor. Iar sus, în înaltul cerului,

Laurie descoperi un albatros care se rotea solitar printre nori.

– Șoseaua asta duce la Capul Bunei Speranțe urmărind linia coastei? vru ea să știe de la însoțitorul ei.

– Nu, din păcate. În curând vom fi nevoiți să virăm spre interiorul uscatului. Însă trebuie neapărat să mergem o altă dată și la Capul Bunei Speranțe. Există acolo un parc natural care sunt sigur că vă va interesa foarte mult. Se găsesc acolo și plante foarte rare, care încep să înflorească de acum încolo.

– Capul Bunei Speranțe, repetă Laurie gânditoare. Nu se povestește că pe acolo bântuie destul de des umbrele corăbiilor scufundate, a căror soartă a fost pecetluită de stâncile care-l înconjoară?

– Precum văd, avem de-a face cu o mică romantică, nu-i așa? constată Conrad pe un ton batjocoritor. Laurie însă preferă să nu se lase provocată.

– Probabil că nu puțini marinari neînfricați au naufragiat în dreptul Capului Bunei Speranțe, șopti ea visătoare.

Conrad încuviință cu o înclinare a capului.

– Furtunile de la Capul Bunei Speranțe sunt pe cât de temute, pe atât de renumite, deși, după părerea mea, numărul navelor naufragiate în Table Bay a fost cu mult mai mare, îi explică el.

– Priviți! strigă ea pe neașteptate plină de entuziasm,

arătând spre o stâncă acoperită cu niște flori minuscule, de un galben palid.

– Ienupăr, îi explică Conrad, încetinind puțin, ca să-i permită să admire priveliștea mai bine. Este una din speciile cele mai rar întâlnite.

– Abia aștept să-mi despachetez aparatul de fotografiat, suspină ea.

În această zonă atât de sudică, florile mai au nevoie încă de câteva zile până să înflorească în toată splendoarea lor. Așa că veți avea timp berechet. Conform estimărilor, la Capul Bunei Speranțe înfloresc în acestă perioadă cam două mii și jumătate de specii diferite de flori. Așadar, cu siguranță că nu veți duce lipsă de subiecte. Veți avea ocazia să constatați că zonele cele mai frumoase, unde înfloresc zeci de mii de flori, sunt situate ceva mai la nord. Acum probabil că sunt deja în plină floare. Am să vă arăt pe hartă cum puteți ajunge acolo. Veți putea să vă duceți în zilele următoarele – firește, dacă vremea o va permite.

Conrad Steyn făcu o scurtă pauză, după care continuă.

– În grădina Kisterbosch, în apropierea orașului, există, de asemenea, plante care înfloresc în culori neînchipuit de frumoase. Săptămâna viitoare veți avea ocazia să vizitați și partea de est a orașului..

– Abia aștept, spuse Laurie, care acum era de-a

dreptul încântată de misiunea pe care o primise. Dar nu spuneați parcă ceva de două ședințe foto la care veți avea nevoie de mine? adăugă ea.

– Joi seara suntem invitați la inaugurarea oficială a unui hotel de lux din Sea Point. Michael van der Merwe, asociatul meu la TOPIC, va prelua scrierea articolului, astfel încât vă veți putea concentra în totalitate asupra realizării unor instantanee elocvente. A doua ședință va fi cu prilejul unei regate de iahturi care se va organiza în Tafel Bay sâmbăta viitoare. Și acolo vom fi însoțiți tot de Michael.

– Înseamnă că domnul van der Merwe se află deja în Capetown?

– Michael se întoarce mâine din Insulele Seychelles, ceea ce înseamnă că va ajunge la Seven Oaks probabil abia către seară, o informă el. Vă va rămâne, așadar, suficient timp pentru ca să vă puneți de acord cu privire la fotografii. Cele două interviuri le puteți programa în timp, după cum vă convine cel mai bine.

– Înțeleg că voi fi deci ocupată până peste cap, observă Laurie cu voioșie. Și cum rămâne, voi avea totuși cât de cât și puțin timp liber? întrebă ea cu aroganță.

– Voi aborda ceva mai târziu și subiectul acesta, o informă el sec.

Laurie se enervă când își dădu seama că era pe cale să roșească.

– Nu aveam în nici un caz intenția să mă plâng de prea multă muncă, spuse ea cu ciudă.

– Sunt foarte sigur de faptul că, în atare situație, mi-ați spune-o fără înconjur, replică el cu un început de umor care îndulci oarecum asprimea cuvintelor lui. Sincer să fiu, nu sunt obișnuit să stau cu biciul în spatele angajaților mei. Nu mă interesează câtuși de puțin cum vă împărțiți timpul. Faceți-mi treabă bună, asta e tot ce vă pretind.

– O să fac tot ce-mi va sta în putință, îl asigură vizibil impresionată Laurie. Și ca să fiu la fel de sinceră, timpul liber nu joacă pentru mine un rol de prea mare importanță în cursul călătoriei acesteia, se grăbi ea să adauge.

– Firește că nu vă va pretinde nimeni să lucrați non-stop. Însă, dacă timpul rămâne favorabil, presupun că dumneavoastră înșivă veți fi cea care va dori să-l utilizeze cât mai bine. În acest caz aveți permisiunea mea să mai stați încă două zile înainte de a vă întoarce acasă, propuse el. Presupun că tânărul dumneavoastră prieten, Hunter, nu va avea nimic de obiectat.

Laurie evită să se lase atrasă în comentarea acestui subiect, îndreptându-și din nou atenția asupra peisajului dominat în continuare de munți înalți.

Șoseaua traversă un lanț muntos, după care coborî în minunata vale Constanta, unde butucii de viță de vie se

înșirau în rânduri perfecte de-a lungul unor dealuri molcome, străjuite, în aburul roșcat al înserării, de câteva stânci.

Ieșiră din șoseaua principală și pătrunseră pe un drum nisipos de țară, flancat la intervale regulate de stejari falnici. Apoi traversară un râuleț și trecură printr-o pădure. Nici un semn prevestitor nu arăta că s-ar afla în apropierea vreunei case până în clipa în care pădurea începu dintr-o dată să se rărească.

În fața lor se întindea un gazon îngrijit, mărginit într-o parte de un râu și în cealaltă de stejari și pini impunători.

Laurie nu reuși să-și desprindă privirile de la casa care avea un aspect deosebit de primitor, cu portalul acoperit de la intrare și storurile de la geamuri din lemn de tec cu reflexe brun-aurii. Ultimele raze ale soarelui de după-amiază aruncau umbrele copacilor peste fațadele albe, punând și mai bine în valoare frontoanele cu înfloriturí.

Când, după un ultim viraj, Conrad încetini, Laurie descoperi și un mic lac artificial, pe a cărui suprafață sclipeau nuferi albi și roz. În mijlocul lacului se înălța, pe un postament pe care se încolăcise o viță de vie sălbatică, o nimfă suplă și albă.

După ce mașina se opri Laurie își îndreptă din nou atenția spre casă. O femeie suplă deschisese ușa de la intrare și se apropia de ei alergând pe cărarea presărată

cu pietriș alb.

Trebui să admită că doamna era o persoană deosebit de elegantă. *O adevărată doamnă, din toate punctele de vedere,* fu prima impresie pe care o avu Laurie.

Chiar dacă nu-și pusese până atunci problema cum arătau părinții lui Conrad, nu avu nici o îndoială că acea doamnă fermecătoare trebuia să fie mama lui.

Ea se apropie cu un pas ușor de fiul ei. Bucuria de a-l avea din nou acasă se putea vedea de la o poștă.

– Ce drăguț din partea ta că te-ai mai gândit să treci iarăși pe-acasă, Conrad, exclamă ea fericită. Se lăsă îmbrățișată și sărutată de el, după care se dădu un pas înapoi pentru a-l putea privi mai bine. Ai avut parte de o călătorie plăcută?

– Da, mulțumesc de întrebare, răspunse el zâmbindu-i cu atâta gingășie, încât Laurie își putu da ușor seama că își adora mama.

Însă, în acel moment, amândoi, mama și fiul, se întoarseră spre ea. Frumoșii ochi căprui ai doameni. Steyn o priviră cu amabilitate în timp ce Conrad făcu prezentările.

Apoi doamna Steyn zâmbi și cuprinse cu un gest matern umerii înguști ai lui Laurie.

– Aș vrea să vă mulțumesc pentru ospitalitate, începu să spună Laurie, însă mama lui Conrad o întrerupse cu un gest.

– Mă bucur că sunteți aici. Mai avem și un al doilea oaspete care va rămâne, de asemenea, câteva zile la noi, continâ ea, după care se adresă din nou fiului ei.

– Vanessa s-a întors ieri din Durban. M-a sunat și s-a interesat când mai treci pe-aici. M-am gândit că i-ar face plăcere să se odihnească aici, la noi, câteva zile după agitația ultimelor prezentări de modă. Urmează să sosească diseară, la cină.

Conrad se mulțumi să confirme înclinând din cap, în timp ce Laurie se întreba dacă nu cumva această Vanessa era *acea* femeie din viața sa.

Zgomotul unor pași care se apropiau pe cărarea pietruită o făcu să întoarcă privirile spre un negru înalt, de vârstă mijlocie, care se opri în spatele lor.

Pielea lui neagră și lucioasă se afla într-un contrast izbitor cu haina în dungi roșii și albe cu care era îmbrăcat. Conrad îl prezentă ca pe servitorul casei.

– Johannas vă va duce bagajele înăuntru, spuse Anne Steyn în timp ce-și conducea musafira spre casă. Sunt sigură că doriți să vă aranjați puțin după această lungă călătorie sau poate chiar să vă întindeți puțin înainte de masă. Am să-i spun lui Sarah, fata din casă, să vă aducă în cameră niște suc de portocale de la gheață – sau poate preferați mai degrabă o ceașcă de ceai?

– Ceva rece ar fi minunat, răspunse Laurie cu un zâmbet recunoscător.

Doamna Steyn deschise ușa masivă de la intrare și-o invită înăuntru. Pătrunseră într-un hol mare, zugrăvit în alb, în care atenția lui Laurie fu atrasă din prima clipă de cele două candelabre care atârnau din tavan.

Își urmă apoi gazda, călcând pe parchetul strălucitor într-o încăpere elegant mobilată, ai cărei pereți erau zugrăviți, de asemenea, în alb. Parchetul lustruit era acoperit cu covoare persane de mare valoare. Traversară salonul și intrară într-un coridor.

Anne Steyn îi arătă lui Laurie dormitorul pe care i-l rezervase și ale cărui ferestre imense erau încadrate de perdele din brocart gri-argintiu. Ultimele raze ale soarelui învăluiau totul într-o lumină aurie. Tapetul în dungi scăldat în lumină se afla într-un contrast puternic cu covorul albastru închis.

Laurie se uită atentă în jur. Piesa de mobilier care domina camera fără discuție era un pat imens cu baldachin.

– Sper să nu vă simțiți pierdută în patul ăsta mare, spuse cu un zâmbey pe buze Anne Steyn, căreia nu-i scăpase privirea lui Laurie. Din păcate, în întreaga casă nu se găsește nici măcar o singură piesă de mobilier care să aducă, fie și pe departe, cu un pat modern. Ce-i drept, Conrad a renovat întreaga casă, însă am păstrat tot mobilierul cel vechi.

– Este o casă minunată, exclamă Laurie, puternic

impresionată de Seven Oaks.

– Și eu o iubesc foarte mult, îi mărturisi gazda. Cu cinci ani în urmă, când a decedat soțul meu, fusesem la un pas să pierd Seven Oaks. Taxa de moștenire a fost îngrozitor de mare, iar întreținerea unei astfel de proprietăți înghite sume fabuloase. Însă Conrad a fost cel care a preluat întregul domeniu, care după aceea a și fost, dealtfel, trecut pe numele lui.

Păstră câteva clipe de tăcere, după care continuă gânditoare.

– Și el iubește această proprietate la fel de mult ca și mine, ceea ce mă face nespus de fericită. Altminteri nu cred că aș avea ocazia să-l văd prea des. Această cameră a aparținut pe vremuri guvernantei lui Conrad, povesti doamna Steyn în continuare. Din acest coridor se deschid multe încăperi în care ar fi putut locui o mulțime de copii, dar din păcate n-a fost să fie. Poate Conrad să fie mai înțelegător și să-mi facă cât mai curând câțiva nepoței.

În sinea ei, Laurie avea oarecare îndoieli în legătură cu acest lucru. Poate doar dacă să-l fi vrăjit Vanessa în asemenea măsură, încât să-l facă să-și uite de toate reținerile pe care le avea față de căsnicie.

O urmă pe Anne Steyn în camera de baie învecinată, cu faianță brun-închisă, instalații sanitare de culoarea fildeșului și armături aurii strălucitoare.

– Sper ca Sarah să nu fi uitat de ceva, spuse Anne

Steyn în timp ce deschidea un dulap din perete unde se aflau prosoapele de baie. În cazul că totuși ar lipsi ceva, vă rog să-mi spuneți, adăugă ea zâmbitoare. Acum am să vă las singură și am să mă ocup de masă. Johannas vă va aduce bagajele imediat.

Laurie îi mulțumi. Apoi lăsă ușa întredeschisă după ieșirea gazdei și se apropie de una din ferestre.

Privi în jos, spre o terasă umbrită de un stejar falnic. Se găseau acolo câteva mese împrejurate de scaune de grădină, vopsite în alb.

În fundal se deslușeau treptele care duceau la o piscină îmbrăcată în plăci de faianță turcoaz ce contrastau puternic cu culoarea roz deschis a florilor de bougainvilla, care, aranjate într-un rond, mărgineau cealaltă latură a piscinei. În spate, gazonul se pierdea într-o pădure cu arbori bătrâni.

Nici nu-i de mirare că Conrad Steyn nu se simte nicăieri acasă, în altă parte, gândi Laurie, în timp ce-și rotea privirile în jur.

Se întoarse când auzi bătăile în ușă. La invitația ei, în cameră intră o negresă trupeșă, purtând o tavă cu o carafă cu suc de portocale.

– Domnișoară Laurie, o salută ea prietenoasă și făcu o reverență, după ce avu grijă să așeze tava cu atenție pe noptiera din lemn de nuc. Fiți binevenită la Seven Oaks. Conița o zis că probabil sunteți foarte însetată după o

călătorie atât de lungă. D'aia v-am adus o cană mare cu suc.

– Mulțumesc, Sarah, răspunse Laurie zâmbind și-și îndreptă privirile spre ușă, unde își făcuse apariția Johannas care-i aducea valiza și aparatura foto.

De abia apucase acesta să lase bagajele jos când se auzi o nouă bătaie la ușă și în cadrul ei se ivi capul lui Conrad. După ce răspunse afabilului salut al lui Sarah, privirile sale se ațintiră întrebătoare asupra lui Laurie.

– Totul e-n ordine?

– Da. Totul e atât de minunat de frumos, aici! exclamă ea. Probabil că nici nu voi mai dori să plec vreodată acasă.

Privirea lui nu se dezlipi de ea.

– Să înțeleg că considerați Johannesburgul ca fiind "acasă"?

– Este singurul "acasă" pe care-l am în clipa de față, răspunse ea. Dintr-o dată, se simți nespus de neajutorată sub privirile lui sfredelitoare.

– În clipa de față?

– Ei, nu-i cazul să despicați vorbele mele în patru, încercă ea să evite seriozitatea discuției. Felul în care o chestiona începuse să o scoată din sărite. În orice caz, sunt hotărâtă să rămân pentru totdeauna în Africa de Sud, se grăbi ea să adauge.

– Zău, așa? Însă în fracțiunea următoare de secundă

orice interes păru să-i fi dispărut, pe neașteptate. Bineînțeles, doar dumneavoastră sunteți în măsură să decideți. Apropo, masa se servește la ora șapte. Însă am să vă rog să coborâți puțin mai devreme, să bem ceva. Sufrageria este imediat în stânga, lângă scară.

Schiță o plecăciune, se întoarse și părăsi încăperea. Laurie se întoarse din nou la fereastră. Urmări cu privirile o veveriță care traversă terasa în goană și se făcu apoi nevăzută printre tufe.

De fapt, nu-i stătea deloc în fire să povestească despre ea însăși. Însă se părea că Conrad Steyn reușea să o facă să-și dezvăluie laturile negative ale caracterului.

Alături de el trăia de fiecare dată senzația că trebuie să se apere. Aroganța lui plină de îngâmfare și nemăsurata superioritate pe care o afișa o deranjau și îi întăreau convingerea că nu trebuia să aibă încredere într-un bărbat cu astfel de origine și de calități.

Era cu atât mai de neînțeles că tocmai reacția lui plină de răceală era cea care o făcea să-și piardă cumpătul. Era pe cât de supărător, pe atât de neînțeles.

Laurie acordă multă atenție felului în care se îmbrăcă pentru cină. Alese rochia roșie din lână tricotată, în care îi plăcea lui Steven atât de mult să o vadă.

Roșul era culoarea care îi venea cel mai bine, care îi sublinia tenul roz și îi punea în valoare farmecul ochilor

cenușii.

Dacă Vanessa, prezentatoarea de modă, avea să participe la cină, avea toate motivele să-și dea osteneala să arate cât mai bine, pentru a nu lăsa impresia unei cenușărese.

Când ieși din cameră și coborî spre holul de la parter se făcuse ora șase jumătate. Găsi fără prea multe dificultăți încăperea descrisă de Conrad și care era decorată la fel de elegant ca și camera de primire pe care o văzuse încă de la sosire.

Din prima clipă atenția lui Laurie fu atrasă de o tânără suplă, care stătea sprijinită de prichiciul uneia din ferestre și privea afară.

Purta o rochie încheiată până sus, dintr-un material alb, mulat pe trup. *Se vede cât de colo că se pricepe să se pună în valoare,* își zise ea. Perdelele din brocart, de culoarea vinului de Burgundia, o încadrau nespus de bine, iar lumina candelabrului de epocă arunca sclipiri feerice în părul ei negru ca abanosul. Ți-o puteai închipui cu ușurință într-o astfel de poză pe coperta unuia din jurnalele de modă.

Întrucât Laurie se oprise în ușa deschisă, se produse o ușoară adiere. Bruneta se răsuci pe neașteptate. Pentru o secundă, ochii ei se îngustară.

– Bună, spuse ea pe un ton leneș și se îndreptă spre Laurie. De ce nu intrați? Aici, la Seven Oaks, nu suntem

atât de formaliști.

Dacă nu ar fi știut care este realitatea, Laurie ar fi luat-o negreșit pe bruneta care o cântărea din privirile ochilor ei întunecați drept stăpâna casei.

– Sunt Laurie Giles, se prezentă ea zâmbind. Și dumneavoastră sunteți, desigur, Vanessa.

Bruneta zâmbi cam strâmb, scoase o țigaretă dintr-o cutiuță îngustă din aur, care se găsea pe masă, și-o înfipse între buze și și-o aprinse cu un chibrit. Suflă rotocoalele de fum în sus și-i oferi cu acest prilej ocazia lui Laurie să-i admire minunatul ei profil. Apoi se lăsă să alunece într-un fotoliu adânc și-și încrucișă picioarele cu un gest plin de grație.

– Conrad mi-a povestit că veniți din Miami, spuse ea tărăgănat, după ce și Laurie se așezase în balansoar. Am lucrat un timp la New York, ca manechin, însă până în Florida n-am ajuns niciodată. Se spune că plajele ar fi fantastice pe-acolo.

– Da, coasta este într-adevăr foarte frumoasă, îi dădu Laurie dreptate. Ar putea fi comparată, cred, cu cea de la Durban.

– Posibil, murmură Vanessa, care încă nu-și încheiase examinarea.

– Doamna Steyn afirmase adineauri că ați lucrat la Durban, continuă Laurie prietenoasă. Ce fel de modele prezentați?

– În principal *Haute Couture**, răspunse Vanessa sec. Se aplecă și scutură cenușa țigaretei într-o scrumieră. De fapt, vă cunoașteți deja de mai multă vreme cu Conrad?

– Nu, doar de câteva zile, de când m-am prezentat pentru angajare.

– Așa, care va să zică, lungi Vanessa vorbele, privind-o gânditoare. Credeam că i-ați fost prezentată de o persoană din branșă sau că l-ați cunoscut dinainte, spuse ea în cele din urmă. Rămăsesem cu impresia că nu mai intenționa să angajeze o femeie pe postul de fotograf.

Lui Laurie îi fu imposibil să-și ascundă curiozitatea.

– Nu zău? Și de ce, dacă-mi este permis să întreb?

Ochii Vanessei se îngustară din nou.

– Conrad nu v-a povestit nimic despre Wendy?

Laurie clătină din cap.

Vanessa trase un fum lung din țigareta ei, punând-o și mai mult pe jar. Se prefăcu că gândește concentrată dacă era sau nu cazul să continue.

– Wendy a fost ultimul fotograf de la TOPIC, începu ea într-un târziu, iscodind-o pe Laurie din priviri. Avea, printre altele, și obligația să-i însoțească pe domni. După numai patru săptămâni avea deja o aventură cu Bruce Cameron, asociatul la TOPIC pe vremea aceea, care era în același timp și un vechi prieten de-al lui Conrad.

* Croitorie de înaltă clasă, în limba franceză (n.t.).

Pierzându-și complet capul după Wendy, Bruce și-a părăsit soția și pe cei trei copii pentru a trăi împreună cu ea. Însă, după numai câteva luni, Wendy și-a dăruit farmecele unuia din partenerii de afaceri ai lui Conrad și l-a trimis la plimbare pe sărmanul bătrân Bruce. Din totdeauna o fire destul de sensibilă, Bruce s-a apucat de băutură. Într-o seară, în timp ce conducea mașina spre casă, beat ca de obicei, s-a ciocnit frontal cu un camion și a murit pe loc.

– Groaznic, murmură Laurie plină de compasiune. Wendy a plecat până la urmă de bună voie?

Vanessa încuviință cu o mișcare a capului.

– De altfel, nu cred că Conrad ar mai fi ținut-o la TOPIC. În orice caz, nu pot pricepe de ce a angajat în locul lui Wendy tot o femeie.

– Poate pentru că eu nu am alura unei Circe, își dădu Laurie cu părerea. Se străduia să dea convesației un ton lejer. Era cât se poate de evident că Vanessa o privea cu o suspiciune fățișă.

Însă, chiar dacă nu sunt genul lui Wendy aia, de ce m-a angajat totuși Conrad până la urmă? se întrebă ea în sinea ei.

Dacă Vanessa nu lăsa loc nici unui dubiu referitor la cum vedea ea lucrurile, pentru Laurie atitudinea lui Conrad deveni acum și mai de neînțeles. Dar, oricum ar fi fost, avea toată înțelegerea pentru el. Era îngrozitor să-ți

pierzi un prieten în acest fel.

Câteva minute mai târziu își făcu apariția și Conrad. Purta un pantalon închis la culoare cu o bluză tricotată italienească și arăta nemaipomenit de atrăgător.

Laurie știa prea bine că un bărbat ca el își putea permite o garderobă din cele mai scumpe, chiar dacă nu existau prea mulți bărbați care să se priceapă să o poarte cu o nonșalanță atât de plină de eleganță.

În mod evident, Vanessa era la fel de impresionată de Conrad. Îl privea plină de admirație, cu ochi scânteietori, zâmbindu-i seducător.

– După cum văd, ați făcut deja cunoștință, spuse el pe un ton degajat, mutându-și privirile de la una la alta.

– Da, iubitule, toarse Vanessa și suflă fumul țigaretei în sus. Tocmai îi povestisem lui Laurie despre Wendy.

Conrad nici nu clipi măcar, însă aruncă o privire iute spre Laurie.

– Ce vă ziceam? V-am spus doar că, mai devreme sau mai târziu, tot veți afla. Ce pot să-ți ofer de băut, Vanessa?

– Pentru mine, ca de obicei, iubitule, răspunse ea și se tolăni în fotoliu, moale și mătăsoasă ca o pisică răsfățată.

Privirea lui indiferentă se opri întrebătoare asupra lui Laurie. Ea ceru un suc de roșii, lucru pe care avea să-l regrete imediat, pentru că Vanessa izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Doamne sfinte, doar la atât puteți face față?

Anne Steyn, care tocmai intra, îi aruncă lui Laurie o privire încurajatoare.

– Cu siguranță că la cină veți dori să gustați unul din renumitele noastre vinuri din podgoriile de la Capul Bunei Speranțe, nu-i așa, draga mea? Este foarte apreciat de toată lumea.

– Știu că și prietenii mei din Johannesburg îl lăudau, spuse Laurie. Apoi se întoarse spre Vanessa, care vroia deja din nou să afle ceva de la ea.

– Trăiți de mai multă vreme la Johannesburg? Vreau să spun, deja de atâta vreme încât să vă fi făcut deja prieteni acolo?

– Sunt abia de câteva săptămâni în Africa de Sud, o lămuri Laurie. Am venit din Anglia, împreună cu cei trei prieteni ai mei sud-africani.

Sprâncenele Vanessei se ridicară a mirare.

– Să înțeleg deci că sunteți un adevărat globtrotter*?

– Tinerii din ziua de astăzi duc o viață foarte aventuroasă, interveni Anne Steyn. Îi zâmbi prietenoasă lui Laurie și apoi se scuză, pentru a verifica în ce stadiu se afla Sarah cu bucatele.

Conrad se întoarse de la bar și-i întinse Vanessei o sondă, al cărei conținut era decorat cu o felie de lămâie.

– Laurie mi-a spus că intenționează să rămână pentru

* globe-trotter = turist pasionat (n.t.)

totdeauna în Africa de Sud, zise el în timp ce o servea, înclinându-se batjocoritor cu sucul de roșii cerut.

Vanessa, care îi urmărise tot timpul cu multă atenție, nu pierdu ocazia să intervină.

– Ca să vezi! Și ce v-a entuziasmat atât de mult aici?

– Clima, în primul rând, răspunse Laurie, dându-și silința să pară cât mai sigură pe ea. Însă nu se putu totuși abține să-l privească pe Conrad și să mai adăuge: și apoi, găsesc că oamenii sunt atât de amabili și prietenoși pe-aici.

Crezuse că reușise să-și recapete stăpânirea de sine după ultima lui remarcă. Însă, când îi zâmbi dintr-o dată amuzat, fu din nou cuprinsă de tulburare. Zâmbetul lui era atât de năucitor, încât, fără să vrea, se pomeni zâmbindu-i la rândul ei. În același timp avea senzația că era incapabilă să mai gândească limpede.

Laurie își reveni de-abia când Vanessa se ridică pentru a-și lua o altă țigaretă din cutia de pe masă. În acest timp nu o slăbi o clipă din ochi pe Laurie.

Anne Steyn se întoarse în sufragerie și se așeză lângă Vanessa.

– Mâncarea va fi gata peste câteva minute, anunță ea. Părea să fi simțit ușoara tensiune care plutea în aer și se întoarse zâmbitoare spre Vanessa.

– Cum ți-a mers în ultimele două săptămâni la Durban?

– Muncă multă, răspunse aceasta scurt, jucându-se cu paharul, pierdută în gânduri.

Anne Steyn o privi iscoditoare câteva clipe, apoi se întoarse spre Laurie.

– Vanessa este un manechin foarte apreciat, îi explică ea. Aleargă într-una prin toată țara, de la un angajament la altul.

– Locuiți în Capetown, Vanessa? întrebă Laurie.

Ochii întunecați ai celeilalte îi aruncară o privire nu tocmai prietenoasă.

– Da, asta când nu sunt în Johannesburg.

Laurie nu îi luă în seamă rezerva.

– Cred că trebuie să fie minunat să pendulezi tot timpul între cele două orașe, spuse ea, străduindu-se să mențină conversația. Clima din regiunea Johannesburgului este deosebit de plăcută, iar poziția de care se bucură Capetown, suspendat între ocean și munți, are și ea certele ei avantaje.

– Trebuie neapărat să mergeți o dată de-a lungul Hout Bay, propuse Anne, și după aceea...

Conrad o întrerupse înainte ca Laurie să apuce să spună ceva.

– Am fost deja cu Laurie acolo.

Laurie observă privirile înfuriate pe care i le aruncă Vanessa, ca și cum vroia să-l întrebe cum de-i venise ideea atât de stupidă să-și plimbe angajata făcând un

asemenea ocol.

Conrad îi întoarse privirea cu indiferență, aproape provocator. Vanessa reacționă cu un zâmbet obosit și se aranjă din nou cât mai confortabil în fotoliul ei.

Este incredibil, gândi Laurie. *O singură privire să aibă un asemenea efect asupra unei femei!* Era o dovadă evidentă a forței de atracție pe care o răspândea Conrad în jurul său și în fața căreia și ea se simțea vulnerabilă.

În timpul cinei îl privi pe ascuns. Era atât de incredibil de seducător, cu corpul lui fără cusur și personalitatea de-a dreptul năucitoare, încât probabil că i-ar fi sucit capul oricărei femei. Că pe deasupra se bucura și de succes și că mai era și bogat îl făceau și mai interesant.

Era evident că Vanessa pusese ochii pe el și era permanent preocupată să nu ajungă pe planul secund. *Și are, desigur, dreptate, pentru că un bărbat cum este Conrad Steyn poate să-ți scape foarte ușor printre degete, oricât de atrăgătoare ai fi,* își zise Laurie.

Vanessa era într-adevăr o frumusețe cu părul ei negru, tenul închis și formele zvelte. Și ea putea suci mințile multor bărbați, deși Laurie era totuși de părere că Conrad Steyn era mult prea chibzuit pentru a se lăsa condus doar de aparențe.

Însă, în cazul în care nu-și dorea nimic mai mult decât un decor plăcut, Vanessa făcea toți banii. Musafirii lui

aveau să fie topiți după ea. Și, desigur, mai poseda și alte talente. Însă Laurie nu credea că l-ar putea cuceri într-o asemenea măsură pe Conrad, încât s-o ia de soție doar din acest motiv. Laurie nu avea nici cea mai mică îndoială că cei doi se culcaseră deja împreună.

Cafeaua o serviră din nou în salon, unde Johannas aprinsese între timp focul în șemineu. Laurie ar fi fost în stare să rămână toată seara acolo și să urmărească jocul limbilor de foc, care aruncau lumini de un efect deosebit pe grinzile din tavan și făceau să strălucească alama candelabrului ca aurul.

Anne Steyn se retrase la puțin timp după ce băură cafeaua, pentru a merge la culcare. Și Laurie se retrase la rândul ei, fiind destul de obosită după călătorie, fără să țină cont de rugămintea oarecum formală a lui Conrad, de a mai rămâne.

Laurie era sigură că el și Vanessa știau să se întrețină și singuri. Iar ea nu avea nici un chef să joace rolul doamnei de companie.

3

A DOUA ZI, DIMINEAța, Laurie se trezi destul de devreme. Își trase pe ea niște blugi și o bluză simplă și porni hotărâtă să exploreze împrejurimile de la Seven Oaks.

Precis va fi o zi splendidă de primăvară, își zise ea. *Ideală ca să încep să fotografiez florile.*

Se opri o clipă să asculte ciripitul păsărelelor, al căror cântec făcea să clocotească aerul dimineții.

Porni agale peste iarba udă de rouă, luând-o apoi pe o cărare pietruită, străjuită de două șiruri de plopi înalți, cu frunze argintii fremătătoare. Pe neașteptate, cărarea se bifurca și Laurie descoperi, la oarecare distanță, piscina ascunsă între copaci.

Auzi pe cineva bălăcindu-se în apă și se întrebă cine putea oare să facă baie la o oră atât de matinală. Curiozitatea o făcu să se apropie.

Cu mișcări lente, regulate, Conrad brăzda suprafața apei și, chiar în momentul în care Laurie ieșea din umbra copacilor, trecu de la înotul pe spate la bras.

Tânăra se opri la marginea bazinului, urmărindu-l cum despica apa cu mișcări viguroase în timp ce înota

spre ea. Când ajunse în dreptul ei se prinse de marginea de piatră și își scutură părul de apă.

– Cum vă simțiți în dimineața asta? o întrebă el, privind-o iscoditor.

– Bine, răspunse Laurie liniștită, fără să încerce să evite privirea lui enigmatică. Cum e apa, e rece?

– Absolut deloc, răspunse el, opintindu-se cu o mișcare plină de elan afară din apă. Se îndreptă spre șezlongul din apropiere, luă un prosop și începu să-și frece capul și umerii. Apoi îmbrăcă un halat de baie cu dungi brune și albe, invitând-o cu un gest să se așeze pe un al doilea șezlong.

– De ce nu luați loc? Sarah nu termină niciodată pregătirea micului dejun înainte de opt.

După ce ezită câteva clipe, Laurie se lăsă să alunece în scaun.

– Sper că Vanessa nu poate vedea piscina din dormitorul ei, spuse ea glumind.

Conrad râînji.

– Nu, nu poate. Dar nu aveți de ce să vă faceți griji. Încă mai doarme, cu siguranță. Dumneavoastră cum de v-ați sculat atât de dimineață?

– M-am dus destul de devreme la culcare.

– Nu aveați de ce să vă retrageți cu atâta grabă.

– Am crezut că singuri, vă veți simți mai în largul dumneavoastră, răspunse ea pe șleau. În fond, Vanessa

fusese plecată timp de două săptămâni.

– Face parte din meseria Vanessei să fie deseori plecată pentru perioade mai îndelungate, spuse el, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate închise. Dealtfel, cred că ar fi o meserie care vi s-ar potrivi și dumneavoastră.

– Niciodată! Mă simt mult mai bine de cealaltă parte a aparatului de fotografiat! se apără Laurie.

– Dar este imposibil să nu fiți conștientă de chipul și formele dumneavoastră. În Johannesburg manechinele reușite au o mare căutare. Sunt absolut convins că veți reuși să faceți cariera asta.

– Mulțumesc pentru compliment. Însă prezentarea colecțiilor de modă chiar că nu este de mine.

– Da, asta cred cu dragă inimă. Presupun că nici nu ați aprecia prea mult să fiți considerată obiect sexual.

Buzele ei se deformară într-un zâmbet slab.

– Înțeleg deci că m-ați și inclus într-o anumită categorie, nu-i așa?

Sprâncenele lui se încruntară.

– Ca o reprezentantă convinsă a emancipării feminine vreți să spuneți? Nu, nu încă. Deși presupun că țineți îngrozitor de mult la independența dumneavoastră. Dar Steven ce părere are despre acest subiect?

Laurie înălță din umeri.

– A învățat deja să-mi respecte libertatea.

– Tare mă tem că nici nu ar fi avut o altă alternativă. O să vă măritați cu el?

– De ce vă preocupă din nou viața mea privată? se plânse ea.

– Probabil pentru că mă interesați, îi răspunse Conrad cu un calm atât de indiferent, încât Laurie nu crezu nici o iotă din ce spunea. Aveți mai multă minte decât majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut până acum.

– Și cunoașteți o mulțime, adăugă provocator Laurie.

– Firește, recunoscu el în timp ce în ochi îi apăru din nou licărul acela care o scotea atât de mult din sărite.

Laurie îi evită privirea, prefăcându-se că admiră piscina. Începuse să adie o briză slabă, iar suprafața apei se încreți ușor.

– Ați reușit până la urmă să o îmbunați pe Vanessa? întrebă ea cu ironie.

– Talentul meu diplomatic nu cunoaște limite, o liniști el amuzat.

Laurie se întoarse din nou spre el.

– Asta vă cred pe cuvânt. Sper că ați reușit să fiți suficient de convingător când i-ați explicat că suspiciunea ei, cum că între noi ar fi ceva, este absolut ridicolă.

Un zâmbet îi juca în colțul gurii.

– Chiar credeți asta?

– Știu, accentuă ea.

– Cine știe, poate că aveți dreptate, recunoscu el. Nu sunt prea entuziasmat de femeile excesiv de independente. Și în afară de asta, sunteți mult prea tânără.

– Dar Vanessa nu este mult mai în vârstă decât mine, obiectă Laurie.

– Așa este. Dar ne cunoaștem deja de multă vreme. Acum nu mai pretinde din partea mea să fiu de fiecare dată romantic.

– În schimb, nu acceptă să împartă cu altcineva atenția dumneavoastră.

– Trebuie să recunosc că înclină să emită pretenții de proprietate exclusivă. Însă știe până unde poate să meargă.

– Și până unde poate? se trezi Laurie că o ia gura pe dinainte.

El o privi iscoditor.

– Este un lucru pe care va trebui să-l aflați singură.

Laurie renunță să mai continue pe această temă, îndreptându-și atenția spre grădina fermecătoare care îi înconjura. Simțea însă prea bine că el continua să o cerceteze din priviri. Ar fi vrut să-i poată spune că nu o impresiona câtuși de puțin. Însă ar fi însemnat să mintă.

Când se afla în apropierea lui, simțea că o cuprinde un fior ciudat. Era suficient să o privească, și nu mai era ea însăși.

Conrad Steyn era cât se poate de conștient de atracția pe care o exercita. Părea să o fi domolit suficient de mult pe Vanessa cu o seară în urmă, pentru că în timpul micului dejun se comportă sensibil mai prietenoasă față de Laurie.

Mai târziu, îi însoți pe Laurie și Conrad până la Capetown. În timpul drumului Vanessa fu cea care întreținu aproape singură conversația. Când coborî în Adderley Street, unde se afla salonul de coafură pe care îl frecventa, le făcu din urmă un semn vesel cu mâna.

Conrad și Laurie își continuară drumul până la o clădire în care își aveau sediul mai multe birouri și unde el avea o întâlnire de afaceri. În parcare îi înmână lui Laurie cheile de la o mașinuță roșie, după care pierdu o mulțime de timp ca să-i explice care era cel mai convenabil drum pe care putea ajunge în regiunea Darling.

Cu toate acestea, în timp ce conducea mașina spre nord ca să iasă din oraș, Laurie se temu să nu se rătăcească. Ar fi preferat să fi mers însoțită. Dar Vanessa trebuia neapărat să meargă la coafor, iar Anne Steyn avea oaspeți la masă.

După câtva timp, Laurie își dădu seama că-și făcuse griji de pomană, pentru că existau suficiente panouri indicatoare. Nu fu nici măcar nevoită să apeleze la harta pe care i-o dăduse Conrad.

După ce luă un prânz frugal în Darling, își continuă

drumul spre rezervație. Acolo petrecu mai multe ore fotografiind flori rare, după care porni cu mașina în direcția coastei. Dunele de nisip erau acoperite cu flori portocalii în formă de steluțe. Erau acolo și niște crini pitici de un albastru palid, care răspândeau o aromă puternică, și flori roșii de ienupăr.

Laurie dădu și peste narcise albe, care acopereau suprafețe întinse, unduind aidoma unei mări înmiresmate. În fundal se ridicau impunătoarele culmi ale masivului Tafel.

Cât de nespus de frumoasă poate fi natura, gândi Laurie în timp ce conducea, după-amiază târziu, pe drumul de întoarcere. Avusese ocazia să admire și parcurile englezești în strai de primăvară, însă acum se convinsese că nimic nu se putea compara cu frumusețea florilor de la Capul Bunei Speranțe.

Era mulțumită că reușise câteva fotografii bune. Vremea era minunată, iar florile își deschiseseră corolele complet, punându-și în valoare strălucirea coloristică.

Ei bine, dacă Conrad Steyn aștepta din partea ei rezultate de profesionst, avea să fie servit. Laurie nu avea nici cea mai mică îndoială în această privință.

Când ajunse la Seven Oaks văzu parcat în fața intrării un Volvo de culoare roșie. Pesemne că ori prietenii lui Anne nu plecaseră încă, ori că sosise deja Michael van der Merwe.

Laurie parcă mașinuța, scoase echipamentul foto din portbagaj și intră în casă prin intrarea secundară, dorind să nu dea ochi cu nimeni.

Traversă holul și se grăbi să se facă nevăzută în camera ei. După ziua obositoare de care avusese parte, tot ce-și dorea acum era o baie fierbinte.

Perdelele albastre-argintii din camera ei se umflau în adierea vântului. Fluturau în încăpere, și fu cât pe-aci ca unul din geamuri să răstoarne deșteptătorul ei, un cadou de la Steven.

Sarah era probabil o fanatică a aerului curat, pentru că mereu deschidea ferestrele.

Laurie luă deșteptătorul și îl așeză pe scrin. Apoi se întoarse la fereastră cu gândul să o închidă. Însă sunetul unor voci bărbătești o făcu să se oprească. Se plecă cu grijă pentru a privi dedesubt, pe terasă.

Îl văzu pe Conrad, împreună cu un al doilea bărbat. Stăteau chiar sub fereastra ei și priveau în direcția piscinei.

Ăsta probabil că este Michael van der Merwe, își zise Laurie în clipa în care bărbatul înalt și blond se întoarse spre Conrad, adresându-i-se.

– Și cine este noul fotograf pe care l-ai angajat?

Vocea lui se distingea destul de bine în liniștea de afară. Totuși, Laurie nu reuși să înțeleagă răspunsul lui

Conrad, pentru că stătea cu spatele spre ea.

Însă reacția noului venit era imposibil de trecut cu vederea.

– O femeie? Dar de ce?

Firește că era nepoliticos să tragi cu urechea, însă curiozitatea lui Laurie fu mai puternică decât conștiința.

Acum Conrad se întoarse cu fața spre prietenul lui. Ținea mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, și Laurie îl auzi spunând:

– Este o bună prietenă de-a lui Steven Hunter – știi tu, fiul lui Julian Hunter.

Michael încuviință din cap, cu un gest plin de înțelegere.

– Și ea cum e?

Însă Vanessa li se alătură înainte ca să apuce Conrad să-i răspundă. În rochia ei lungă din bumbac imprimat cu motive florale, părea pe cât de elegantă, pe atât de rece. Părul negru, strălucitor, era prins într-un coc.

Laurie mai rămase o clipă la fereastră, până când cei trei de pe terasă se așezară la una din mesele din grădină. Apoi închise fereastra binișor.

Se lăsă să cadă într-unul din fotoliile tapițate cu brocart și-și scoase pantofii din picioare.

Trebuia să mi-o fi închipuit, gândi ea cu amărăciune. *Și când te gândești că se prefăcea că nici nu-l cunoaște pe Steven! La el, totul este numai calcul!*

Ei bine, în aceste condiții slujba nu o mai interesa absolut deloc.

– N-are decât să-și caute pe altcineva care să-i fotografieze afurisitele lui flori de primăvară! scrâșni ea furioasă.

Chiar și după ce se îmbăie îndelung, Laurie nu se simți deloc răcorită, ci la fel de abătută.

Dar ce-și închipuise ea, oare de ce o angajase Conrad? Pentru că îi plăcea de ea? Ce prostie din partea ei să-și închipuie așa ceva.

Furioasă, smuci de lănțișorul dopului de la cadă. *Cum de am putut fi atât de naivă? Îmi vine să-mi dau singură palme!*

Tocmai era pe cale să-și aleagă o rochie pentru cină când auzi pași pe coridor. Apoi cineva bătu la ușa ei.

Își trase pe ea în grabă halatul de casă și deschise. În fața ei se găsea, privind-o de sus, perfect machiată și răspândind un nor de parfum în jur, Vanessa.

– Bună! Așadar, v-ați întors?

– Da, murmură Laurie, în timp ce Vanessa intră fără să fie poftită.

– Conrad m-a rugat să văd ce este cu dumneavoastră. Mi-a spus să vă transmit rugămintea lui de a veni să vă alăturați nouă, pe terasă.

După ce o învălui într-o privire prietenoasă, Vanessa se lăsă să cadă într-un fotoliu, ca și cum s-ar fi pregătit

pentru o conversație mai îndelungată.

– Tocmai eram pe cale să mă schimb, spuse Laurie.

Vanessa ridică indiferentă din umeri.

– Nu vă deranjați din cauza mea... Ați reușit să faceți fotografii bune?

– Da. Astăzi a fost o zi ideală pentru fotografiat, răspunse Laurie sec și se îndreptă spre dulap. Scoase din el o rochie din bumbac, în dungi albe și bleu, după care își dezbrăcă halatul de casă.

– Vă îngrijorează ceva? întrebă Vanessa pe neașteptate.

Laurie, care tocmai își închidea fermoarul, se opri din mișcare și își privi lung vizitatoarea.

– Nu. De unde până unde?

– Mă gândeam că... cum să spun, păreți atât de absentă, constată Vanessa, încercând să pară îngrijorată. Cu siguranță vă lipsește prietenul dumneavoastră care a fost nevoit să rămână în Johannesburg.

Laurie nu-i răspunse. Încălță o pereche de sandale cu toc înalt și intră în camera de baie pentru a-și aranja machiajul și părul.

– Doar aveți un prieten? continuă Vanessa să o iscodească. Apăru în cadrul ușii de la baie și se sprijini de tocul acesteia.

Era evident că Vanessa, care ieri seară habar nu avea de existența lui Steven, se informase între timp în

amănunt.

– Da, am un prieten, răspunse Laurie calmă, în timp ce-și machia genele cu rimel de culoare maro. Dar asta știați deja de mult, adăugă ea cu ironie.

Vanessa nu reuși să nu roșească.

– Mdaa. Conrad a pomenit ceva de un anume Steven Hunter, dacă nu mă înșel, spuse ea cu o anumită ezitare în glas. O să vă măritați cu el?

– Poate. Laurie terminase cu machiatul și-și aranjă fardurile în trusă. Aparent, Vanessa tot o mai considera rivala ei, cu toată iscusința diplomatică a lui Conrad.

Nu avea însă dispoziția necesară pentru a îndepărta definitiv bănuielile Vanessei. Reuși să-i zâmbească totuși chinuit și spuse:

– Mergem?

Conrad se ridică, elegant ca de obicei, în clipa în care cele două femei își făcură apariția pe terasă. Purta un pantalon albastru închis și o cămașă asortată din mătase, de culoare crem.

Privirea ochilor lui de chihlimbar pluti deasupra lui Laurie. Era de fapt o cercetare furișă, care ei nu-i scăpă neobservată.

– V-am auzit adineauri sosind. Ați reușit să vă descurcați? întrebă el zâmbitor.

– Da, mulțumesc, veni răspunsul ei destul de rigid, după care se întoarse spre celălalt bărbat, care se sculase

la rândul lui și o măsura acum din cap până în picioare.

Bărbat simpatic, van der Merwe ăsta, își zise Laurie în timp ce Conrad făcea prezentările. Deși nu din cale afară de chipeș, ochii lui albaștri, plini de veselie și zâmbetul lui larg îi dădeau un aer de sinceritate demnă de încredere.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse el, iar Laurie îl plăcu de cum îl auzi vorbind. Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul entuziasmat de decizia pe care a luat-o Conrad. Dar acum, vă rog să-mi spuneți ce doriți să beți. Am să vă servesc imediat.

Laurie ceru un Martini. Michael van der Merwe se puse imediat în mișcare.

Laurie se așeză în scaunul pe care i-l potrivise Conrad. Privirile li se încrucișară. Spre necazul ei, Laurie roși din nou.

– Descrierea drumului pe care v-am făcut-o v-a fost de folos? întrebă el.

– Da, foarte. Și sper că fotografiile mele vă vor fi pe plac.

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui Conrad se îngustară.

– Asta vom putea constata mai târziu, spuse el calm. Călătoria a fost obositoare? Am avut impresia că nu vă simțiți în largul dumneavoastră. Păreați nervoasă și...

– Cred că micuța noastră Laurie suferă din cauza absenței prietenului ei din Johannesburg, interveni

Vanessa în discuție. Totodată îi dărui lui Conrad un zâmbet cald și încărcat de subînțelesuri.

Privirile lui Conrad continuară să zăbovească, gânditoare, asupra lui Laurie, iar intervenția lipsită de tact a Vanessei părea să-l fi lăsat fără replică.

Nici Laurie nu reacționă în nici un fel la aceasta. *N-are decât să creadă ce poftește.* Pe ea nu o interesa nici cât negru sub unghie.

– Laurie tocmai îmi povestea că ar intenționa să se căsătorească destul de curând, continuă să înțepe Vanessa în stilul ei impertinent.

Michael, care tocmai se întorcea cu paharul de băutură pentru Laurie, făcu o strâmbătură comică.

– Probabil că Laurie nu a scontat pe faptul că avea să mă întâlnească pe mine astăzi, glumi el. Altminteri sunt sigur că ar fi cumpănit mai bine înainte de a spune așa ceva.

– Nu-l băgați în seamă pe Michael, o avertiză Vanessa, prefăcându-se preocupată de binele lui Laurie. E căsătorit de mult timp și mai are și-o droaie de copii acasă.

Michael îi aruncă o privire întunecată.

– Tipic Vanessa! Mereu strici plăcerea celorlalți! Apoi se întoarse spre Laurie și-i făcu cu ochiul. Nu preferați cumva, cu totul întâmplător, bărbații însurați?

Laurie izbucni în râs.

– Îmi este destul de greu să-i țin pe burlaci la distanță.

Michael rânji.

– După cum văd, nu sunteți doar drăguță, ci și spirituală. Vreți să-mi destăinuiți cine este fericitul pe care ați pus ochii?

Laurie ezită o clipă. Apoi îl privi provocator pe Conrad, în timp ce răspunse.

– Steven Hunter – fiul lui Julian Hunter.

Își dădu seama imediat că îi înțelesese privirea. Pe chipul lui trecu un zâmbet atât de cinic, încât îi veni greu să-și păstreze stăpânirea de sine. De fiecare dată, bărbatul acesta reușea să iasă în avantaj! De furie, Laurie strânse pumnii pe ascuns.

Și Michael simți că se aventurase pe un teren nesigur și se străduí să schimbe subiectul cât mai repede.

– Și unde este Anne în seara asta, Conrad? îșí întrebă el prietenul.

– Ia masa în oraș cu colonelul, răspunse Conrad.

– Omul ăsta e cu adevărat răbdarea întruchipată, constată Michael, după care se întoarse din nou spre Laurie. Anne și colonelul s-au iubit încă din copilărie, îi explică el. În timpul războiului Anne s-a măritat însă cu tatăl lui Conrad. În toți acești ani, colonelul a rămas burlac, iar acum, de când a murit Dirk Steyn, a reînceput să-i facă curte.

– Dragoste adevărată, așa i se spune, comentă

Conrad indiferent, ca și cum nu ar fi prezentat cine știe ce interes pentru el. Dar ar face bine dacă s-ar mărita cu el. Este mult prea singură aici, la Seven Oaks.

– Nu o va face, doar tu știi asta prea bine, iubitule, interveni iarăși Vanessa. Se juca cu gâtul subțire al paharului ei. Nu înainte de a te fi însurat tu și de a te muta aici.

– Firește, ai dreptate, o aprobă Conrad. O urmărea peste marginea paharului lui. Cred că, încet-încet, o să trebuiască să mă obișnuiesc cu gândul ăsta.

Vanessa îi susținu privirea cu un zâmbet plin de sine. Arăta aidoma unei pisici sătule.

Vor face într-adevăr o pereche splendidă, gândi Laurie cu ironie. *Arată amândoi fantastic de bine, el – un tip destupat la minte și chibzuit, iar ea – de o superficialitate inimitabilă.*

Dintr-o dată se simți cuprinsă de dorul după prietenii ei din Johannesburg. Își aminti și de ce auzise adineauri întâmplător, când trăsese aproape involuntar cu urechea. Cele auzite îi răniseră mândria și-i treziseră încăpățânarea. Prefera să renunțe la această slujbă decât să trăiască cu sentimentul că o datora doar bunelor relații de afaceri dintre tatăl lui Steven și Conrad Steyn.

– Aș dori să vă spun după aceea câteva cuvinte, dacă ați putea să-mi acordați puțin timp, spuse ea cu aceste gânduri în minte, fixându-l pe Conrad.

– Oricând doriți, se declară el imediat de acord. După masă vă convine? Veniți în camera mea!

– Cu plăcere, răspunse Laurie cu răceală.

Faptul că în timpul cinei Laurie nu prea luă parte la discuții trecu neobservat. Cu toate acestea, Conrad îi aruncă de câteva ori o privire gânditoare. Michael îi întreținu pe toți cu micile lui anecdote pline de haz, pe care le colecționase în cursul ultimei sale călătorii, și astfel nu se produseră pauze stânjenitoare. Înaltul și blondul Michael se purta ca un adevărat bufon, incapabil să ia ceva în serios și fără să piardă nici o ocazie de a flirta cu Laurie. Cu toate că de-abia se cunoscuseră, curând ea avu sentimentiul că putea avea sută la sută încredere în el, lucru pe care nu-l putea afirma și în legătură cu Conrad.

Vanessa își jucă rolul de locțiitoare a gazdei cu o satisfacție vădită, poate pentru că nu era pentru prima oară când avea ocazia să îl exerseze.

Își împărți cu multă grație atenția între cei doi bărbați, cu toate că Michael rămase total indiferent la comportamentul ei plin de cochetărie.

După cină serviră, ca de obicei, cafeaua în salon. Vanessa făcu o mică scenă și se opuse când Conrad se ridică împreună cu Laurie după ce terminară.

– Să nu lipsești prea mult timp, iubitule, ciripi ea cu o voce seducătoare, privindu-l cu ochii ei mari încărcați de

reproșuri.

– Depinde de ce are Laurie să-mi spună, replică el batjocoritor, făcând o ușoară grimasă.

Lui Laurie nu-i păsă de privirile pe care le aruncă în urma ei Vanessa, în timp ce părăseau împreună salonul.

Camera lui Conrad se găsea în aripa sudică a casei. Pereții erau acoperiți cu rafturi cu cărți care ajungeau până la tavan. Pe un covor albastru de valoare se găsea un frumos birou de epocă, iar în fața lui erau răspândite câteva fotolii tapițate cu mătase.

Cu un gest, Conrad o invită să ia loc într-unul din fotolii, iar el se așeză în spatele biroului.

– Ei bine, deschise el discuția, ce pot face pentru dumneavoastră?

Ea susținu cu calm privirea sa înghețată.

– Aș vrea să vă rog să mă dezlegați de obligațiile mele față de dumneavoastră.

Gura i se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor.

– I-a auzi! Și îmi este permis să întreb pentru care motiv?

– Pentru că mi-ați spus un neadevăr atunci când m-ați angajat, îi replică ea sec.

O privi fără să înțeleagă.

– Ce ziceți că aș fi făcut?

Reuși din nou să o facă să se simtă ca o școlăriță. Din acest motiv și reacția ei veni disproporționată.

– Puteați să-mi fi spus de la bun început că nu mi-ați dat slujba decât pentru că îl cunosc pe Julian Hunter, îi spuse ea revoltată, de la obraz.

Aparent, furia ei îl amuza însă de minune.

– Vai, dar credeam că sunteți de mult la curent cu acest lucru. Abia acum ați aflat?

– Parcă nu știați că Julian Hunter este tatăl lui Steven – nu înainte să v-o fi spus eu, replică ea încurcată. M-ați lăsat să cred cu totul altceva.

– Chiar așa? Câtă superficialitate din partea mea. Mă întreb însă cum ați aflat? Nu prea se potrivește cu bunele maniere britanice să tragi cu urechea.

Din acel moment Laurie fu incapabilă să se mai stăpânească.

– Mai duceți-vă dracului, Conrad Steyn! îi aruncă ea de la obraz.

Apoi se întoarse și se pregătea să iasă, când se trezi că Conrad îi taie calea și o prinde strâns de braț.

– Vreți să vă cer cumva scuze? întrebă el cu o voce îngrijorător de calmă.

Degetele lui se încleștaseră nemilos de brațul ei, și orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul său. Ochii lui de culoarea chihlimbarului aruncau văpăi sticloase.

Laurie începu să se teamă, întorcând nervoasă capul ca să se ferească de privirea lui sfredelitoare. Făcu o

tentativă slabă să se elibereze din strânsoarea lui. Însă Conrad o trase și mai aproape de el, făcând ca situația să devină astfel și mai insuportabilă.

– Dați-mi drumul, șuieră ea furioasă, fulgerându-l încăpățânată.

Conrad izbucni într-un hohot scurt de râs, lipsit de orice urmă de umor.

– Era de mult momentul ca cineva să-ți dea o dată lecția pe care o meriți, pentru că nu faci decât să fii contra tot timpul, Laurie.

În clipa următoare buzele lui se striviră de gura ei într-un sărut plin de patimă. Laurie făcu o ultimă încercare disperată să-și întoarcă fața ca să scape de această situație umilitoare. Însă Conrad nu îi dădu drumul.

Îi ținu capul și o sărută din nou.

Laurie închise ochii, de rușinea acestei umilințe de-a dreptul insuportabile. Îl ura cu patimă și totuși, simțea cum rezistența pe care i-o opunea începea să se topească. Nici ea nu se mai putea înțelege.

Dintr-o dată, voința parcă îi paralizase. Sărutările lui o făceau să se simtă neajutorată, trezind totodată în ea sentimente împotriva cărora nici nu vroia să lupte.

Într-un târziu, Conrad își desprinse gura de pe buzele ei, însă continua să-i țină fața cuprinsă în palme, obligând-o să-l privească în ochi.

– Tare curios eram să știu cum ar fi dacă te-aș săruta, spuse blând, privind-o cu gingășie.

Laurie tremura din tot trupul.

– Și? îl luă ea peste picior. Am fost în măsură să vă satisfac curiozitatea? Însă ironia ei nu-și atinse ținta, întorcându-se împotriva ei.

– Nu păreți să fiți total lipsită de aptitudini, răspunse el tărăgănat, schimonosind un zâmbet, în timp ce urmărea cu satisfacție efectul produs de spusele lui.

Își slăbise un pic strânsoarea, și Laurie profită pentru a întoarce capul. Ridică mâna ca să se răzbune pentru umilința suferită. Dar Conrad îi prinse brațul cu o mișcare rapidă, răsucindu-i-l apoi spre spate până când gemu de durere.

– Chibzuiți de două ori înainte de a mai încerca asta încă o dată, o avertiză el, dintr-o dată furios.

Apoi îi dădu drumul și o împinse înapoi, în fotoliu. Cu o privire întunecată o țintui să rămână nemișcată.

– Rămâneți așezată! Vreau să vă vorbesc, comandă el scurt.

Laurie nu îndrăzni să mai miște. Ședea cu buzele strânse, urmărindu-l cum se așează din nou în spatele biroului. Ar fi vrut să sară în picioare și să fugă de-acolo, însă era ca paralizată.

– Pentru Dumnezeu, Laurie, începu el să vorbească cu obidă, aplecându-se peste birou. Încetați să mai fiți

atât de sensibilă. Indiferent care a fost motivul pentru care v-am oferit această slujbă, dumneavoastră ați acceptat-o. Pentru mine doar asta contează. Și ca să știți – dacă asta vă liniștește – v-aș fi dat postul fără nici cea mai mică ezitare dacă nu s-ar fi întâmplat povestea aceea urâtă cu Wendy.

– Nu zău? îl repezi ea furioasă. Chiar și înainte să fi dat cu ochii de Steven în anticamera dumneavoastră?

– Habar n-am avut că era Steven Hunter, îi răspunse el liniștit.

– Și când ați aflat-o?

– M-a sunat Julian Hunter. Aflase de la Steven rezultatul întrevederii noastre. A vrut să vă recomande. Ei bine, nu aveam nici un motiv să-l nemulțumesc pe unul, dintre vechii mei parteneri de afaceri. Cu atât mai mult cu cât Julian îmi este și un bun prieten, în care am o încredere oarbă.

– Înțeleg, murmură Laurie. Rămase cu privirile ațintite spre fereastra care se deschidea spre râu, dar fără să vadă nimic.

Steven învățase, ce-i drept, să-i respecte independența, însă tatăl său nu avusese prea multă înțelegere pentru astfel de amănunte. Ținea mult la Julian Hunter, și nu trebuia să-i ia intervenția în nume de rău. Însă, prin aceasta, o pusese într-o situație penibilă. Pe deasupra îl mai și acuzase fără noimă pe Conrad

Steyn. Acum va trebui să suporte consecințele gestului ei.

– Ei bine, m-am scuzat îndeajuns? o întrebă el.

Laurie se întoarse din nou spre el și ridică, indiferentă, din umeri.

– Ați fi putut să mi-o fi spus dinainte.

– Și să abuzez astfel de încrederea lui Julian Hunter?

Ea schiță un gest lipsit de vlagă.

– Bine... îmi cer scuze...

– Știu prea bine că sunteți sinceră spunând acest lucru, îi explică el cu cinism. Se lăsase din nou pe spate, fixând-o ostentativ. Însă, pot măcar să presupun că doriți să continuați?

– Doar atâta timp cât nu devine un obicei să vă aruncați asupra mea.

– Dar ce pot face dacă sunteți o mică vrăjitoare care mă scoate din minți? întrebă el cu calm. Chiar mă întreb cum reușește Steven să o scoată la capăt cu dumneavoastră. Îmi e imposibil să-mi imaginez.

– Poate pentru că sunteți obișnuit ca femeile să vă ciugulească din palmă? îl ironiză Laurie.

– Asta face lucrurile mai puțin complicate. Zâmbi.

– Dar și mai plictisitoare, replică ea cu o notă de dispreț.

Conrad râse încetișor.

– Și aveți de gând să-mi faceți viața mai puțin plictisitoare?

– Nu agreez acest fel de joc!

– Nu? Mare păcat. Oricum, a fost un gând care mi-a făcut plăcere. Dar am să vă las pe seama lui Steven. Fără îndoială că sunteți atât de îndrăgostită de el, încât nu aveți ochi pentru alt bărbat.

Laurie îi susținu privirea scrutătoare și-și dori din suflet să fi avut dreptate. În acest caz nu ar fi fost atât de vulnerabilă în fața unui bărbat cum era Conrad.

Îl cunoștea de-abia de două zile, în timp ce pe Steven îl știa aproape de-o veșnicie.

Dar cu Conrad Steyn totul era diferit.

Nu i se mai întâmplase încă niciodată să o tulbure în asemenea măsură fie și numai apropierea unui bărbat, așa cum se întâmpla cu el. Rareori se simțise atât de neajutorată.

În cazul lui Conrad Steyn, sentimentele ei oscilau între furie și ură, pe de o parte, și simpatie și dragoste, pe de alta. Nu, nu dragoste! Nu, nu și iarăși nu!

4

VIZIBIL PLICTISITĂ, VANESSA își rotea privirea în jur. Toasturile și discursurile trecuseră de mult, însă Conrad dispăruse de mai mult de-o oră.

Chiar și atențiile cu care o înconjurară ceilalți bărbați care roiau în jurul ei la acest banchet de inaugurare, rămaseră fără efect.

Vanessa purta o rochie strâmtă și lungă, dintr-o mătase sidefie. Chipul încadrat de bucle negre era machiat cu mult rafinament.

Mulți dintre oaspeți recunoscură în ea pe Vanessa Hargreaves, cunoscutul manechin. Alții se holbau doar curioși la ea. În mod cert era cea mai frumoasă femeie a serii.

O formație din cinci membri cânta muzică de dans din anii șaizeci, însă Vanessa nu simțea nici un chef să urce pe aglomeratul ring de dans. Rămase așezată într-un fotoliu cu o țigaretă fumegândă între degetele ei subțiri, respingând cu un zâmbet chinuit toate invitațiile la dans. Privirea ei ușor voalată luneca peste întreaga sală, în căutarea unui bărbat anume.

Laurie, care se odihnea după ce dansase de câteva ori, îl văzu prima pe Conrad cum își croia drum spre masa lor. Fiind o personalitate cunoscută, multe capete se întorceau după el. Atrăgea în special atenția femeilor. În costumul său de gală închis la culoare, farmecul lui masculin părea de-a dreptul irezistibil.

Este mai atrăgător decât ar trebui să-i fie permis unui bărbat, îi fulgeră prin minte, într-un acces de încăpățânare.

Fără voia ei, privirile li se întâlniră. Conrad îi dărui un zâmbet fugar, dar Laurie întoarse repede capul în altă parte. Nu voia să se așeze pe aceeași treaptă cu celelate femei din sală, care îl devorau din priviri.

Conrad se opri la masa lor.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, se scuză el politicos.

Vanessa se prefăcu jignită, bosumflându-se.

– Ai fi putut să ne previi că aveai de gând să-ți petreci jumătate din seară cu obligațiile de afaceri.

– În fond, de asta am venit, nu? îi replică el calm. Îi dărui un zâmbet înghețat și-i puse, ca pentru a o îmbuna, mâna pe umăr. Oricum, contam pe tine să te ocupi de doamne, Michael, se adresă el prietenului său, aplecându-se peste masă.

– Au fost deosebit de solicitate, rânji acesta. Abia dacă au reușit să se apere de atâția admiratori.

– Dansul l-am lăsat pe seama lui Laurie, interveni Vanessa în discuție plicitisită, privind-o de sus. Acum, când Conrad se afla din nou alături de ea, Vanessa părea din nou radioasă și mulțumită.

– Laurie abia dacă a apucat să stea jos, continuă Michael. Nici nu e de mirare...

Vanessa își pierduse însă răbdarea și-i aruncă o privire pofticioasă lui Conrad.

– Despre tine, în schimb, nu se poate afirma că ai fi făcut exces de zel în ceea ce privește mișcarea, își aruncă ea acul veninos în direcția lui Michael.

– În acest caz ar trebui să recuperați împreună ce ați pierdut până acum, opină Conrad, invitându-i cu un gest să urce pe ringul de dans. Iar Laurie, sunt sigur, că va mai rezista la încă un dans – de data asta cu mine.

Laurie clătină însă din cap.

– Sunt obosită, se scuză ea, simțindu-se extrem de penibilă în situația creată. Nu credeți că ar fi mai bine dacă ați dansa cu Vanessa?

Privirea voalată și întunecată a lui Conrad o tulbură însă și mai mult.

– Eu pe dumneavoastră v-am invitat, răspunse el sec, fără să-i pese de scuzele ei.

Laurie se pregătea să insiste în refuzul ei, fiind într-adevăr obosită și nu doar de dragul Vanessei, care începuse deja să-i arunce priviri dușmănoase. Însă

Conrad se ridică fără nici un cuvânt în plus și întinse mâna după ea, astfel încât nu-i mai rămase nici o alternativă decât să-l urmeze.

Deși picioarele ei se împotriveau parcă să se țină de pașii lui, se simțea totodată cuprinsă de un inexplicabil sentiment de fericire. *Așadar, cu mine preferă să danseze și nu cu Vanessa!*

Își reveni însă repede, gândindu-se că un bărbat ca Conrad Steyn își putea permite orice toană dorea.

– Vanessa a așteptat întreaga seară să danseze cu dumneavoastră, îi reproșă ea în clipa când o cuprinse strâns în brațe. Ar fi fost normal să o facă în cazul unui vals, nicidecum în cel al dansului rapid și ritmat, pe care-l atacase orchestra.

– Eu însă doream să dansez cu dumneavoastră, îi replică el, coborându-și zâmbetul asupra ei.

Ea întoarse grăbită capul. Conrad Steyn era într-adevăr genul de bărbat pe care nu reușea să-l înfrunte. Că o plăcea era evident de la o poștă, dar Laurie știa prea bine că niciodată nu ar fi putut avea încredere în el. Era mult prea plin de sine și mult prea convins că nimeni nu-i rezistă. Și totuși nu mai putea pretinde ca până acum, că era imună față de forța de atracție pe care o răspândea.

Nu era nici măcar nevoie să o atingă și deja se petreceau tot felul de lucruri stranii cu ea. Iar acum, când

o strângea în brațele lui, Laurie nu era deloc sigură dacă reușea să lase impresia de liniște și indiferență așa cum dorea.

Bineînțeles, Conrad era și un dansator de mare clasă, reușind să iasă în evidență și pe un ring supraaglomerat ca cel pe care dansau. Acum nu-i mai venea greu deloc să urmeze pașii lui, chiar dacă nu reușise să scape de o anumită rigiditate.

– Ce se întâmplă? întrebă el după câtva timp. Nota batjocoritoare din vocea lui o determină să afișeze o mină distantă.

– Ce să se întâmple? întrebă ea la rândul ei, morocănoasă.

– Sunteți țeapănă ca o prăjină. Să știți că nu am în nici un caz intenția să vă mănânc, asta dacă ați avea astfel de temeri...

– Nu de asta mă tem. Mă gândeam însă la Vanessa...

– V-am mai spus deja că Vanessa cunoaște foarte bine regulile jocului.

– Dar este nefericită.

– Și ce, e vina mea? Conversația începu să-l îndispună.

– Nu aș fi crezut niciodată că ați fi capabil de atâta cruzime, îi reproșă Laurie.

– Nu credeți că vă pripiți puțin cam mult cu aprecierile, stimată doamnă? o întrebă el pe un ton sec,

trăgând-o însă mai aproape de sine, astfel încât o făcu să-și ridice spre el privirile protestatoare.

– Întotdeauna faceți doar ceea ce doriți?

– De cele mai multe ori, răspunse el scurt. În timp ce vorbea îi aruncă o privire care o făcu să roșească. Îi simțea senzualitatea atât de limpede, încât Laurie tresări, înfiorată.

– Ei, în fond, toată povestea asta nu mă privește în nici un fel, șuieră ea cu răsuflarea tăiată. Deși vocea îi suna totuși un pic prea provocatoare, Laurie observă cu satisfacție că Conrad strânse din buze.

– Sunt în măsură să vă demontez acuzațiile, spuse el, de data asta calm. Nu am rugat-o pe Vanessa să mă însoțească în seara aceasta. S-a invitat singură. Făcu o mică pauză. Am impresia că nu ne slăbește nici o clipă din ochi.

– Și, firește, nu pierdeți nici o ocazie ca să-i ațâțați și mai mult bănuielile, i-o întoarse Laurie cu un sarcasm care o uimi chiar și pe ea.

– Ar trebui să vă păziți mai bine limba aia ascuțită, Laurie, răspunse el cu voce aspră. Nu vi se potrivește.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

– Tare mă tem că aveți însușirea de a scoate la iveală laturile mele cele mai urâte.

– Chiar că mă copleșiți cu complimente în seara asta! Nu există chiar nimic care să vă placă la mine?

Un zâmbet îi flutură pe buze.

– Sigur că există. Atâta doar, că încă nu l-am descoperit.

– În acest caz ar trebui să vă dați puțin osteneala. Dar oricum, constat că acum nu mai sunteți atât de rigidă, continuă el rânjind.

Tăcură câteva clipe. Laurie îi simțea aproape palpabil privirea, care se plimba peste trupul ei, evaluându-l, după care se opri din nou asupra chipului ei.

– Îmi place rochia dumneavoastră, spuse el. Roșul este culoarea care vă stă cel mai bine.

– Și lui Steven îi place cel mai mult când mă îmbrac în roșu, răspunse ea, dorind să-i tempereze lingușelile. Însă Conrad se mulțumi să o privească batjocoritor și să râdă.

– După câte s-ar părea, Steven și cu mine avem multe în comun: același gust referitor la îmbrăcămintea de damă și chiar și la femei... Apropo, aveți vreo veste de la el?

– Nu. Eu...

– Nu vă faceți probleme. Cu siguranță că vă simte mult lipsa. Conrad o trase ușor spre stânga, pentru a evita o altă pereche. Presupun că nu a fost deloc entuziasmat că ați plecat în această călătorie.

– N-am ce să-i fac, răspunse ea neatentă.

– Dar ce v-a împiedicat să alegeți o altă slujbă?

Laurie își ridică privirile spre el, regretând că nu

fusese mai atentă la ce spune.

– Pentru că nu am vrut, spuse ea cu duritate.

Din nou se aprinse acel licăr ironic în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

– Și atunci, cum rămâne? Nu sunteți în stare să vă hotărâți dacă vreți să vă căsătoriți sau nu cu el?

– Concluziile dumneavoastră sunt cam pripite. Nu suntem decât prieteni.

– Eu însă am auzit cu totul altceva.

– De la Vanessa?

– Nu, de la Julian Hunter.

– Steven este cel care ar dori să se căsătorească cu mine, spuse Laurie. În acel moment îi văzu pe Vanessa și Michael, care urcaseră și ei pe ring.

– E lesne de înțeles. Dar de ce-l lăsați pe sărmanul băiat să se zbată în asemenea hal? întrebă Conrad.

Privirea ei se pierdu, indiferentă, în direcția ferestrelor.

– Țin cu adevărat mult la el. Și în nici un caz nu-l las să se zbată.

Conrad ridică din sprâncene.

– Nu eu sunt cel pe care trebuie să-l convingeți. Oricum, bine că măcar am lămurit de ce ați acceptat această slujbă.

– Aș fi refuzat-o cu plăcere, minți ea, urmărind cu colțul ochilor zâmbetul neîncrezător care lunecă peste

chipul lui.

– Închipuiți-vă numai, câte ați fi pierdut.

Ea înțelese exact sensul remarcii sale și căută refugiul într-un zâmbet ce se voia ironic, dar părea mai degrabă încurcat.

– Ar fi mai bine să nu vă mai închipuiți atâtea.

Conrad izbucni într-un hohot de râs care îl făcea să pară atât de atrăgător, încât Laurie rămase câteva clipe cu răsuflarea tăiată.

– Nu puteți rezista atracției mele, constată el după ce se liniști. Este și firesc să fie așa.

– Nu e adevărat, și știți asta prea bine, îi replică ea nervoasă.

– Nu? Mâna lui începu să se plimbe încet pe spatele ei gol, urcând până la rădăcina părului. În acest timp o obligă să-i susțină privirea. Eu cred că e tocmai pe dos, continuă el. Însă va trebui să decideți asta singură.

Laurie îl privea fascinată. Chiar și cel mai neînsemnat nerv al trupului ei vibra, venind îngrijorător în întâmpinarea forței lui de seducție.

– Parcă eram prea tânără și prea independentă, răspunse ea, străduindu-se cu disperare să dea vocii ei un ton nepăsător, eșuând însă lamentabil.

– Pe-atunci încă nu vă sărutasem. Senzualitatea răspunsului său era imposibil de trecut cu vederea. Degetele sale începură să lunece ușor prin pletele ei

blonde, iar privirile i se ațintiră asupra gurii ei.

Pentru o clipă Laurie intră în panică, temându-se că o va săruta din nou. O trecură toate căldurile.

– Să nu îndrăzniți! atât fu în stare să șuiere cu răsuflarea tăiată.

Însă Conrad avu doar o tresărire ușoară, după care lăsă privirea să-i lunece peste ringul de dans.

– Vanessa și Michael se îndreaptă spre noi, spuse el de parcă nici nu i-ar fi păsat.

– Vanessa este răpitor de frumoasă în seara asta, spuse Laurie, încercând să dirijeze discuția spre un făgaș normal. Ar trebui să o luați de soție. Ar fi o partidă foarte bună.

Conrad râse încetișor. Un râs care îi acceleră bătăile inimii.

– Poate că aveți dreptate. Vanessa este nu doar frumoasă. Se și pricepe foarte bine să se pună în valoare.

– Și ce v-ar trebui mai mult de-atât, replică cinică Laurie, fără să acorde atenție privirilor lui amuzate. În schimb îi dărui zâmbetul cel mai prietenos de care fu în stare.

Dar, în timp ce se apropia de ei, atenția frumoasei brunete era concentrată exclusiv asupra lui Conrad.

– Sper că nu ai nimic împotrivă? spuse ea, așezându-și mâna pe brațul lui cu un gest posesiv. Ușoara nuanță de amenințare din vocea ei era imposibil să fie

ignorată.

Conrad privi chipul ei desăvârșit.

– Cum aș putea? răspunse el destul de vag. Dansul tocmai s-a terminat.

Vanessa înălță din umerii ei firavi, întorcându-și privirile asupra lui Laurie, fără să se mai sinchisească să-și ascundă răutatea.

– Sper că nici dumneata nu ai nimic împotrivă, draga mea, toarse ea mieros.

– Absolut nimic. Laurie trebui să facă un efort să nu imite tonul Vanessei. Adresându-i lui Conrad o ultimă privire se desprinse din brațele acestuia și se întoarse spre Michael.

– Îmi pare rău că micul vostru *tête-a-tête* a fost întrerupt, glumi el în timp ce se mișcau în ritmul muzicii. Însă buna noastră Vanessa și-a scos ghearele după pradă, imediat după ce ați plecat cu Conrad. Dacă ar mai fi durat încă puțin v-ar fi rupt în bucăți.

– Întotdeauna sunteți la fel de direct? îl întrebă Laurie cu nonșalanță, încercând să dea lucrurilor o tentă de ridicol.

Michael o privi indignat.

– Nu glumesc deloc. Vanessa obișnuiește să se poarte astfel de fiecare dată când își apără drepturile. Și odată ce-a întrecut măsura, n-aș mai putea garanta pentru nimic.

– Tremur deja toată, râse Laurie, privindu-l în ochii albaștri. Doar nu cumva vreți să insinuați că Vanessa ar vedea în mine o rivală?

Michael încuviință din cap.

– E de presupus, văzând cum vă strânge Conrad în brațe.

Laurie înălță din umeri, făcând eforturi disperate să nu roșească.

– Îl cunoașteți într-adevăr atât de bine pe Conrad?

– Da. Dar dumneavoastră sunteți cea care mă uimiți.

– Sunt în stare să-mi port și singură de grijă, îl asigură ea.

– Și totuși indivizii de teapa unui Conrad Steyn par să vă depășească forțele, obiectă Michael privind-o cu seriozitate. Conrad este un tip formidabil, însă fetițe ca dumneavoastră, abia dacă îi ajung pe o măsea.

– Acum chiar că mă ia cu frică, spuse Laurie, încercând să continue conversația pe același ton degajat. Michael clătină amuzat din cap.

– Precum văd, nu primesc nici o mulțumire pentru faptul că mă străduiesc să vă apăr inocența.

Laurie îi zâmbi cu căldură.

– Dimpotrivă, vă sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o purtați, Michael. Dar nu are nici un rost. Conrad intenționează, oricum, să se căsătorească cu Vanessa, nu?

– Posibil. Cel puțin așa presupun, răspunse el săltând din umeri. În poziția lui socială o soție i-ar putea fi de mare ajutor. Iar Vanessa ar avea toate calitățile necesare. Sunt sigur că și ea trăiește cu convingerea că l-a prins bine în gheare. Ei bine, dacă insistența este suficientă pentru a ajunge la țintă, înseamnă că se află pe drumul cel bun.

– Îi urez din toată inima noroc, răspunse Laurie absentă, în timp ce privirile ei se plimbau cercetătoare peste ringul de dans.

Vanessa și Conrad formau o pereche elegantă. În acel moment, Vanessa tocmai îi spunea ceva, iar el zâmbi în timp ce privea în jos, la ea.

Inexplicabil, Laurie simți un sentiment ciudat, straniu, ca și cum inima i s-ar fi chircit într-un spasm dureros. Așadar, Conrad avea să se căsătorească cu Vanessa. În acest caz, de ce-și mai irosea chiar și cele mai neînsemnate gânduri pentru el?

Trebui să recunoască în sinea ei că se simțea atrasă de Conrad, poate că era chiar îndrăgostită de el. Însă trebuia să-l vadă pe acest bărbat așa cum era el cu adevărat: un jurnalist avut și plin de succes, cu o putere de atracție căreia doar puține femei erau în stare să-i țină piept. Un bărbat care stăpânea toate trucurile artei seducției și care avea și obișnuința să le aplice pentru a obține ce-și dorea.

Michael era de părere că nu era în stare să-i reziste. Un adevăr de care ea își dăduse seama încă de la bun început. Fusese întotdeauna convinsă că era capabilă să-și țină bine sentimentele sub control, atunci când era vorba de bărbați. Însă acum nu se simțea în stare decât să se holbeze neajutorată la Conrad Steyn.

Niciodată n-ar fi trebuit să accept slujba asta și aș fi făcut mult mai bine dacă rămâneam la Johannesburg, gândi ea.

Era adevărat că și Steven devenise o problemă. Dar dacă nu-și venea repede în fire era sigură că avea să dea peste necazuri mult mai mari.

Poate că fu doar un simplu ghinion că, a doua zi dimineață, Laurie coborî abia târziu pentru micul dejun. Bărbații plecaseră deja în oraș. Anne Steyn se ocupa de grădină.

Vanessa ședea singură la masă, gustând dintr-o ceașcă de cafea și urmărind-o, prin ușa terasei, pe mama lui Conrad care își făcea de lucru la straturile de flori. Laurie fu întâmpinată cu o privire piezișă, fără urmă de prietenie, care o făcu să ofteze în sinea ei. O ceartă cu Vanessa era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Aste este pedeapsa pentru că am dormit atât de mult, constată ea cu regret și se servi cu o ceașcă de cafea.

Cerul dimineții era acoperit de nori, așa că nici vorbă

nu putea fi de fotografii în aer liber.

– S-ar părea că o să avem parte de vreme proastă, începu Laurie o conversație neutră, așezându-se de cealaltă parte a mesei. Sper să se îndrepte până mâine, când o să aibă loc regata.

Vanessa o fixa cu ochii ei negri disprețuitori. Tocmai când Laurie începu să se simtă stânjenită de această privire Sarah deschise ușa de la bucătărie și traversă încăperea cu pas legănat.

– Bună dimineața, don'șoară Laurie, o salută ea cu un zâmbet până la urechi în timp ce-și ștergea mâinile pe șorțul pe care îl purta înnodat peste șoldurile ei largi. Cum doriți să vă servesc astăzi ouăle? Pe jumătate moi?

– Nu am nici o poftă de mâncare, răspunse Laurie. O felie de pâine prăjită e mai mult decât suficientă.

Sarah clătină din cap și puse în priză prăjitorul de pâine de pe masă.

– Până și o vrăbiuță mănâncă mai mult decât dumneavoastră, don'șoară Laurie, spuse ea compătimitoare. Am în cuptor niște prăjiturele. Dacă mai aveți răbdare câteva minute am să vă aduc câteva. Și dumneavoastră mai doriți să serviți și altceva, don'șoară Vanessa? Mai vreți pâine prăjită?

– Nu, răspunse manechinul cu ostilitate. Sarah o privi lung, după care ieși clătinând din cap.

După ce ușa bucătăriei se închise, atenția Vanessei se

concentră din nou asupra lui Laurie.

– N-ar trebui să te amesteci cu cei care nu-s de teapa dumitale, Laurie Giles. Conrad Steyn nu-i de nasul dumitale.

Laurie simți cum tot sângele îi năvălește în obraji. Nu se așteptase la un atac atât de brutal.

– Încetați odată, Vanessa, încercă ea să-i explice. Este doar închipuirea dumneavoastră.

Vanessa luă o înghițitură de cafea.

– Chiar așa? Nu mă lua de proastă, Laurie.

Cu un efort, Laurie reuși să-și privească adversara direct în ochi.

– Înseamnă că nu sunteți sigură de relația dumneavoastră cu Conrad, din moment ce suspectați orice femeie cu care intră în contact mai apropiat, constată ea cu luciditate.

Vanessa o fulgeră mânioasă.

– Conrad și cu mine intenționăm să ne căsătorim cât de curând. Așa că nu este cazul să-mi povestești tocmai mie cât de apropiată e relația dintre noi. Tot ce vreau, este să te împiedic să te faci de râs.

– Mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați. Dar ați face mai bine să vă vedeți de ale dumneavoastră.

Vanessa râse disprețuitor.

– Mă tratezi ca o persoană imatură. Dar nu faci decât să te dai mare. Ar trebui să-ți dai în sfârșit seama că

Conrad nu vede în dumneata decât un flirt sau o aventură trecătoare. Mama dumitale nu ți-a spus să te ferești de tipii ca el?

Laurie nu-și putu reține un zâmbet ironic.

– Iar dumneavoastră intenționați cu toate astea să-l luați de bărbat!

Vanessa adoptă un aer de superioritate.

– Trezește-te odată, draga mea. Un bărbat cum e Conrad nu duce o viață de pustnic.

– Trebuie să recunosc, Vanessa, că aveți o atitudine plină de finețe. Să înțeleg că nu ați avea nimic împotrivă dacă Conrad ar continua și după căsătorie cu aceste mici aventuri?

– Firește că o dată cu căsătoria noastră li se va pune punct. Doar mă va avea atunci pe mine. Vanessa îi adresă un zâmbet batjocoritor. Vă miră cumva faptul că încă nu ne-am culcat unul cu celălalt? Eu însă știu că Conrad îmi respectă punctul de vedere.

– Vă doresc din tot sufletul să vă bucurați de el, răspunse Laurie, încercând să facă să pară următoarea întrebare cât mai inofensivă. Și când ar urma să aibă loc nunta?

– Ei bine, întotdeauna mi-am dorit să mă mărit toamna, răspunse Vanessa visătoare.

Sarah deschise din nou ușa de la bucătărie, întrerupându-le conversația. Aduse o farfurie cu

prăjiturele proaspete, pe care o puse în fața lui Laurie. Aroma plăcută umplu de îndată întreaga încăpere.

– Serviți și dumneavoastră, Vanessa? întrebă Laurie după ce rămaseră din nou între ele.

Vanessa clătină din cap și își mai turnă cafea.

– Mi-ar face plăcere dacă Conrad ți-ar cere dumitale să ne faci pozele de nuntă, începu ea să gândească cu voce tare, în timp ce-și turnă frișcă dintr-o ceașcă de argint. Asta, firește, dacă vei mai lucra pentru el până atunci.

– Considerați acest lucru ca fiind imposibil? o întrebă Laurie la rândul ei.

Vanessa ridică indiferentă din umeri.

– Poate până atunci te măriți și dumneata, Laurie. Dar să-ți intre bine în cap: dacă ai de gând să te dai și pe mai departe în spectacol, s-ar putea să devină foarte neplăcut pentru dumneata. Vei...

– Tare mi-aș mai dori să vă scoateți o dată din minte că aș fi interesată de Conrad, o întrerupse Laurie calmă și se servi cu o prăjiturică.

– Dar totuși îi porți sâmbetele, văd eu bine, afirmă Vanessa. Ceea ce-i și ușor de înțeles. Conrad este un bărbat al naibii de atrăgător, fără să mai punem la socoteală și celelalte calități pe care le are. Dar nu-ți face speranțe deșarte! Mie îmi aparține!

– Și pe cine vreți să convingeți de acest lucru? Pe

mine? Sau poate pe dumneavoastră înșivă?

Grațios arcuita bărbie a Vanessei deveni dintr-o dată colțuroasă.

– Nu ți-e teamă că s-ar putea să-ți pierzi slujba?

– Nu cred că Conrad este genul care să permită indiferent cui să se amestece în acest domeniu, răspunse Laurie cu superioritate.

Vanessa reacționă furioasă.

– Eu nu sunt indiferent cine! Și, în locul dumitale, mi-aș aduce mereu aminte de acest lucru, șuieră ea mânioasă.

– Am să vă urmez sfatul, nu se lăsă așteptat răspunsul ironic al lui Laurie. Însă Vanessa, care era tocmai ocupată să-și aprindă o țigaretă, păru să nu fi auzit ultima replică.

– Și Anne dorește să ne căsătorim, continuă ea, privind afară, la mama lui Conrad, care continua să-și lucreze grădina. Iubește această casă, însă nu-i place să stea singură.

Laurie studie îndelung frumosul chip al Vanessei.

– Sunt convinsă că se bucură încă de pe acum de nepoți, spuse ea.

Vanessa făcu o strâmbătură.

– Atât Anne cât și Conrad știu prea bine că, în ceea ce mă privește, cariera primează înainte de toate. Doar câteva luni dacă lipsești de pe scenă și gata, lumea te-a și

uitat.

– Și este cariera atât de importantă pentru dumneavoastră?

– Am muncit din greu până să ajung aici, îi explică Vanessa cu o privire provocatoare. Și reacționez foarte sensibil când mi se ia ceva, ce-mi aparține de drept.

Laurie reuși să-și stăpânească zâmbetul și-și împinse scaunul înapoi.

– Dacă aveți amabilitatea să mă scuzați, Vanessa. Trebuie să plec. La unsprezece am un interviu. Ne vedem diseară.

– Cu siguranță, răspunse ea tăios, privind-o de sus. Și un ultim avertisment: ca dușman pot deveni foarte incomodă! strigă ea în urma lui Laurie.

– De asta nu m-aș îndoi nici o clipă, răspunse Laurie. O cunoștea de-acum destul de bine pentru a ști că această amenințare nu era o simplă vorbă în vânt.

5

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ cerul era mai mult acoperit. Doar în câteva rânduri razele soarelui reușiră să străpungă pătura de nori, permițându-i lui Laurie să facă cel puțin câteva fotografii reușite ale ambarcațiunilor care participau la regată.

Seara, în timp ce se întorcea împreună cu Michael spre Seven Oaks, află că Steven sunase în cursul după-amiezii.

– Voia neapărat să vorbească cu dumneavoastră, îi spuse Anne Steyn. De aceea i-am propus să mai încerce o dată seara. Costul ridicat al convorbirilor interurbane păreau să nu-l deranjeze.

– Nici nu ar trebui să-l deranjeze, interveni Vanessa în discuție cu un zâmbet plin de amabilitate. În rochia ei fără mâneci, de culoarea caisei, era nespus de frumoasă. În fond, familia Hunter este una dintre cele mai bogate. Laurie se așează în cuibul gata pregătit, dacă se va înrudi cu ei prin căsătorie.

Laurie îi aruncă o privire lungă Vanessei. Reușise să o scoată din sărite și-și dorea din tot sufletul ca cealaltă să înceteze o dată să tot facă aluzii la măritișul ei cu Steven.

– Vanessa se cam pripește în presupunerile ei, se adresă ea lui Anne. Nu-l cunosc pe Steven decât de câteva luni.

– Mama s-a măritat cu tata la doar patru săptămâni după ce s-au cunoscut, spuse Conrad. Ședea în capul mesei și-i adresă lui Laurie un surâs plin de subînțelesuri.

– Cred că fiecare știe, de fapt, din prima clipă atunci când își întâlnește partenerul potrivit, fu de părere Anne Steyn.

Vanessa urmărea conversația cu un râs prostesc.

– Și nu uitați maxima plină de romantism: culege florile înainte ca să se treacă!

– Laurie nu are cu siguranță nici un motiv să se teamă că ar putea rămâne fată bătrână, o întrerupse Michael. Îi zâmbi încurajator peste masă. Pun pariu că nici nu știe cum să scape de atâtea cereri în căsătorie.

– Ei, cam exagerezi totuși, replică cu ciudă Vanessa. Nu părea să-i convină deloc că Laurie polarizase întreaga atenție.

– Nu cred, continuă Michael inperturbabil, încasând din această cauză o uitătură strâmbă din partea Vanessei.

Anne Steyn, atentă mereu să dirijeze conversația în bună armonie, îi zâmbi lui Laurie cu amabilitate.

– Ei bine, cred că Laurie s-a săturat de tachinăriile voastre. Mai bine povestiți-mi cum progresați cu

fotografiile florilor, Laurie. În ultimele zile vremea nu a fost, din păcate, tocmai cea mai favorabilă.

– Sper din tot sufletul să se îndrepte mâine. Laurie îi era recunoscătoare pentru întrerupere. Am de gând să dau o raită prin rezervația naturală de la Capul Bunei Speranțe. Conrad spunea că pe acolo se mai găsesc încă multe soiuri de flori de câmpie. Poate că voi avea ocazia să descopăr un colț de natură încă neatinsă a Africii de Sud.

Anne Steyn încuviință din cap.

– Deși este doar o rezervație de dimensiuni restrânse, este foarte frumoasă și cu atât mai interesantă, cu cât este amplasată în sudul extrem al continentului african. Dacă aveți noroc, veți da și peste zebre sau vreo specie rară de antilope. Cu siguranță că veți întâlni caprele africane.

– Mai sunt și minunate specii de păsări, adăugă Conrad și se servi din salata pe care i-o întindea Sarah. Rezervația cuprinde o sută cincizeci de specii de păsări, începând cu struțul și terminând cu rațele sălbatice.

Apoi se întoarse spre Laurie:

– Întrucât nu am nici un program pentru mâine, aș putea să vă însoțesc. V-aș ajuta să descoperiți și câteva specii de animale sălbatice de care nu ați reușit să vă apropiați suficient de una singură.

– Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră. Laurie se străduia să nu se arate din cale afară de

încântată. Se simți îmboldită să zâmbească în direcția Vanessei și să o întrebe:

– Poate că ați avea și dumneavoastră chef să ne însoțiți?

Vanessa părea prost dispusă.

– Trebuie să prind avionul de după-amiază, răspunse ea pe un ton înghețat, aruncându-i lui Laurie o privire nimicitoare.

Acesteia însă nu-i dădea ghes inima deloc să continue conversația cu Vanessa. Până la urmă se hotărî totuși să rupă momentul de tăcere penibilă care se lăsase, adresându-i-se lui Conrad:

– Mai există la Capul Bunei Speranțe și alte rezervații cu animale sălbatice?

Acesta încuviință din cap.

– În nord există o rezervație de zebre. A fost înființată pentru a proteja zebra de munte, devenită foarte rară în ultima perioadă, după ce ani de zile a fost vânată fără cruțare. Mai există o rezervație pentru elefanți, în apropiere de Port Elizabeth, pe coasta de răsărit. Însă Natal și Transvaal oferă cea mai largă paletă de animale sălbatice.

– Presupun că nu mai trăiesc prea multe animale sălbatice în libertate, nu-i așa?

– Nu, n-o să mai întâlniți lei sălbatici care să se plimbe în Capetown, pe Adderley Street, interveni Vanessa cu

ironie. Însă Conrad îi ignoră vorbele.

– Civilizația noastră a produs mari distrugeri în această privință. Mai aveți posibilitatea să întâlniți paviani, doar dacă străbateți zonele de stepă. Mai există încă și renumitul elefant Knysna, care sălășluiește prin pădurile tropicale din regiunea cu același nume, chiar dacă sunt rare cazurile când poți să-l întâlnești. Zebrele și caprele africane rămân animalele cele mai răspândite în această regiune.

– Cu alte cuvinte, Laurie, adăugă Michael rânjind, nu v-am recomanda să porniți la vânătoare de animale sălbatice. Sunt greu de găsit până și în rezervații.

– În unele rezervații există locuri special amenajate de supraveghere, de obicei în apropierea locurilor de adăpare, explică și Anne Steyn. Acolo este permisă ieșirea din mașină pentru a putea urmări mai bine animalele. Bineînțeles, nu are rost să faci asta decât la revărsatul zorilor, când animalele vin să se adape.

– Presupun că în mod normal nimeni nu este atât de nebun, încât să părăsească adăpostul sigur al mașinii, spuse Laurie, și Michael prinse ocazia din zbor.

– Să nu uitați acest amănunt când veți fi în rezervația Krüger, rânji el. Nu cred că ar fi prea nostim dacă ați servi drept mic-dejun pentru cine știe ce leu.

– Michael vă va însoți pentru realizarea unei serii de fotografii în partea răsăriteană a Transvaalului, îi explică

Conrad. Anotimpul prezent nu este totuși cel ideal pentru a urmări animalele. Pe de altă parte, peisajul oferă anumite alte avantaje speciale, mai ales din punct de vedere fotografic.

În timp ce vorbea răsună țârâitul telefonului. Conrad se ridică și ieși grăbit în hol.

Laurie puse tacâmurile de-o parte, simțindu-se cuprinsă de un sentiment ciudat. Mai mult ca sigur că era Steven. Dintr-un motiv inexplicabil nu avea însă nici cel mai mic chef să vorbească cu el. Era chiar nemulțumită că, prin faptul că sunase, întrerupsese expunerea pe care i-o făcea Conrad.

Acesta se întoarse după o clipă.

– E pentru dumneavoastră, Laurie. E tânărul Hunter, o informă el scurt. În timp ce se așeza la locul lui la masă, Conrad încercă să-i prindă privirile.

Laurie își tamponă gura cu șervetul de masă, se ridică grăbită și încercă să mimeze o bucurie pe care însă nu o simțea în nici un fel. Ieși în hol și luă receptorul.

– Bună, Steven, îl salută ea, străduindu-se să dea un ton cât mai vesel vocii ei.

– Laurie, iubito! Ce mai faci? Astăzi e sâmbătă și îmi lipsești îngrozitor. Când vii înapoi?

– Conrad dorește să fac săptămâna viitoare și fotografii ale unor flori rar întâlnite. Cred însă că până

spre sfârșitul săptămânii voi putea să mă întorc, răspunse ea.

– Conrad, așa ai început să-i spui deja? întrebă Steven. Să înțeleg că aș avea motive să devin gelos?

Laurie izbucni în râs și tensiunea ei se mai estompă.

– Doar nu îl pot striga o veșnicie domnul Steyn.

– Probabil că ai dreptate. Și ai cunoscut-o deja și pe viitoarea doamnă Steyn? vru Steven să afle în continuare.

Laurie se încruntă.

– La Vanessa Heargreaves te referi?

– Da. Tata mi-a pomenit despre faptul că Steyn ar intenționa să se căsătorească într-un viitor oarecare.

– E și ea aici, îl informă Laurie distrată, adăugând mai mult pentru sine: dar până acum încă nu este nimic oficial.

– Nu? Steven părea destul de puțin interesat de acest subiect. În orice caz, tata părea fericit că ai acceptat această slujbă. Lucru pe care nu îl pot afirma și în ceea ce mă privește.

– Știai că tatăl tău a fost cel care mi-a făcut rost de slujba asta? întrebă Laurie.

Steven păru extrem de surprins de ce auzea.

– Ce-a făcut?

– Fără intervenția lui nu aș fi fost angajată. Însă, te rog, să nu-i spui tatălui tău că am aflat.

– Presupun că doar eu sunt de vină. Vocea lui Steven

părea încărcată de regrete. La dracu', ce bine era dacă nu-i spuneam nimic!

– Și mie mi-ar fi fost mai drag, se declară Laurie de acord. Prefer să primesc o slujbă datorită calităților și nu relațiilor mele.

– Însă tot nu pot să pricep de ce ai acceptat-o, în fond. Aveam impresia că nu-l poți suferi pe Conrad Steyn.

– Am dezbătut doar destul acest subiect, se apără Laurie, care începuse să-și piardă răbdarea.

– Dar nu ai fost în stare să produci nici un singur argument cât de cât convingător.

Laurie începu să privească plicitisită în jur.

– Ce să-ți mai spun acum? întrebă ea oftând. Am considerat-o ca pe o ocazie bună de a cunoaște mai bine Africa de Sud.

– Ți-aș fi arătat eu însumi țara în care m-am născut, continuă Steven calm și Laurie își dădu seama că roșește auzind cu câtă superioritate vorbea.

– Ești mult prea ocupat, încât să poți străbate Africa de Sud în lung și-n lat împreună cu mine.

– Ei bine, atunci am mai fi amânat un pic și gata.

– Însă eu tocmai acum simțeam nevoia să mă recreez, replică Laurie, simțindu-și obrajii în flăcări.

– Nu zău? Steven nu se sinchisi să-și arate ironia. De mine, eventual?

Laurie auzi cum în cealaltă încăpere se strângeau

farfuriile, și Sarah servea desertul. Vocea profundă a lui Conrad se auzea foarte limpede, în timp ce discuta cu Michael și mama sa despre cursul la zi al acțiunilor la bursă.

– Îmi pare rău, Steven, se eschivă ea. Nu pot să mai vorbesc. Am să te sun deîndată ce mă întorc, bine?

Se produse o pauză stânjenitoare înainte ca el să-i răspundă.

– Presupun că, cel puțin pentru moment, trebuie să accept situația dată, nu-i așa? întrebă el înverșunat. În seara asta nu prea pari a fi tu însăți.

– Sunt doar puțin obosită, asta e tot, se apără Laurie, străduindu-se să pară cât putea de amabilă și de binevoitoare.

Într-un târziu, Steven se hotărî să închidă telefonul și Laurie răsuflă ușurată. Acum avea ea însăși impresia că se comporta ciudat. Era neliniștită și confuză, de parcă ar fi avut febră.

Indiferent ce ar fi făcut, nu-și mai găsea nici liniștea, nici calmul. În schimb, în suflet i se învălmășeau haotic un întreg șir de dorințe și trăiri, a căror cauză nu și-o putea explica cu nici un chip.

Era conștientă de faptul că trebuia să clarifice relația ei cu Steven, fie doar și numai pentru că așa era cinstit să procedeze față de el. Însă tocmai acum nu simțea nici cel mai mic chef să se gândească nici la Steven, nici la

Johannesburg și nici la vreun alt aspect al vieții ei anterioare.

Tot ce-și dorea era să se întoarcă la masă și să-l asculte vorbind pe Conrad. Și ăsta era un lucru într-adevăr extrem de uimitor, pentru că piața acțiunilor nu o interesase absolut niciodată.

A doua zi dimineață, Vanessa își făcu apariția în salon într-un costum cu pantaloni, crem, ultraelegant, cu o eșarfă albă de mătase naturală înnodată la gât.

Vroia în mod evident să rămână câteva clipe singură cu Conrad înainte de plecare și avu fu dezamăgirea să-l găsească stând la masă împreună cu Laurie, căreia îi arăta câteva dintre vechile cărți de oaspeți ale casei.

– Trebuie să plec, i se adresă ea cu reproș, fără să se sinchisească să-și ascundă nemulțumirea pentru faptul că îl găsise ocupându-se de așa ceva.

Conrad se ridică în picioare și o examină cu un zâmbet.

– Bine, am să te conduc la mașină, se oferi el, aruncând o privire pe fereastră. După câte văd, Johannas a tras deja la scară.

Vanessa îi măsură cu o privire întunecată, întâi pe Conrad și apoi pe Laurie. Aceasta înțelese semnificația privirii ei. Închise cartea și o așeză la locul ei, în raft. Apoi se adresă Vanessei.

– A fost o plăcere să vă cunosc, spuse ea, încercând să fie politicoasă. Sunt sigură că ne vom revedea cât de curând.

– Posibil, replică scurt Vanessa, dar pe un ton care lăsa să transpară că nu prea credea ce spunea. Apoi se apropie de Conrad și-l luă de braț, cu un gest familiar.

– Mi-ar fi făcut deosebită plăcere să stau mai mult, Conrad, îi explică ea cu regret. Însă situația mea profesională mă obligă să mă ghidez după programul altora. Chiar ai de gând să întreprinzi după-amiază călătoria aceea lungă până în rezervație, împreună cu Laurie? Ce mult aș fi dorit să vin și eu cu voi. Doar știi că noi doi încă n-am mers niciodată împreună acolo. Trebuie să recuperăm asta neapărat data viitoare, da?

Laurie ieși din cameră cu un zâmbet discret fluturându-i în colțul buzelor. Pentru o tânără femeie care se pretindea atât de iscusită și experimentată, Vanessa dădea dovadă de o nemaipomenită lipsă de înțelepciune. Se întreba dacă și Conrad îi citise gândurile.

Judecând după răspunsul lui vag, se putea trage concluzia că nici nu prea ascultase ce-i spusese. Cine știe la ce afaceri îi erau duse gândurile. Un bărbat ca el nu dispunea, cu adevărat, de prea mult timp pe care să-l sacrifice femeilor.

Cu atât mai mult o uimise pe Laurie oferta lui de a o însoți în rezervație. Însă își zise că nu avea nici un motiv să

acorde acestui lucru vreo semnificație specială.

După-amiază merseră pe șoseaua de coastă până jos, la Capul Bunei Speranțe, trecând pe lângă micul port de pescari, Kalk Bay, și apoi traversând Simonstown, cu casele sale construite din bârne, ce se înșirau de-a lungul străzii principale.

Stratul gros de nori se risipise, probabil datorită efectului brizei care adia dinspre Atlantic.

Laurie ședea în mașină pe partea dinspre mare, de unde i se deschidea o priveliște de vis spre suprafața de apă cu irizații de safir din False Bay.

Peste tot întâlneai cele mai diverse soiuri de plante și flori, chiar dacă nu cu culori dintre cele strălucitoare, așa cum se întâmpla ceva mai la nord.

Din când în când, Conrad trăgea mașina pe cealaltă margine a șoselei, permițându-i lui Laurie să fotografieze, fără să coboare, tufele dese de grozamă și de ienupăr. Covorul florilor se întindea deseori până jos, la ocean.

Laurie fotografie mai multe soiuri de crini sălbatici, în culori portocalii și mov, clopoței albi și albaștri care își întindeau avizi corolele delicate după razele de soare. Apoi, din nou, alte soiuri de crini, flori albastre de in precum și garoafe pitice care acopereau pământul în tufe dese ca un covor gros, în puternic contrast cu iarba

suculentă.

În schimb, alte flori înfloreau în crăpăturile stâncilor sau creșteau în locuri aproape total lipsite de pământ. Pe stânci se zăreau diverse soiuri de primule, dintre care Laurie fotografiase deja câteva în săptămâna care trecuse.

În timp ce se depărtau de Ocean, Laurie descoperi cu bucurie o pasăre meilivoră, specie de mici dimensiuni care se hrănea cu polenul din cupa florilor de protea. Reuși chiar să realizeze un instantaneu, tocmai înainte ca ea să-și ia zborul.

Apoi Conrad opri într-o parcare amenajată ca punct de observație, de unde Laurie putu să urmărească cu privirile întregul drum pe care-l străbătuseră de-a lungul coastei, începând din Simonstown.

Urmară șoseaua – câțiva kilometri spre interiorul uscatului – după care o luară din nou spre sud. Conrad conducea încet prin zona stâncoasă, abia acoperită de vegetație, oprind din loc în loc ca să-i atragă atenția asupra câte unei specii rare de păsări.

Întâlniră pescărușii cu penaj negru pe spate, fluierari cu pieptul alb și cormorani cu gușile lor atât de ciudate. O mulțime de soiuri de rațe se legănau prin preajmă și, de câteva ori, întâlniră și câte un struț cu priviri tâmpe.

De asemenea, Laurie descoperi la oarecare distanță o turmă de capre africane și chiar și o antilopă.

O dată crezu că a văzut o zebră. Însă, cu toată strădania pe care și-o da ca să descopere acele specii rare de antilopă de care îi vorbise Anne Steyn, nu avu noroc. Nici chiar Conrad, cu privirile lui atât de agere și de experimentate, nu avu mai mult noroc.

În schimb, rezervația era toată un imens paradis înflorit. Laurie făcu mai multe fotografii de la geamul mașinii și, când ajunseră la capătul drumului, se aventură chiar afară pentru a le putea fotografia din imediata apropiere.

Conrad scoase cheia din contact și o întrebă amuzat:

– Nu credeți că ați imortalizat suficiente flori pe pelicula aparatului dumneavoastră?

Avea dreptate. Laurie încuviință din cap, strâmbându-se.

– Când mă pornesc nu mai știu să mă opresc, nu-i așa?

– Ar fi cazul să lăsați aparatul în portbagaj, asta, ca să fiți ferită de orice tentație, răspunse el râzând. Ne vom continua drumul pe jos, până la Capul Bunei Speranțe.

Coborâră pe o cărare îngustă, pe care vântul în rafale făcea înaintarea destul de anevoiasă. După îndelungi eforturi reușiră să escaladeze punctul de observație din apropierea vechiului far, de unde li se deschidea o perspectivă minunată asupra laturii sudice a Capului.

Chiar sub ei se întindeau imense perne de flori

galbene. Covorul cobora până jos, la stânci, fiind întrerupt doar ici și colo de pâlcuri albe de margarete. Undeva, dedesubt, se întindea nisipul alb al plajei unui mic golfuleț, care forma un contrast mirific cu apa verde-albăstruie a Atlanticului.

Golful completa în mod fericit imaginea Capului, de ale cărui stânci se sfărâmau valuri uriașe. Sus, pe cer, pescărușii pluteau leneș cu ajutorul curenților.

Laurie se așează în iarbă. Cățăratul o obosise, și îl urmări de jos pe Conrad, care se duse chiar până la marginea prăpastiei, de unde putea vedea golful în întregime.

Rămase așezată cu brațele încolăcite după genunchii strânși, contemplând cu atenție statura lui atletică. Părul îi era răvășit de rafalele de vânt.

Ce n-ar fi dat să poată rămâne așa, privindu-l. Avea însă totodată sentimentul că făcea ceva nepermis.

Dacă se întoarce în clipa asta nu va avea nici o dificultate să citească în ochii mei ce simt, își zise ea. Ajunsă în acest punct cu gândurile, Laurie închise ochii și-și lăsă capul pe genunchi. Ce minunat era să șadă așa, într-o zi atât de frumoasă, să simtă căldura razelor pe piele și mirosul sărat al oceanului în nări.

Era încă prea devreme ca liniștea Capului să fie perturbată de cetele gălăgioase de turiști. Acum nu-i venea prea greu să-și închipuie că ea și Conrad erau

singurii oameni cât vedeai cu ochii.

Când ridică privirile, câteva minute mai târziu, Laurie își dădu seama că și Conrad se întorsese între timp și o examina la rândul lui. Privirile li se întâlniră, iar inima începu să-i bată nebunește.

O privea într-un fel care o făcu să roșească profund, așa că lăsă repede pleoapele în jos. Încercă să-și concentreze atenția spre un pâlc de crini roșii care se mlădiau în apropiere.

Însă Conrad se apropie și se așeză lângă ea. Laurie își aținti privirea undeva, dincolo de golf. Sentimente pe care nu putea să le descrie îi vuiau în suflet. Pur și simplu nu mai era ea însăși, cea care se cunoștea. Și toate astea numai și numai din vina lui Conrad!

– Ce se petrece cu dumneavoastră? o întrebă el.

Laurie îl privi cât de impasibilă fu în stare.

– Nimic. Ce să fie?

– Nimic? Începu dintr-o dată să zâmbească, iar expresia chipului său se schimbă în asemenea măsură, încât Laurie simți că inima aproape i se oprește în loc.

– Sunteți foarte plin de dumneavoastră, nu-i așa? întrebă ea furioasă, în timp ce fața îi era roșie ca para focului. Știa că era un semn care, din păcate, o trăda ușor.

– Știu din experiență că astfel obțin mai lesne ce-mi doresc, răspunse el rar, examinând-o fără jenă.

Cuprinsă de o panică subită, Laurie întoarse capul. Însă Conrad întinse mâna și i-l prinse și i-l răsuci, obligând-o să-l privească din nou.

– Încetați, protestă ea încetișor, simțind cum atingerea lui o făcea să fie străbătutuă de valuri de căldură.

– De ce vă purtați așa, Laurie, spuse el cu voce moale, continuând să o privească ușor amuzat.

– Dar sunt logodită, reuși ea să spună, poticnindu-se.

Prin ochii săi întunecați trecu un fulger scurt.

– Nu, nu este adevărat.

Laurie îl privea ca hipnotizată, incapabilă să se miște, de parcă s-ar fi aflat în transă. Știa că avea să o sărute în clipa următoare. Și nu exista nimic ce ar fi putut face ca să-l împiedice. Dar, de fapt, nici nu dorea să o facă!

Când Conrad se aplecă încet asupra ei, îl privi cu ochii larg deschiși. Se simți cuprinsă de o ușoară amețeală. Era ca într-o minunată beție a simțirilor care se se concentrau toate exclusiv asupra bărbatului care o cuprinsese în brațele lui.

Laurie nu mai văzu nimic din peisajul romantic. Urechile îi erau surde până și la țipetele răgușite ale pescărușilor.

Era lipită de pieptul lui Conrad și tânjea după sărutarea lui. Dorea din tot adâncul ființei ei să încerce din nou acel sentiment minunat pe care-l trezise în ea

primul lui sărut.

Și apoi, buzele sale se apăsară de ale ei. Laurie gemu încetișor. Întregul trup începu să-i tremure în timp ce gura i se deschidea sub sărutul lui plin de patimă.

Mâinile lui alunecară peste spatele ei, dezmierdându-l, aprinzându-i și mai mult simțurile. Pasiunea se rostogoli peste ea și o luă pe sus, ca un val uriaș.

Când Conrad își dezlipi buzele de ale ei, Laurie aproape că-și pierduse răsuflarea. Probabil că ochii îi trădaseră sentimentele pe care le încerca pentru el, pentru că zâmbi din nou, de astă dată însă fără acel aer de automulțumire și aroganță. Era un zâmbet plin de tandrețe, care făcu inima ei să se chircească de atâta dragoste.

Își rezemă capul de umărul lui și-și dori să poată rămâne așa pentru totdeauna. El îi mângâie buclele moi, mai gingaș ca niciodată.

Nici o clipă măcar nu-i trecuse prin gând că ar fi trebuit să i se opună. Glasul rațiunii amuțise.

– Laurie, dulcea mea Laurie, murmură Conrad lângă urechea ei. Până la urmă ai să mă faci să-mi pierd mințile.

Cu atât mai puțin nu-și putu explica ce o îmboldi să adopte din nou tonul acela ușor zeflemitor.

– Nu ați promis, că nu veți mai tăbărî peste mine? întrebă ea. În clipa următoare își dădu seama că, cu

aceste cuvinte, sfărâmase vraja.

Conrad îi dădu brusc drumul, și pe chipul lui reapăru atât de binecunoscuta lui expresie de aroganță.

– Zău? Chiar așa? Și eu care avusesem adineauri impresia că ți-a plăcut mult, nu glumă. Să mă fi înșelat oare într-atât?

Această remarcă o făcu pe Laurie să ridice capul și să-i înfrunte ironia cu furie.

– N-aveți decât să credeți ce doriți! șuieră ea. Cu toate acestea era perfect conștientă că era încă roșie toată. *Doamne, cât de ridicolă trebuie să par.*

Conrad se mulțumi să-i zâmbească provocator. Se sprijini leneș în coate, arătând foarte masculin și incitant întins așa, îmbrăcat cu cămașa cu dungi albastre și albe, care îi punea și mai bine în valoare tenul bronzat.

– Mare păcat că nu ești puțin mai în vârstă, constată el cu regret. În acest caz ne-am fi înțeles mult mai bine unul cu celălalt.

– Mă îndoiesc, răspunse ea cu răceală, îndreptându-și din nou privirile spre largul oceanului. Se ascundea după un scut de mândrie și încăpățânare, ca să nu arate cât de tulburată era.

– Ești o mică vrăjitoare încăpățânată, știai? o întrebă el râzând încetișor.

– Dacă asta e părerea dumneavoastră... Laurie se juca nervoasă cu un fir de iarbă.

– Mi-am pierdut timpul cu tine în după-amiaza asta! îi reproșă el pe neașteptate.

– Nu puteți susține că v-aș fi rugat eu să o faceți! șuieră ea furioasă. Sunteți un om imposibil! Cu dumneavoastră nu o voi scoate niciodată la capăt. Niciodată!

– Pentru că sunt mai în vârstă cu câțiva ani? rânji el. Ei bine, pentru mine vârsta dumneavoastră nu constituie nici un fel de problemă. Și apoi, o compensați cu alte calități. Ar fi, de exemplu, suficient să sărutați mult mai des. Conrad revenise și el la adresarea formală. Părea însă să se distreze de minune.

Laurie nu îndrăznea să-l privească.

– Nu aș permite așa ceva! gâfâi ea.

– Și încă cum, veni prompt răspunsul lui plin de aroganță în timp ce se ridica în picioare.

Laurie îl privi provocatoare. Felul în care o trata o scotea din minți.

– Veniți, spuse el și-i întinse mâna în timp ce zâmbetul amuzat încă îi mai flutura pe buze. E drept că sunteți nespus de dulce, așa cum stați acolo. Din păcate a venit însă timpul să plecăm.

Laurie strânse din buze, însă acceptă până la urmă mâna pe care i-o oferea. De îndată ce fu în picioare se întoarse cu spatele, netezindu-și rochia. În clipa în care se pregătea să plece îl văzu pe Conrad aplecându-se și

culegând o floare.

– Vă fac o propunere de pace, spuse el batjocoritor în timp ce i-o întinse.

Tulburată, dar și surpinsă, totodată, Laurie îi răspunse la surâs. Apoi își coborî privirile la floricica cu petale aproape transparente.

– Cum se numește? Este minunat de frumoasă.

– Este o Bauhinia galpini, cunoscută în popor sub numele de *Mândrețea de la Capul Bunei Speranțe.*

– Ce păcat că florile se ofilesc atât de repede după ce sunt culese, murmură Laurie tristă cu ochii ațintiți asupra florii, fără să-și dea seama că privirile cercetătoare ale lui Conrad îi urmăreau fiecare mușchi al feței.

– Și-a îndeplinit menirea, replică el cinic.

Laurie ridică privirile, însă Conrad se întorsese și pornise deja, fără să mai aștepte. Îl urmă încet, ținând micuța floare în mână.

Ajunsă în mașină, Laurie puse floarea cu grijă într-un compartiment al etuiului aparatului de fotografiat, cu intenția să o preseze după ce vor ajunge acasă.

Știa prea bine că nu avea să mai aibă ocazia să petreacă o altă după-amiază singură cu Conrad. Iar floarea avea să-i rămână unica amintire a acelor ore vrăjite. Pătrunsese într-un paradis, alături de bărbatul pe care-l iubea. Da, acum știa cu certitudine că inima ei îi aparținea pentru totdeauna lui Conrad Steyn...

6

ZILELE PETRECUTE la Cap rămăseseră simple amintiri. Laurie se întorsese împreună cu Conrad Steyn la Johannesburg.

Alte și alte zile trecuseră, iar Laurie se reobișnui cu viața agitată și zgomotul metropolei. Circulația era la fel de densă ca întotdeauna. Șoferii în schimb deveniseră parcă și mai lipsiți de răbdare sub căldura toridă a acelei zile.

Laurie ședea într-un restaurant de pe Bree Street și oftă când un alt șofer impacientat declanșă un nou concert de claxoane. Dacă gândurile nu i-ar fi fost la întâlnirea pe care urma să o aibă cu Steven, cu siguranță că ar fi cuprins-o dorul de Seven Oaks.

Pentru a nu știu câta oară își privi ceasul de la mână, constatând că Steven întârziase deja un sfert de oră. Încercă să se liniștească, spunându-și că, mai mult ca sigur, intervenise ceva la tribunal. Cu fiecare minut care trecea, nerăbdarea însă îi sporea tot mai mult.

În ultimul week-end, ea fusese cea care, cu prudență, avansase propunerea ca pe viitor să nu se mai vadă atât de des. De fapt, în sinea ei era convinsă că nu avea să se

căsătorească niciodată cu el.

Reacția lui fusese destul de brutală. Dar Laurie spera ca măcar acum să aibă ocazia să discute în liniște cu el. Oricum, și pentru ea era extrem de dureros să vadă cât suferea Steven.

Laurie privi în josul străzii, încercând să-l descopere undeva, prin mulțime. Se gândi că poate n-o să mai vină deloc. Pe de altă parte, tocmai el fusese acela care insistase să se întâlnească astăzi cu ea și să clarifice acest subiect.

Bău ce mai rămăsese în pahar din sucul de ananas și își roti privirile prin restaurant. Abia atunci îl descoperi pe Steven, care urca scara monumentală de la intrarea restaurantului. Se opri câteva clipe la marginea sălii, uitându-se în jur.

Arăta foarte elegant în costumul său de culoare deschisă. Își aminti că tot pe acesta îl purtase și prima dată când veniseră în acest restaurant, atunci, după memorabila discuție cu Conrad Steyn ce avea să-i marcheze destinul.

Laurie făcu un semn cu mâna ca să-i atragă atenția. Steven se apropie cu un zâmbet fericit.

– Ai fost reținut la tribunal? întrebă Laurie.

Steven încuviință din cap, trase scaunul înapoi și se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Îmi pare tare rău, Laurie, se scuză el. Nici până la

telefon nu am avut cum să ajung, ca să te sun.

– Așteptarea nu m-a deranjat deloc, minți ea, simțind imediat că roșește sub privirile lui iscoditoare.

– Probabil căldura e de vină că nu am nici un pic de poftă de mâncare, constată ea după un moment de tăcere, încercând să redeschidă vorba. Tu însă trebuie să-ți comanzi neapărat ceva. Sunt sigură că după o dimineață atât de extenuantă ai o foame de lup.

– Absolut deloc, răspunse el, privind-o în continuare iscoditor. Voi comanda doar un sandviș și o cafea. Nu vrei și tu?

Laurie îl refuză politicos și ceru doar încă un pahar de suc. În timp ce Steven dădea comanda ospătarului, ea îi examină îndelung chipul frumos, care-i devenise atât de familiar, cuprinsă de un sentiment de tristețe.

Probabil că s-ar fi putut mărita cu Steven și ar fi fost și fericită cu el. Dar acum era prea târziu pentru asta.

De ce a trebuit să-l întâlnesc pe Conrad? se întrebă ea. *De când îl cunosc, toată viața mi-a fost bulversată. Sărutările lui au trezit în mine sentimente pe care nu le pot nutri pentru nici un alt bărbat. În mine nu mai există decât un singur om, dar tocmai acesta este pentru mine la fel de inaccesibil ca astrele de pe boltă.*

Făcu un efort ca să se smulgă din visare.

– Și, ai câștigat procesul? îl întrebă ea pe Steven.

– Tribunalul încă nu s-a pronunțat. S-a cerut o

amânare până mâine.

– Îți doresc din inimă succes, spuse ea, știind cât de important era acest proces pentru cariera lui.

Din nou se lăsă o tăcere apăsătoare. Laurie privi în josul străzii, întrebându-se disperată ce ar mai putea zice.

Dar cel care vorbi primul, până la urmă, fu Steven.

– Niciodată nu am avut curajul să te întreb direct... e vorba de un altul?

Laurie îl privi în ochii lui albaștri și se disprețui pentru faptul că încearcă să se eschiveze să-i răspundă.

– Până acum nu prea am avut ocazia de a mai cunoaște și alții...

– Dar ți-ai dori-o? De asta nu mai ai timp pentru mine?

Laurie clătină din cap.

– Cred doar că ne întâlnim prea des, Steven, asta este tot. Îmi face plăcere să fiu împreună cu tine, dar ți-am mai spus-o și în alte dăți: nu mă pot mărita cu tine.

– Sunt dispus să aștept. Știi asta.

– Îmi pare rău, Steven. Îmi placi grozav de mult. Dar asta, pur și simplu, nu e de ajuns.

– Înainte vreme ți-ar fi ajuns. Și nu ți-am pretins niciodată mai mult de atât. Chipul i se întunecă.

– De ce nu vrei să mă înțelegi, Steven? După părerea mea este păcat de timpul pe care ți-l irosești. Sunt sute de fete care s-ar da în vânt să iasă cu tine în oraș.

Steven se aplecă peste masă în timp ce dreapta lui se închise peste încheietura mâinii ei.

– La naiba, Laurie! Nu te vreau decât pe tine! Vorbea cu atâta patimă, încât aproape că i se făcu frică. S-a întâmplat ceva, acolo jos, în Capetown. Știu asta.

– Nici vorbă, Steven, încercă ea să-l domolească. Însă nu se pricepuse niciodată să mintă prea bine și el o simți imediat.

– *Există* un altul, nu-i așa că am dreptate? o luă el de la capăt, iar degetele sale îi strângeau dureros brațul.

– Ți-am spus doar, că nu am avut timpul necesar. Practic am lucrat zi de zi.

Ochii lui albaștri se încrâncenară.

– Atunci nu poate fi decât Conrad Steyn!

Valul de roșeață care îi invadă instantaneu obrajii o trădă.

– E ridicol, murmură ea. Dar era deja prea târziu pentru a mai putea nega.

Steven se lăsă pe spate în scaun. Consternarea și uluiala i se întipăriseră pe chip.

– Nu se poate, Laurie. Tipul ăsta e genul de bărbat care are la picioare femei gârlă. Ce poate să vrea unul ca el de la tine?

– Păi, vezi? Așa că liniștește-te, Steven! încercă ea să-l domolească, observând că unii din clienții de la alte mese începuseră să-i urmărească cu interes. Nu există

nimic între mine și Conrad.

– Creadă asta cine-o vrea! Te-ai culcat cu el?

Laurie se holbă la el. Gelozia și furia îi deformaseră într-atât chipul, încât abia dacă îl mai putea recunoaște.

– Îmi pare rău, Steven, spuse ea când își mai reveni din surpriză. În aceste condiții nu mai putem sta de vorbă.

Își luă poșeta și se ridică. Însă nu se așteptase ca și Steven să se ridice o dată cu ea, să se întindă peste masă și să o smucească de mână cu un pumn ca de oțel.

– Așează-te, Laurie! scrâșni el. Chipul îi era palid și trăsăturile colțuroase.

Laurie clătină din cap.

– Lasă-mă să plec, Steven! Trebuie să mă întorc la birou!

Simțea că nu mai era în stare să reziste multă vreme privirilor lui încrâncenate. Se uită în jur și descoperi, cu ușurare, chelnerul care se apropia cu comanda. În aceeași clipă Steven dădu drumul mâinii ei și se așeză la loc, înjurând printre dinți.

Laurie își coborî, compătimitoare, privirile asupra lui. Când chelnerul se opri la masa lor, privind-o încurcat, ea murmură o scuză abia șoptită și părăsi restaurantul în grabă.

În drum spre birou îi venea să plângă de ciudă. Nu fusese pregătită să facă față unei scene atât de penibile și

nici nu ar fi crezut vreodată că Steven era în stare de o reacție atât de dură. Doar când se gândea la momentele prin care trecuse se simțea din nou cuprinsă de rușine și jenă.

De-acum nu mai avea nici o posibilitate să salveze prietenia ei cu Steven. Dar poate că era și asta o parte a prețului pe care îl avea de plătit.

Intrată în clădirea unde își avea biroul, se duse întins la toaletă. Își trecu pieptenele prin părul lung și blond și-și aranjă machiajul.

Între timp, își mai venise în fire. În clipa în care deveni conștientă că depășise cu mult timpul rezervat pentru pauza de masă, își luă poșeta la repezeală și părăsi grăbită toaleta.

În hol se ciocni de Michael. Acesta întinse larg brațele și o prinse, evident plăcut suprins de întâlnirea neașteptată.

– Bună, o salută el prietenos. Sper că spre mine vă grăbeați atât de tare.

Laurie zâmbi stânjenită.

– Steven a fost reținut mai mult decât normal la tribunal și de asta am întârziat, îi explică ea nervoasă.

– Alții au fost împușcați și pentru delicte mai minore, glumi el. De fapt, i-ați spus deja lui Steven despre mine?

Acum nici Laurie nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Într-o bună zi am să vă iau în serios, cu adevărat, îl amenință ea. Și-atunci ce-o să vă faceți?

– O să fac tot ce-mi va sta în putință, ce altceva? răspunse el rânjind. Apoi îi făcu un semn cu mâna și se îndepărtă.

În drum spre biroul ei, Laurie se simțea deja mult mai bine. Pusese mâna pe clanță și se pregătea să deschidă ușa când îl auzi pe Michael strigând în spatele ei:

– Na, că aproape c-am uitat, Laurie. Vă caută Conrad! Apoi o amenință cu arătătorul și adăugă: sunt sigur că v-a pus gând rău pentru că ați luat o pauză de prânz de două ore!

Laurie sălta din umeri și închise ușa în urma ei. Își aruncă poșeta pe masa de scris și îi zâmbi Maritei, reportera, care ținea la mașina de scris. Apoi se grăbi să vadă ce vroia șeful ei.

În anticamera lui Conrad se găsea secretara lui, Eve, care își făcea de lucru cu un morman de scrisori. Îi zâmbi prietenoasă lui Laurie când o văzu intrând.

– Conrad vă așteaptă. Puteți intra.

Laurie bătu la ușă. Nu se mai văzuseră de când se întorseseră, săptămâna trecută, din Capetown. Doar simplul gând că peste câteva clipe avea să se afle față în față cu el o făcu să uite complet de cearta cu Steven.

Când auzi "Intră", Laurie deschise ușa. Aruncă o privire grăbită spre masa de lucru. Conrad tocmai vorbea

la telefon. Îi făcu semn din cap să ia loc în fotoliul din fața biroului său. Ea făcu câțiva pași și se așeză. În tot acest timp nu îl slăbi nici o secundă din ochi.

Purtase tot timpul ultimului week-end amintirea lui în inimă. Acum, simplul fapt că îi era permis să-l privească, o făcea fericită. Soarele după-amiezii își trimitea razele prin storurile pe jumătate lăsate. Chipul lui Conrad se afla într-un con de umbră. Însă în atitudinea lui, Laurie recunoscu aceeași aroganță inflexibilă, care la început i se păruse a fi atât de insuportabilă.

Și acum îl iubea pe acest bărbat! Era una din marile ironii ale vieții.

La un moment dat, privirile li se încrucișară, însă el părea să vadă prin ea, atât de adâncit era în convorbirea lui telefonică. Vocea îi era plină de viață, energică, cu o ușoară nuanță de nerăbdare.

Nu era dintre acei care să suporte prostia, iar Laurie avea impresia că interlocutorul lui îl făcea să-și piardă timpul. Într-un târziu, Conrad puse capăt convorbirii, așeză receptorul în furcă și îi acordă întreaga atenție.

– A fost plăcută masa pe care ați servit-o în compania tânărului Hunter? În timp ce îi puse această întrebare, Conrad se lăsă pe spate în fotoliul său, privind-o iscoditor.

Laurie încuviință din cap, mirându-se de unde știa.

Probabil că Michael era cel care îl pusese la curent.

– Vă rog să mă scuzați pentru întârziere! Steven a venit de la tribunal mai târziu decât ne înțelesesem.

– Da, da, da... murmură Conrad, părând complet dezinteresat. Și cum îi mai merge?

– Are mult de lucru, răspunse ea sec. Privirea lui grea îi accelera bătăile inimii.

– Se află la un moment de răscruce, la începutul carierei sale, cel puțin așa cred. Am stat sâmbătă de vorbă cu tatăl lui și de la el știu aceste amănunte, o informă Conrad. Se lăsă și mai mult pe spate și deschise sertarul biroului său.

Scoase rolele de film și le înșiră în fața sa. Apoi deschise cutiile și scoase negativele. Le aranjă într-o ordine anume și apoi le întinse lui Laurie.

– Mă gândeam că poate vă interesează cum au ieșit fotografiile dumneavoastră. Mărturisesc că am fost foarte impresionat. Aveți mult talent, fără nici o îndoială.

Laurie luă primul dintre negative și-l ridică spre lumina lămpii de birou pe care i-o aprinse Conrad. Era unul dintre instantaneele care-i reușise, cu multă șansă, ce-i drept, pe parcursul uneia din excursii. O pasăre minusculă, cu penaj galben strălucitor pe piept, care ședea pe un panicul roșu de floare. Culorile și claritatea erau excepționale, și Laurie spera ca și pasărea melivoră să-i fi reușit la fel de bine.

Mai erau câteva fotografii bune, pe care le făcuse în Karoo Gardens din Worcester, cu flori de cele mai diverse culori.

În timp ce ea ridica pe rând negativele în lumină, Conrad o examină cu atenție. Cu altă ocazie această privire iscoditoare ar fi iritat-o. Însă acum, întreaga atenție îi era concentrată asupra fotografiilor. Ieșiseră foarte bune, atât în privința calității cât și a subiectelor.

– Pe una dintre ele o voi folosi pentru prima pagină, spuse Conrad. Dacă ați avea puțin timp, aș dori ca mâine dimineață să le mai examinăm o dată, împreună. Am putea să stabilim tot atunci și pe care le alegem pentru seria de articole.

Laurie încuviință cu o mișcare a capului, strângând negativele cu grijă.

– Vor fi publicate încă în această lună?

– Da. Tocmai de asta trebuie să decidem chiar mâine pe care le luăm. Poimâine mă duc la Capetown, și acesta era al doilea motiv pentru care v-am chemat.

Conrad făcu o scurtă pauză, înainte să continue.

– Este posibil să nu pot fi găsit cea mai mare parte din lună. De aceea țin să vă reamintesc încă de pe acum de seria aceea de articole pe care urmează să o realizați cu Michael în Transvaalul de răsărit. S-ar putea ca până la urmă să vin și eu. Vanessa s-a oferit ca fotomodel, așa că, eventual, ar urma să mergem în patru. Dacă între timp

vor apare cine știe ce probleme, adresați-vă lui Michael, bine?

Laurie dădu din nou din cap, străduindu-se să-și înfrângă ceea ce ea însăși aprecia ca un sentiment ridicol de dezamăgire, pentru că avea să stea o lună întreagă fără să-l vadă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în treacăt, peste birou. Sunt sigur că Steven se va descurca totuși două-trei zile și fără dumneavoastră.

Laurie reuși până la urmă să afișeze un zâmbet amical.

– Bineînțeles. Va avea motiv să se bucure când o să vin înapoi.

Sprâncenele lui Conrad se încruntară în timp ce un zâmbet zeflemitor îi deformă chipul.

– Și eu care fusesem tot timpul convins că sunteți o fată modernă. Când colo, constat că sunteți de modă veche. Dar poate că așa îi place lui Steven.

– Doar v-am spus că Steven și cu mine nu suntem decât prieteni, răspunse Laurie distantă. După care adăugă, amintindu-și de ultima întrevedere pe care o avusese cu el. Mai degrabă... am fost.

– Ca să vezi! V-ați certat?

Întâlni privirea ochilor lui de culoarea chihlimbarului. Cât de drag i-ar fi fost să-i poată spune tot ce o apăsa pe suflet!

– I-am explicat astăzi că nu îl pot lua de bărbat, spuse ea. Apoi adăugă după ce rămase puțin pe gânduri, alegându-și cu grijă cuvintele. Țin mult la Steven, însă nu-l iubesc.

– Așa pățesc cei care au firi atât de romantice, spuse Conrad prietenos.

Ea încuviință tristă, cu o mișcare a capului.

– Nu vroiam să-i pierd prietenia, dar din păcate, acum a devenit inevitabil.

– Presupun că a încasat o lovitură dură. Spre uimirea ei, vocea lui nu trăda nici urmă de ironie.

– A avut ideea aceea absurdă că ar trebui să am neapărat un motiv foarte special, continuă ea cu voce scăzută, străduindu-se să dezvăluie cât mai puțin.

– Și? Nu există?

Laurie îl privi fără înconjur.

– Nu, răspunse ea, însă vocea îi tremura.

– Cum vreți, veni răspunsul lui indiferent.

– Nu se pune problema ce vreau eu, se împotrivi Laurie. Simțea că tot sângele i se urca în obraji. Nu... nu cred că s-ar termina cu bine...

– Și e atât de important asta?

– Pur și simplu nu-mi pot imagina cum ar putea să continue. Am ajunge să nu ne mai înțelegem.

Conrad ridică din sprâncene, evident amuzat.

– S-ar zice că este una din specialitățile dumnea-

voastră, aceea de a crea dificultăți, nu-i așa?

Laurie ridică din umeri. Inima îi bătea nebunește.

– Probabil că e trăsătura mea predominantă, ca un instinct de conservare, spuse ea încercând să pară indiferentă. Dar cu dumneavoastră cum rămâne? Vă veți căsători cu Vanessa?

– A pomenit cineva de căsătorie?

– Nu dumneavoastră, după câte s-ar zice.

El o privi cu un zâmbet cald.

– Vă acord următoarele patru săptămâni ca răgaz să vă formați o părere cu privire la acest subiect.

– Puteți fi sigur că nu-mi voi irosi timpul cu așa ceva.

El se mulțumi să râdă binevoitor. Era sigură că se amuza de pretinsa ei naivitate. Pe de altă parte, nu mai avea nici o îndoială că exercita o atracție fizică asupra lui.

Însă să accepte o aventură cu el ar fi fost ca și cum s-ar fi aruncat de bunăvoie în iad, pentru că era conștientă că îl iubea. Nu avea nevoie deloc de un timp de gândire de patru săptămâni, dacă asta vrusese să-i dea adineauri de înțeles.

7

O LUNĂ MAI TÂRZIU

călătoreau împreună, toți patru, coborând prin trecătoarea Long-Tom, de o frumusețe care îți tăia răsuflarea.

Un cer de un albastru încă strălucitor se boltea peste oceanul infinit și peste dealurile care păreau îmbrăcate în catifea verde. De câte ori soarele reușea să-și trimită razele de după unul din nori, contururile dealurilor deveneau aurii, iar umbre lungi, albăstrui, acopereau văile.

Din când în când, Conrad oprea în câte un loc de unde se deschidea o perspectivă cât mai frumoasă. El și Michael coborau atunci din mașină ca să-și dezmorțească picioarele și să admire peisajul. Laurie era ocupată cu fotografiatul.

Vanessa, care părea să se fi sculat cu fața la cearșaf în acea dimineață, refuza cu încăpățânare să coboare din Mercedesul cu aer condiționat, doar ca să "se uite la niște dealuri", după cum se exprimase.

– Și unde o să înnoptăm? îl întrebă ea arțăgoasă pe Conrad după ce ieșiră din trecătoare și-și continuară

drumul pe o șosea întinsă.

– Am făcut rezervări la un hotel-club, în apropiere de canionul Blyde-River, răspunse el. Dar nu vom ajunge acolo decât după-amiaza, târziu. Dacă este însă nevoie, putem să mai facem câteva pauze.

Vanessa se ghemui într-un colț al banchetei din spate și se strâmbă.

– Simt că mor dacă nu voi avea cât de curând prilejul să-mi întind picioarele, gemu ea cu o voce de copil răsfățat.

Conrad o privi iscoditor în oglinda retrovizoare.

– Dar am oprit de mai multe ori în trecătoare.

– Știu, iubitule. Dar vorbeam de o oprire de-adevăratelea, unde să am și posibilitatea să mă aranjez. Și am absolută nevoie de o băutură de la gheață. Gâtul îmi este uscat ca iasca.

– Am mâncat abia în urmă cu o oră, interveni și Michael. Părea să-și fi dat seama că Vanessa nu urmărea decât să atragă atenția.

Însă Conrad continuă să-i zâmbească răbdător.

– În aproximativ o oră ajungem la *Pilgrim's Rest**. Însă, dacă dorești, putem face și înainte de asta un scurt popas, în Sabie.

Laurie îi aruncă Vanessei o privire scurtă, mirată de comportarea ei. Doar stabiliseră un program foarte rigu-

* *Popasul Pelerinilor*, în limba engleză (n.t.).

ros, care să le permită să ajungă unde-și propuseseră în ziua aceea. Pe Vanessa însă nu părea să o intereseze decât cum să atragă atenția lui Conrad. Era evident că încă mai suspecta că între ea și Conrad ar exista totuși ceva.

Încă de când porniseră din Johannesburg, în zori, amândoi erau supravegheați cu atenție. Fiecare privire, fiecare cuvânt pe care îl schimbau era înregistrat de Vanessa cu suspiciune.

Laurie se străduise să nu-l bage în seamă pe Conrad mai mult decât era absolut necesar și decât o impuneau bunele maniere. Dar nici ea nu-l văzuse de o lună întreagă. Îi venea din ce în ce mai greu să ascundă că tot timpul, ziua și noaptea, nu făcuse decât să stea cu gândul la el.

De câte ori se întorcea spre Michael ca să-i spună ceva sau când privea în retrovizor spre Vanessa, nu se putea împiedica să nu-i soarbă profilul din priviri.

Dacă, poate, față de Vanessa ar mai fi găsit ea o scuză credibilă, nu același lucru îl putea face și față de sine însăși. Ultimele patru săptămâni nu o schimbaseră cu nimic.

Opriră în fața unui hotel din Sabie, unde Vanessa se răcori cu un pahar de gin cu lămâie, pierzându-se astfel mai mult de o oră.

Mai opriră apoi scurt la cascada Bridal-Veil, din

nordul orașului, însă fără nevoiți să renunțe la alte atracții turistice dacă vroiau să ajungă la Pilgrim's Rest înainte de apusul soarelui. Totuși, se întunecase deja destul de tare, și în curând nu mai aveau să poată face alte fotografii. Așa că Laurie trebuia să se grăbească dacă vroia să mai prindă pe peliculă, înainte de crepuscul, câteva imagini ale vechii așezări miniere.

Îi găsi pe ceilalți în hotel, unde Michael tocmai lua un interviu unui localnic care se trăgea din familia unuia dintre primii căutători de aur din *Pilgrim's Creek*[*].

– Ei bine, în râulețul de colo au fost descoperite, spălate de ape, primele bucățele de aur găsite în Africa de Sud, îi informă el.

După aceea vizitară împreună cu localnicul și micul muzeu în care erau păstrate relicve din perioada de pionierat a căutătorilor de aur. Laurie mai făcu câteva fotografii. Într-un târziu, după ce reușiră să scape de bătrân și să pornească din nou la drum, se făcuse aproape opt.

– Chiar mai avem nevoie de o oră întreagă ca să ajungem la hotel-clubul ăla? întrebă Vanessa cu o privire suferindă.

– Nu tu ai fost cea care a dorit să ne oprim în Sabie? îi reproșă Michael.

Vanessa îi aruncă o privire nimicitoare.

[*] *Râul Pelerinului*, în limba engleză (n.t.).

– Și ce legătură are una cu alta?

– Doar că tu ești de vină că am întârziat, răspunse Michael pe un ton indiferent, în timp ce Conrad aruncă prin retrovizor o privire care părea să-i implore să facă pace.

Din fericire, Vanessa nu-i mai acordă nici o atenție lui Michael. Își găsi un culcuș cât mai confortabil în perne și, nu după mult timp, adormi.

Când, într-un târziu, ajunseră la hotel, adormise și Laurie, care se trezi imediat ce Conrad opri motorul.

Conrad coborî să vadă de camere și se întoarse la mașină în câteva minute.

Oaspeții erau cazați în niște colibe mici. Totul avea un aer foarte rustic. Laurie fu entuziasmată de acoperișurile de stuf, deși se temea că Vanessa avea să se plângă de lipsa de confort. Li se rezervase o cameră cu două paturi și, în timp ce Vanessa acapară camera de baie, Laurie se așeză pe pat și studie câteva prospecte pe care le ceruse de la recepție.

Într-un târziu își făcu apariția și Vanessa, înfășurată elegant într-un prosop de baie și răspândind în jur un miros seducător de crini. Laurie se grăbi să facă la rândul ei un duș. Când ieși din baie, îmbrăcată cu o rochiță ușoară de vară, o găsi pe Vanessa așteptând-o.

Se întâlniră cu bărbații în restaurantul aproape gol la acea oră târzie. Un chelner își făcu imediat apariția ca să

ia comanda. Însă Vanessa părea incapabilă să se decidă. Obligă ospătarul să aștepte mai mult de zece minute până să comande ceea ce-i recomandase Conrad încă de când se așezaseră la masă.

– De-ai ști cât de rău îmi pare că sunt atât de dificilă, iubitule, se scuză ea cu voce mieroasă față de Conrad după ce ospătarul plecase. Dar sunt atât de obosită și cu nervii la pământ după călătoria asta lungă.

– Nu-i nimic, mâine o să poți dormi până târziu, îi răspunse el zâmbitor.

– Când Conrad vorbește de dormit până târziu, se întoarse Michael spre Laurie, vrea să spună că ne putem trezi la șase și nu la cinci și jumătate.

– Sunt obișnuită să mă scol foarte devreme, răspunse Laurie, dându-și seama prea târziu că făcuse o mare greșeală să recunoască în prezența Vanessei că avea ceva comun cu Conrad.

Tocmai Conrad fu însă cel care se legă de spusele ei.

– În acest caz ar trebui să mergem să facem o baie la prima oră a dimineții. Atunci este cel mai frumos, adăugă el.

Privirile Vanessei alergau neliniștite de la unul la celălalt.

– Ar trebui să dormiți și dumneavoastră mai mult, Laurie. Nu trebuie să-i permiteți lui Conrad să vă scoată din casă atât de devreme.

– Mai bine veniți cu mine, Laurie, la o partidă de înot sub clar de lună, propuse și Michael rânjind până la urechi.

– O să resping ambele invitații, dacă nu aveți nimic împotrivă, spuse Laurie cu diplomație.

Vanessa răsuflă vizibil ușurată.

– Sunteți o fată înțeleaptă, o lăudă ea. Nici nu știu cum poate rezista Conrad la frigul de dimineață... Doar nu ai mai făcut așa ceva de ani de zile, nu-i așa, iubitule?

– Ultima oară când am fost la Seven Oaks, răspunse el amabil, căutând să prindă privirile lui Laurie, care își aminti pe dată de dimineața în care se întâlniseră la piscină.

Firește că Vanessei nu-i scăpase acest schimb de priviri, ceea ce avu darul să renască vechile ei bănuieli.

– Ce mai face de fapt Steven? o întrebă ea pe Laurie, fără să-și poată ascunde gelozia în spatele aparentei amabilități.

– Habar n-am, Vanessa, răspunse Laurie calmă. Sunt săptămâni de când nu l-am mai văzut.

– Ah?... Vanessa trecuse instantaneu în stare de alarmă. Dar credeam că erați, cum s-ar zice, ca și logodiți?

Laurie îi dărui un zâmbet dulce.

– Nu, dimpotrivă, nici prieteni nu mai suntem.

– I-a dat papucii lui Steven, și asta numai de dragul

meu, explică Michael, rânjind fericit în timp ce cuprinse cu brațul umerii lui Laurie.

– Termină cu bancurile tale stupide, Michael, spuse Vanessa supărată, în timp ce ochii ei păreau să arunce fulgere. Noutatea atât de puțin așteptată părea să o fi descumpănit destul de mult.

Gustă fără nici un chef din fileul de pește și nu mai interveni în conversația celorlalți decât pentru a face nazuri. Michael mai întreprinse o încercare să-i binedispună, însă și lui Laurie îi cam pierise pofta să se arate sociabilă, simțindu-se tot timpul străpunsă de privirile Vanessei.

Conrad era la rândul său neobișnuit de tăcut și tot el fu cel care, imediat după desert, propuse să se meargă mai devreme la culcare.

Laurie și Michael se ridicară și porniră fiecare spre coliba lui de lemn, în dorința de a nu-i deranja pe ceilalți doi.

Aerul nopții era plin de mireasma florilor care creșteau în voie peste tot. Era o seară de care s-ar fi putut spune că răspândea o atmosferă romantică. Laurie nu se aștepta ca Vanessa să o urmeze prea repede.

– Vă urez o noapte cât mai odihnitoare, spuse Michael când ajunseră în fața colibei fetelor. Însă nu pot garanta pentru nimic.

– Tare mă tem că astăzi nu sunt într-o dispoziție prea

veselă, se scuză ea cu o grimasă.

– Dar veți avea niște lucruri de pus la punct cu Vanessa, nu-i așa?

Laurie zâmbi, privindu-l în ochi.

– Nu sunteți genul care să se lase convins prea ușor, așa-i?

– Cu atât mai puțin, după ce i-ați dat papucii sărmanului de Steven. Doar nu se lasă el, bunul și bătrânul unchi Michael, luat de prost cu una cu două! Apoi își luă la revedere și o lăsă pe Laurie privind gânditoare în urma lui.

Se smulse însă repede din visare și, cu un gest hotărât, intră în camera ei, fără să mai arunce o privire după Vanessa sau Conrad.

Își puse cămașa de noapte și se culcă, luându-și un ziar. Pe când citea încă primul articol auzi pași în dreptul ferestrei și, câteva minute mai târziu, își făcu și Vanessa apariția.

Se vedea de la o poștă că seara nu decursese pentru Vanessa așa cum și-ar fi dorit. Laurie o urmări cum se lasă să cadă pe marginea patului, zvârlindu-și sandalele din picioare și scormonind nervoasă în poșetă după o țigaretă.

Cu un oftat, Laurie se cufundă din nou în lectura articolului pe care-l începuse. Simțea că explicația dintre ele plutea în aer și nu întrezărea nici o posibilitate ca să o

evite.

Vanessa îi aruncă o privire cercetătoare. Apoi se așeză comod în pat, își încrucișă picioarele și scutură cu un gest plictisit scrumul într-o scrumieră de sticlă.

– Steven Hunter nu ți-a fost îndeajuns de bun? întrebă ea pe neașteptate.

Laurie inspiră profund și-și impuse să nu-și piardă răbdarea.

– Pur și simplu am fost amândoi de acord să nu ne mai întâlnim atât de des pe viitor.

– Poate că te-aș crede, dacă n-aș ști că ți-ai fixat ținta mult mai sus. Dar nu faci decât să-ți irosești timpul, până și dumneata va trebui să-ți dai în cele din urmă seama de asta.

Laurie oftă adânc și apăsat.

– Ce doriți de la mine, Vanessa? Nu ați putea fi puțin mai explicită?

Vanessa îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Nu te mai prefă atât de nevinovată. Poate că nu ești conștientă, dar te porți ca o mironosiță de la țară.

– Și asta vă deranjează?

– Sunt sigură că pe Conrad îl deranjează. Atitudinea dumitale insistentă este imposibil să nu-l stânjenească pe un bărbat de factura lui.

– Nu zău? Laurie abia își putu reprima râsul. Dar nu spuneați că este obișnuit să fie înconjurat de gâsculițe

prostuțe, care să-l aduleze pline de naivitate?

Când înțelese că nu era luată în serios, Vanessa se întunecă la chip.

– Faci un joc periculos, Laurie. Te previn...

– Ei bine, dacă țineți morțiș să credeți acest lucru, n-aveți decât, răspunse Laurie indiferentă și își îndreptă din nou atenția asupra ziarului.

Vanessa suflă fumul în sus cu un gest nerăbdător.

– Ți-am mai spus și altă dată că pot deveni un dușman extrem de neplăcut. După câte se pare, sunt obligată să-ți repet acest lucru.

– Dar asta sună aproape a amenințare, Vanessa. Aveți de gând să-mi faceți vreun rău?

– Nu vezi cât de ridicolă ești? îi întoarse Vanessa vorba, după care se sculă și începu să se dezbrace.

Și cu asta s-a pus punct discuției, își zise Laurie ușurată. Puse ziarul deoparte, stinse veioza și își căută culcuș sub pătură.

Avertismentele sumbre ale Vanessei începuseră să o calce pe nervi. Venise timpul să i se opună.

Și, cu toate că era conștientă că prin asta avea să pună paie pe foc, luă hotărârea să se scoale dimineață la prima oră și să meargă să înoate împreună cu Conrad...

Laurie se trezi o dată cu primele raze de soare care luminau orizontul. O privire grăbită asupra ceasului îi

spuse că era încă foarte devreme. Însă își aminti de hotărârea pe care o luase în ziua anterioară și se sculă imediat. Se uită la Vanessa, care continua să doarmă profund.

Mergând în vârful picioarelor, Laurie se strecură spre dulap și scoase costumul de baie cu un model în negru și verde, împreună cu un halat de baie în aceleași culori.

Pentru a nu o trezi cumva pe Vanessa, intră în baie ca să se schimbe. Se întoarse în dormitor doar câteva minute mai târziu, își încălță sandalele, își luă un prosop și casca de baie, după care deschise încetișor ușa. Apoi păși în aerul răcoros al dimineții.

Laurie găsi piscina destul de ușor. Se opri pe marginea ei timp de câteva clipe, privind fix la apa care, în lumina dimineții, arunca reflexe verzui.

Nu se vedea țipenie de om. Doar ciripitul păsărilor răzbătea din copaci, și pe unul din șezlonguri dormea o pisică roșcată, făcută covrig.

Laurie se apropie de ea și începu s-o mângâie. Însetat de afecțiune, animalul se rezemă de brațul ei și începu să toarcă. Laurie scărpină pisica sub bărbie, apoi se întoarse, pentru că auzise pași pe cărarea mărginită de platani care ducea la piscină.

– Mă bucur că totuși ați venit, o salută Conrad. Se apropie de ea, binedispus, înalt și suplu în halatul său de

baie albastru, cu un prosop aruncat peste umăr.

Laurie uită de îndată de pisică. Își ridică privirile spre el și întâlni privirea ochilor lui de culoarea chihlimbarului.

– M-am răzgândit totuși, fiindcă m-am trezit iarăși devreme.

Conrad continua să o privească. Când simți că nu mai poate suporta sclipirea ironică din ochii lui, Laurie întoarse capul și se îndreptă spre un șezlong aflat în apropiere.

De îndată ce-și scoase halatul de baie începu să nu se mai simtă la fel de sigură ca până atunci. Pur și simplu nu se simțea în stare să se miște firesc în prezența lui Conrad.

Își trase pe cap casca de baie cu un model cu flori verzi, se îndreptă grăbită spre trambulină și se scufundă în apă cu un plonjon elegant. Ieși la suprafață de-abia la mijlocul piscinei, pe care o parcurse până la capăt înotând un craul viguros, pentru ca la întoarcere să treacă într-un bras leneș.

Conrad o urmă puțin mai târziu. Săritura lui în apă stropi pisicul, care se refugie în salturi în tufele de azalee. Laurie observă acest amănunt cu un zâmbet, apoi întreaga ei atenție se concentră asupra lui Conrad.

Acesta traversă bazinul cu mișcări viguroase. Lăsa impresia unui înotător foarte rezistent. Ajuns la capătul

piscinei, se întoarse după ea. Razele dimineții se reflectau strălucitoare în părul său.

– Sunteți un înotător de zile mari, îl lăudă Laurie, ținându-se de frânghia atârnată de marginea bazinului. Se prefăcea că se odihnește, pentru ca el să nu-și dea seama că se oprise într-adins ca să-l urmărească.

– Nici dumneavoastră nu înotați mai prejos. Sunteți ca o nimfă a apelor, îi răspunse el.

– Ăsta, cel puțin, este un compliment, râse Laurie și își săltă trupul din apă sprijinindu-se de marginea piscinei.

– Credeam că ați primit destulę până acum. Dinții lui albi contrastau puternic cu tenul ars de soare. Dar vă mai dăruiesc încă un alt compliment, Laurie. Îmi place teribil casca dumneavoastră de baie. Cu ea arătați ca o zână, sau mai degrabă ca un boboc de floare. Nu sunt în stare să mă hotărăsc.

– Ambele comparații mă fac să mă simt ca o școlăriță, răspunse Laurie. Își scoase casca de pe cap și-și scutură pletele lungi și blonde.

– Ei, acum sunteți și mai frumoasă, declară el mulțumit, de parcă ar fi văzut-o astfel pentru prima oară.

Laurie se lăsă să cadă într-unul din șezlonguri. Închise ochii și-și întoarse chipul în bătaia razelor de soare.

Simțea căldura plăcută pe piele și asculta cu urechile

ciulite zgomotul făcut de Conrad în timp ce înota. Apoi ieși și el din bazin, se uscă cu prosopul și se așeză alături de ea.

– Vanessa mai doarme încă? vru el să știe.

Laurie încuviință dând din cap.

– Recunosc că m-am străduit să nu o trezesc.

– Dormitul până mai târziu o să-i facă bine. Ultimele ei săptămâni au fost destul de încărcate și prezentările de modă nu sunt totuși chiar floare la ureche.

– Îmi închipui, replică Laurie, care nu înțelegea de ce își dădea atâta osteneală să scuze incalificabilul comportament al Vanessei din ziua precedentă.

– Dumneavoastră cum v-a mers în aceste săptămâni?

– Michael nu mi-a dat o clipă de răgaz. Acum cunosc foarte bine atât Johannesburgul, cât și împrejurimile sale.

– Și Steven? Ați mai auzit ceva de el?

– M-a sunat de câteva ori, răspunse Laurie cu privirea pierdută pe suprafața verzuie a apei. Dar cred că totul s-a terminat.

– Îmi pare rău.

Laurie se întoarse brusc, privindu-l uimită, iar Conrad se grăbi să continue cu un zâmbet de dezvinovățire.

– ...pentru el, firește.

– Nici eu nu îmi pot schimba sentimentele.

– Nu aveți nici un motiv să vă justificați. Nu v-am

făcut nici un fel de reproșuri. Și cum e, v-ați mai gândit la problema aia a noastră?

– Nici o secundă măcar! exclamă ea.

Conrad o privi amuzat.

– Văd că vă trebuie cam multișor, dar cred că până la urmă tot o s-o scoatem la capăt. Apropo, când e ziua dumneavoastră de naștere?

Laurie se încruntă, nedumerită.

– De ce?

– Faceți douăzeci și patru de ani, nu-i așa? În acest caz nu voi mai putea fi acuzat că seduc o minoră...

– Dar ce... ce aveți de gând să faceți cu mine?

– Încă nu m-am hotărât definitiv. Dar fiți fără grijă, până atunci am să știu.

– În orice caz, eu nu voi fi aici. Prietena mea, Sandra, și-a fixat nunta chiar în ziua respectivă. Și mi-a cerut să-i fiu domnișoară de onoare.

– Sunt sigur că veți fi fermecătoare, deși nu pot să mă laud că am prea multă experiență în materie de căsătorii.

– Sunt convinsă că există o mulțime de femei care ar da orice să vă ajute să căpătați experiență și în acest domeniu.

El surâse cu viclenie.

– Nu cred. Dar, probabil că mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să mă hotărăsc.

– Așadar, nu intenționați s-o luați pe Vanessa?

– Ce să spun, sunt sigur că ar fi o mireasă foarte reușită. Poate că ați avea chef să-i fiți și ei domnișoară de onoare?

Laurie zâmbi și își întoarse privirile. Conrad continua să o examineze, și Laurie se simți ușurată văzând-o pe Vanessa care se apropia din direcția colibelor.

Nu-i de loc ușor să fii spiritual când conversezi cu Conrad, gândi ea, *cu atât mai puțin când replicile lui, expediate parcă într-o doară, te nimeresc unde te doare mai tare.*

8

– BLYDE RIVER CANYon, le explică Conrad, este mic, dacă îl compari cu Grand Canyon din Statele Unite.

În timp ce privea în jos, spre hăul unde se zăreau câteva petice de iarbă, Laurie trebui să admită că era totuși un peisaj impresionant. Făcu câteva fotografii ale canionului, cu o Vanessa destul de morocănoasă în prim plan.

Continuară călătoria de-a lungul canionului, în adâncul căruia Blyde River își croia calea la aproape șapte sute de metri adâncime. Stâncile spălate de ape de cele două versante ale prăpastiei aveau diverse culori, mergând de la verde până la vinețiu și roșu.

Apoi străbătură pe o întindere de mai mulți kilometri un teren mănos, acoperit cu vegetație plină de sevă, care se transformă apoi treptat într-un peisaj în tonuri predominant verzi-albăstrui, caracteristice zonelor montane.

Din când în când dădeau peste câte un sătuc uitat de lume, format din colibe primitive de lut, acoperite cu brazde de iarbă, în care băștinașii trăiau în același fel ca și

strămoșii lor cu sute de ani înainte.

Pentru Laurie erau lucruri total noi, astfel că-l rugă în repetate rânduri pe Conrad să oprească pentru a face fotografii.

– Nu credeți că ar trebui să vă păstrați ceva peliculă și pentru când vom ajunge la Parcul Național Krüger? o întrebă el la un moment dat, dând semne de nerăbdare.

Cu toată apostrofarea, Laurie reuși să șadă la locul ei numai până descoperi un alt subiect care parcă cerea să fie fotografiat.

Într-un târziu părăsiră șoseaua principală și opriră într-o parcare amenajată pe marginea drumului. Admirară cu răsuflarea tăiată impresionanta priveliște pe care băștinașii o botezaseră *Fereastra lui Dumnezeu.*

Jos, în abis, râul șerpuia prin vale. Conrad îi arătă cu mâna întinderea Parcului Național Krüger, explicându-i că munții care se ghiceau prin pâcla de la orizont în spatele acestuia formau deja teritoriul mozambican. Până și Vanessa păru impresionată de ceea ce vedea, cu toate că, de dimineață, când dăduse peste Conrad și Laurie la piscină, manifestase o stare de spirit neobișnuit de calmă și năzuroasă.

După ce Laurie făcu câteva fotografii, se întoarseră cu mașina în Sabie pentru a lua prânzul. În jurul orei trei se aflau deja din nou pe drum, rulând spre vest spre Rezervația Krüger. Șoseaua se întindea de-a lungul

râului Sabie, care apoi se despărțea în mai mulți afluenți la limita de unde începea rezervația.

Traversară podișul înverzit și șesul uscat și inospitalier care-i urmă, în care predomina vegetația de stepă. Totuși, întâlniră din loc în loc și arbori de cauciuc, salcâmi și mărăcinișuri.

În câteva rânduri Laurie descoperi și câte un baobab cu frunziș des și întunecat și rădăcini împletite.

Intrarea în rezervație se făcea prin poarta Paul Krüger. Nu după mult timp întâlniră și prima capră africană, care îi privi curioasă. Apoi se îndepărtă fără grabă, pășind rar și țeapăn cu picioarele sale lungi, păscând imperturbabilă mai departe.

Conrad reduse viteza și Laurie se repezi cu aparatul la fereastră, fără să țină cont de observația zeflemitoare că astfel de animale se întâlneau cu zecile în rezervație și că aveau să mai vadă o mulțime din ele și în ziua următoare.

Într-adevăr, nu după mult timp întâlniră o întreagă turmă de capre, chiar dacă după aceea, pe distanța scurtă pe care o mai avură de parcurs până la Skukuza nu mai văzură nici un alt animal.

Ajunși la motel, Laurie studie cu atenție împrejurimile. Micile vilișoare și colibe fuseseră înghesuite una-ntr-alta. Își aminti că citise pe undeva că acesta era cel mai mare motel din întreaga rezervație și că putea

adăposti până la cinci sute de vizitatori.

Însă nu o miră deloc când o auzi pe Vanessa lamentându-se nemulțumită.

– Măcar restaurant or fi având pe-aici?

– Nu. Ne vom așeza în jurul unui foc de tabără și vom mânca din aceeași oală fiertură din carne de leu, spuse Michael sec. Laurie se forță să nu zâmbească.

– Restaurantul și un magazin sunt acolo, vizavi, îi explică Conrad imperturbabil, arătând spre o construcție veche cu un acoperiș foarte înclinat. Apoi coborî din mașină ca să se intereseze de camere.

– Poate ar fi mai bine să ne facem rost de ceva carne pentru focul de tabără de diseară, aruncă Michael o vorbă într-o doară, dorind să o tachineze pe Vanessa.

– O idee minunată, se entuziasmă Laurie, fără să-i pese că Vanessa nu părea să agreeze deloc această propunere.

Când Conrad se întoarse peste câteva clipe, Michael repetă propunerea. Conrad dădu afirmativ din cap.

– Nu-i o idee rea, cu condiția ca toată lumea să fie de acord.

Vanessa nu spuse nimic. Se părea că nu se mai simțea nici măcar în stare să facă celorlalți în ciudă. Laurie o privi pe furiș, gândindu-se la modul în care aveau să doarmă în noaptea aceea. Nu prea o entuziasma gândul să împartă o cameră cu Vanessa. Însă era puțin probabil

să găsească aici camere cu un singur pat.

Când Conrad opri în fața unei vilișoare, Laurie se simți ușurată când află că aveau să și-o împartă toți patru. Vilișoara avea două camere duble, o baie și o bucătărioară.

De îndată ce se instalară, Michael porni să strângă date referitoare la rezervație. Laurie folosi timpul pentru o plimbare în incinta motelului, unde făcu și câteva fotografii.

O oră mai târziu îl întâlni pe Michael în magazinul pe care îl părăsiră încărcați cu două uriașe pungi cu cumpărături.

Ajunși la vilișoară îl găsiră pe Conrad ocupat cu pregătirea focului. Vanessa îl urmărea din șezlongul în care se lăfăia, ținând nelipsita țigaretă între degetele ei fine și îngrijite.

– Dați impresia că ar urma să hrănim pe puțin douăzeci de persoane, spuse Conrad când îi văzu pe cei doi apropiindu-se.

Laurie așeză punga ei pe una din mesele de picnic și-i zâmbi radioasă.

– Michael are astăzi o dispoziție din cale-afară de darnică.

Michael aruncă după ea cu o pungă cu chifle, rânjind.

– Vreau ca totul să fie uns cu unt, înainte să mă răzgândesc.

Laurie izbucni și ea în râs. Luă câteva pachețele din pungă și dispăru cu ele în direcția bucătăriei. În scurt timp apăru purtând un platou cu chifle unse cu unt și roșii învelite în foaie de aluminiu, care urmau să fie coapte în spuză. Apoi se mai duse o dată la bucătărie, de unde reveni cu farfurii și pahare.

Friptul cărnii îl lăsă pe seama bărbaților, ea așezându-se alături de Vanessa.

Era o seară minunată. Cerul, la început de o nuanță de albastru palid, se întunecă o dată cu lăsarea înserării. Undeva, departe, la orizont, soarele asfinți, trimițându-și ultimele raze aurite spre ei.

– O seară minunată, șopti Laurie, însă Vanessa se mulțumi să salte plictisită din umeri, trăgând din țigaretă.

Laurie renunță la încercarea de a înfiripa o conversație și își roti privirile în jur. Peste tot se vedeau grupuri mai mici sau mai mari de oameni, care se strânseseră în jurul focurilor, și mirosul ademenitor al cărnii la grătar plutea peste tot în noaptea călduță.

Cete de copii alergau gălăgioși printre adulți. Laurie zâmbi, amintindu-și de propriile ei vacanțe de elevă.

Privirile îi rămaseră ațintite asupra lui Conrad, fără să-i pese dacă Vanessa observa sau nu acest lucru. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi uzați și o cămașă bleu, căreia îi suflecase mânecile. Laurie nu-l mai văzuse încă niciodată până atunci într- o astfel de ținută. Dar chiar și

așa, lăsa aceeași impresie de om de lume de parcă ar fi purtat un costum croit pe comandă. Stătea lângă grătar, cu o furculiță în mână. Era o latură complet nouă care i se dezvăluia acum, despre care nici nu bănuise că ar putea exista.

Mai târziu, pe când ședeau la masa de picnic, Conrad se purtă cu aceeași suveranitate și în timp ce își mânca cotletul de pe farfuria de carton. Același lucru nu se putea afirma însă și despre Vanessa, care își ștergea întruna degetele de un șervețel, vizibil stresată de posibilitatea de a-și păta costumul cu pantaloni. *Bine măcar că, astfel preocupată, nu mai are timp să ne spioneze, pe Conrad și pe mine,* gândi Laurie.

Rămaseră în jurul focului și după ce terminară de mâncat. Țârâitul strident al greierilor umplea văzduhul nopții, întrerupt din când în când de răgetul fiarelor din pădure.

Noaptea africană, gândi Laurie, cuprinsă dintr-o dată de o dispoziție plină de romantism. Însă, în clipa următoare tresări speriată când, din imediata ei apropiere, răsună un urlet lugubru urmat de un înfiorător hohot de râs.

– A fost o hienă? întrebă ea cu ochii măriți de groază.

Conrad încuviință din cap.

– De obicei vânează noaptea.

– Și eu care credeam că se hrănesc cu hoituri!

– Așa și este. Doar că mai atacă și alte animale mici sau puii unor specii mai mari.

Laurie se cutremură. Uitase cu desăvârșire că legea junglei rămânea în continuare valabilă, chiar și într-o rezervație.

Conrad, care îi observase spaima, ridică din umeri.

– Este modul în care natura se autoreglează.

– Și cu puii de leu cum rămâne? Cad și ei victime dușmanilor lor?

– Bineînțeles, cu atât mai mult cu cât leoaicele sunt mame foarte puțin grijulii. Mulți dintre puii de leu ajung chiar să piară de foame. Leii trăiesc după o ordine socială destul de ciudată: cu toate că, de obicei, leoaica este cea care doboară vânatul, leul este cel care începe să se ospăteze primul. După el urmează leoaica, iar puilor le rămân resturile. Dar se întâmplă adesea ca acest rest să nu însemne mare lucru.

– Leii atacă și ei puii unor animale mai mari, pe cei de elefant, spre exemplu? vru să mai afle Laurie.

– Uneori. Deși în general se poate spune că turma de elefanți știe să se apere eficient de atacurile oricărui dușman.

Laurie îl asculta fascinată.

– Și sunt mulți elefanți în partea asta a rezervației?

– Majoritatea trăiesc ceva mai la nord, o lămuri el. V-am spus deja dinainte că anotimpul ăsta nu e cel mai

potrivit pentru observarea animalelor, fie că este vorba despre elefanți sau de antilope. Așa că nu vă pot da speranțe prea mari.

Conrad tăcu câteva clipe, apoi continuă.

– Cel mai nimerit este să se plece încă înainte de ivirea zorilor și să se meargă de-a lungul cursului inferior al râului Sabie. Șoseaua se întinde chiar pe malul râului. Este posibil să se nimerească peste unele sălbăticiuni care se întorc de la adăpat. Nu contează dacă nu veți reuși să faceți decât două-trei fotografii. Dispunem în arhivă de suficiente poze cu animale, surprinse în expediții anterioare. De fapt, aș dori să nu mai pierdem prea mult timp în rezervație. Cel mai târziu la ora șapte ar trebui să pornim spre Johannesburg. După-amiază am acolo o întâlnire de afaceri.

Privirile sale se plimbară de la Michael la Vanessa.

– Dorește careva din voi doi să o însoțească mâine pe Laurie în rezervație?

Michael rânji și-și dădu ochii peste cap.

– Înainte de ivirea zorilor? Zeii să mă aibă în pază!

– Vanessa? întrebă Conrad. Cu tine cum rămâne?

– Aș putea s-o însoțesc eu pe Laurie, răspunse ea după ce rămase câteva clipe pe gânduri.

– Ești sigură că vrei cu adevărat să te trezești atât de devreme? se asigură el.

Vanessa ridică din umeri cu indiferență.

– Nu am fost încă niciodată în rezervația Krüger. Cred că și pentru mine ar fi o ocazie foarte bună să văd animalele sălbatice trăind în sălbăticie, spuse ea susținând cu un zâmbet candid privirile mirate ale lui Laurie.

– Perfect, deci totul este aranjat, constată Conrad cu satisfacție. Dar vă rog să nu uitați ce v-am rugat în privința timpului. O oră petrecută în rezervație ar trebui să vă fie de ajuns.

– Am să mă străduiesc să fiu punctuală, răspunse Vanessa plină de amabilitate. Dar știi și tu, când o apucă fotografiatul pe Laurie, uită de tot și de toate.

Conrad îi aruncă lui Laurie o privire amuzată.

– Sper că mai aveți suficiente filme la dumneavoastră.

– Am pus deoparte o jumătate de peliculă, răspunse ea. Dar prefer să iau aparatul foto cel mic, care a rămas în portbagaj. Să văd, poate că pentru el mai am câteva filme în geanta fotografică.

Conrad caută în buzunarul pantalonilor și-i întinse cheile mașinii cu care Laurie se îndreptă spre locul de parcare.

Deschise portbagajul și oftă încetișor. Ce îngrozitoare putea fi gelozia Vanessei. Își aminti cât de mult se bucurase că avea să aibă prilejul să cutreiere rezervația însoțită numai de Conrad, și asta nu numai

pentru că-și dorea să fie singură cu el, ci și pentru că știa să povestească atât de minunat. Tot ce-i mai rămăsese acum să spere era ca Vanessa să nu-i facă cine știe ce dificultăți în timpul excursiei.

Pentru moment îi era imposibil să spună dacă Vanessa nu dorea decât să o împiedice să rămână singură cu Conrad, sau dacă nu urmărea cumva vreun alt scop ascuns. Oricum ar fi, Laurie nu se mai bucura ca până atunci să vadă rezervația.

Scoase geanta foto din portbagaj, după care îl încuie la loc. Pentru că la masa de picnic era mai multă lumină, se alătură celorlalți care rămăseseră așezați roată în jurul focului și începu să scotocească după filme.

– Văd că mai am încă un film, spuse ea absentă după ce răscoli în geantă timp de câteva minute bune.

– E-n regulă, înseamnă că primele cinci minute sunt acoperite, glumi Michael. Laurie îi zâmbi chinuit. Însă tocmai în clipa aceea mai dădu peste o altă rolă de film pe care o pusese într-unul din buzunarele laterale. Nu observă însă că, odată cu filmul, scosese și altceva ce căzu pe jos.

– Ai pierdut ceva! exclamă Vanessa, mereu atentă când era vorba de nimicuri.

Laurie privi pe jos și se pregătea să se aplece când Conrad i-o luă înainte. Ochii lui ageri recunoscuseră floarea, acum uscată și devenită fărămicioasă. Era

floarea pe care i-o dăruise în acea după-amiază petrecută împreună la Capul Bunei Speranțe.

– O, murmură ea încurcată, roșind până la urechi. Ce ciudat că am păstrat-o.

– Da, ciudat, într-adevăr, fu Conrad de acord, restituindu-i floarea. În acest timp o privi adânc în ochi, așa că Laurie nu avu încotro și trebui să-i susțină privirea.

Toate simțurile îi erau încordate la maximum. Din acest moment nu mai avea cum să se pretindă indiferentă față de el. Știa exact ce era în sufletul ei. Putea s-o citească în ochii lui luminoși.

– Veniți cu mine, Laurie! îi propuse el cu un zâmbet încrezător. Haideți să dăm o raită împreună!

Ea se holbă la el, cuprinsă de o panică subită.

– Dar asta... adică... de ce? Unde... vreți să mă... ? se bâlbâi ea din ce în ce mai rău.

El nu părea să aibă nici un chef să-i asculte lamentările protestatoare. Îi luă filmul din mână, i-l aruncă în geanta foto pe care apoi și-o atârnă cu indiferență peste umăr. Cu brațul rămas liber o cuprinse pe Laurie de după umeri.

Fără să-i pese de opoziția ei, Conrad se adresă celorlalți doi.

– Noi doi mai avem ceva de discutat, le spuse el pe un ton amabil, fără să acorde nici cea mai mică atenție faptului că Vanessa pălise de gelozie și furie.

Michael îi privi pe rând, cu multă luare-aminte. Apoi strânse cutiile goale de bere de pe masă și se ridică la rândul lui.

– Vino, ar trebui să mergi la culcare! îi spuse el Vanessei. Doar spuneai că ai de gând să te scoli mâine înainte de revărsatul zorilor.

Laurie nu mai apucă să audă ce-i răspunse Vanessa. Conrad o împingea ușor, fără să spună nici un cuvânt, în direcția mașinii. Așteptă până își căută ea cheile în buzunarul pantalonilor, după care îi descuie portiera și o ajută să urce.

Laurie se lăsă să cadă în pernele moi cu un oftat resemnat, palidă expresie a furtunii de sentimente care vuia în adâncul sufletului ei.

– Cum puteți să plecați pur și simplu cu mine și să o lăsați pe Vanessa singură? îi reproșă ea de îndată ce el se așeză în spatele volanului și trânti portiera.

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu Vanessa?

– Doar sunteți... încercă Laurie să spună. Însă Conrad o întrerupse cu un gest care îi trăda nerăbdarea.

– Nu există nimic ce ar putea să-mi apese pe conștiință, spuse el calm.

– Și încotro mergem? întrebă ea când ajunseră la șosea.

– La râu. Am un chef teribil să vă arunc pradă crocodililor! îi răspunse el cu încrâncenare.

Laurie îi aruncă o privire furioasă.

– Sper că sunteți conștient de faptul că trageți concluzii pripite, îl repezi ea aprinsă.

El se mulțumi însă să-i arunce doar o privire amuzată, după care-și concentră întreaga atenție asupra drumului. Laurie îi studie profilul. În acel moment Conrad îi lăsă impresia că ar fi fost în stare de orice. *Pare aproape periculos,* își zise în sinea ei.

Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii și făcu un efort de voință ca să rămână calmă. Încerca să evite să se gândească la ce putea să se întâmple în numai câteva minute.

După scurt timp, Conrad frână. Opri motorul și se întoarse spre Laurie. Ea însă se încăpățână să rămână cu privirea ațintită înainte.

– Așadar, vreți să luptați până la capăt? întrebă el pe neașteptate pe un ton plin de ironie.

– V-am mai spus: trageți concluzii greșite. Pur și simplu nu mă interesează și cu asta am spus totul.

Conrad râse încetișor și o studie cu detașare.

– Nu vă cred, Laurie. Aș putea chiar afirma că depuneți eforturi fantastice ca să reușiți să nu cădeți pradă farmecului meu.

Această ultimă remarcă a lui o făcu să se întoarcă brusc și să-i înfrunte zâmbetul amuzat.

– Înfumurarea și aroganța dumneavoastră sunt into-

lerabile! șuieră ea, înțelegând prea târziu că intrase în capcană.

Conrad întinse brațul, trăgând-o spre el. La gestul ei de respingere o certă cu prefăcută severitate:

– De fapt, acum ar fi cazul să vă cereți scuze, Laurie...

Mâna îi luneca în joacă prin plete, iar chipul lui se afla la mai puțin de-o palmă de al ei.

– ...însă avem lucruri mai importante de făcut și de discutat, continuă el cu o voce acum plină de gingășie.

– Refuz categoric să discut indiferent ce cu dumnea-voastră, atâta timp cât vă aflați în această dispoziție sufletească, replică ea cu răceală. Reușea doar cu cele mai mari eforturi să reziste dorinței de-a dreptul chinuitoare de a se arunca în brațele lui. Fiecare fibră a trupului ei tânjea după bărbatul de lângă ea.

Sunt pierdută, dacă mă sărută acum sunt pierdută! strigă vocea ei interioară, în timp ce, ca și paralizată, nu mai știa ce era mai bine să facă.

Ochii lui sclipiră în penumbra din mașină.

– Mă bucur că măcar îți dai seama de dispoziția sufletească în care mă aflu. Înseamnă că știi în același timp că nu am de gând să mă mai port cu mănuși față de tine, Laurie, continuă el cu o voce acum răgușită.

– Dar ce, ați făcut-o vreodată? îl repezi ea.

– Te-ai mira dacă ai afla, cât de mult am fost nevoit să mă rețin, uneori, spuse el. Dar la ce bun aceste subter-

fugii ale tale, de-acum încolo? Nu ne ajută cu nimic, iar răbdarea mea a început să se epuizeze.

– Dați-mi drumul, Conrad... îl imploră ea, pentru că dintr-o dată simți că nu mai are forța să lupte.

– Nu e greu deloc să scăpați de mine, o povățui el batjocoritor, în timp ce se apleca deasupra ei. Și, în secunda următoare, buzele sale se lipiră cu brutalitate, fierbinți și provocatoare, de gura ei.

Laurie fu luată complet prin surprindere de acest sărut neașteptat. Limba lui începu să se împingă pentru a pătrunde între buzele ei.

Se simți dintr-o dată purtată pe sus, de un val neașteptat de pasiune. Orice urmă de forță de apărare dispăruse.

Nici unul din săruturile lui de până acum nu fusese ca acesta, care o făcea să simtă că trupul îi este străbătut nu de sânge, ci de un șuvoi de foc. Mâinile lui care o dezmierdau nu mai erau nici pe departe grijulii, ca mai înainte. Ele dezlănțuiau în ea o dorință unică, mistuitoare, care îi făcea corpul să se unduiască fără voia lui.

Începu să gâfâie când Conrad îi descheie nasturii rochiei la piept și îi trase jos bretelele sutienului. Însă nici atunci nu-i opuse nici un fel de rezistență. Se simțea expusă fără nici un fel de apărare desmierdărilor acestui bărbat experimentat, ale cărui buze și mâini îi topiseră și ultima fărâmă de voință.

– Ce dulci sunt buzele tale, Laurie, șopti el la urechea ei. Și trupul tău, cât de moale.

Apoi, în voce îi apăru din nou tonul acela ușor zeflemitor.

– Ei? Acum ai priceput, în sfârșit, că dragostea nu e o joacă? Îi dădu drumul și o privi iscoditor.

Dar Laurie se mulțumi să încuviințeze cuminte, dând din cap. Nu se simțea în stare nici să vorbească, nici să-l privească. Își culcă capul pe pieptul lui și-i ascultă cu luare-aminte bătăile inimii. Privirile visătoare îi rămaseră îndreptate la secera lunii care strălucea pe cerul înstelat al Africii.

Capitulase, pentru că nu mai avea posibilitatea să îi opună rezistență. Și nici nu vroia. Voia să-și savureze înfrângerea, pentru că îl iubea ca o nebună.

9

SOARELE ABIA SE RIdicase deasupra orizontului. Cu toate acestea, în dreptul intrării în rezervația Parcul Național Krüger se formase deja un șir lung de mașini care stăteau la coadă.

Laurie își privi ceasul de mână și oftă, trăgând nădejde că avea să reușească să treacă cât mai curând de intrare. Nu se îndoia că o aștepta o plimbare destul de obositoare.

Nici nu avu nevoie să-și arunce ochii spre Vanessa ca să-și dea seama că se afla într-o dispoziție din cele mai proaste. Nu-și spuseseră nici un cuvințel despre cele petrecute în seara precedentă. Însă, sub liniștea ei aparentă Vanessa ascundea o ostilitate care o neliniștea pe Laurie. În fine, poarta se deschise și mașinile pătrunseră abia târându-se în rezervație.

După câtva timp cărarea le duse la o intersecție care avea un marcaj. De acolo drumul se bifurca: o parte din mașini o luă spre Satara în timp ce celelalte virară spre apus, îndreptându-se spre Pretoriuskop.

Așa cum o sfătuise Conrad, Vanessa, care era la volan, viră spre drumul care urma cursul inferior al râului

Sabie, luându-se după alte câteva mașini aflate mai în față.

Laurie aruncă o privire spre râu. Sub razele soarelui strălucitor, apa arunca sclipiri și fulgere ca de argint topit. Din când în când vedea câte o capră africană sau câte un impala, ițindu-și capul din mărăcinișul de pe mal.

Apoi atenția îi fu atrasă de mașina din fața lor care opri. Spre nespusa bucurie a copiilor, care ședeau pe locurile din spate, un cârd de maimuțe se năpusti asupra mașinii, cățărându-se pe ea. Una dintre ele stătea spânzurată de coadă în dreptul geamului din spate, o alta ședea pe capotă și se juca cu ștergătorul.

– Nu-i așa că sunt scumpe? exclamă Laurie, râzând de isprăvile buclucașelor maimuțe. O scurtă privire laterală o făcu să înghețe, când văzu chipul neclintit ca o mască al Vanessei.

Laurie făcu mai multe fotografii cu maimuțele care se jucau pe mașină. Dacă era după ea, ar fi așteptat cu plăcere ca maimuțele să vină și la mașina lor. Dar de îndată ce mașina din față porni, Vanessa demară la rândul ei.

Jungla devenea din ce în ce mai deasă, astfel că acum râul abia dacă se mai putea zări. Într-un târziu, Laurie descoperi o turmă de impala care păștea în apropierea unui drum secundar ce cobora spre râu. Erau patru sau cinci animale mature însoțite de câțiva pui.

– Mare păcat că sunt așa departe, murmură ea de una singură, știind prea bine că era interzis să te abați cu mașina de pe cărarea principală.

– Ce s-a întâmplat? tresări Vanessa dintr-o dată. Laurie se întoarse uimită spre ea.

– Acolo, pe drumul acela secundar pe care nu au voie să meargă decât paznicii rezervației, am descoperit câteva impala. Știți, specia aia rară de antilope. Însă sunt prea departe ca să le pot fotografia.

Vanessa reduse imediat viteza și opri.

– Rezolvăm imediat, spuse ea, întorcând.

Laurie se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Dar Vanessa! Este un drum rezervat numai pentru paznici! Doar ați citit panourile. Nu avem voie să ne abatem de la drumul principal!

– Cine să ne vadă? întrebă Vanessa nepăsătoare și vină pe drumeagul cel îngust.

– Ați uitat că sunt permanent patrule care străbat zona? Nu merită, zău așa, Vanessa...

Însă Vanessa părea că surzise. Își continua imperturbabilă drumul, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de obiecțiile lui Laurie.

– Vanessa! mai încercă Laurie o ultimă oară. De-acum începuse să-și piardă răbdarea.

– Mai ține-ți gura aia odată! se răsti Vanessa la ea. Doar dumneata ai vrut să ajungi mai aproape de impala

alea, așa că ce faci acum atâta caz?

Laurie își privi furioasă însoțitoarea, dar apoi se lăsă oftând înapoi în pernele scaunului ei. Își dăduse seama că nu avea nici un fel de sorți de izbândă împotriva încăpățânării Vanessei. Spera doar să ajungă înapoi pe drumul principal, înainte de a da peste ele vreo patrulă.

Când se apropiară de ele, antilopele impala își ridicară capetele, încordate, gata în orice clipă să o rupă la fugă. Erau niște animale splendide, cu ochi mari și negri și o blăniță brun-roșcată, lucioasă, cu pete albe pe flancuri.

Laurie spera din tot sufletul să nu o ia la goană. Dar, după ce studiară mașina cu atenție câteva minute, animalele își coborâră capetele și reîncepură să pască.

În fond, ar fi o prostie să nu mă folosesc de acest prilej, își zise Laurie. Lăsă jos geamul lateral și făcu mai multe fotografii animalelor, dintre care unele începuseră să dea semne de nervozitate.

Foarte mulțumită de fotografiile realizate, Laurie închise geamul mașinii, după care se întoarse zâmbitoare spre Vanessa.

– Mulțumesc pentru traseul suplimentar! Dar am face mai bine să ne întoarcem cât mai repede pe drumul principal. În fond, adăugă ea privindu-și ceasul de la mână, am putea de fapt să ne întoarcem direct la hotel. A trecut mai mult de-o oră de când suntem deja în

rezervație, și Conrad spunea că vrea să pornească la drum cel târziu la șapte.

Însă Vanessa părea să nu audă nimic. Rămase nemișcată în spatele volanului cu privirile ațintite asupra râului și nu arăta nici cea mai mică intenție de a porni motorul.

– Vanessa! strigă Laurie indignată. Abia acum însoțitoarea ei binevoi să se întoarcă spre ea.

– Nu vom merge absolut nicăieri, domnișoară Laurie Giles. Rămânem aici, pe loc, și stăm de vorbă! șuieră ea cu dușmănie.

Laurie se holbă la ea. Amenințarea pe care o simțise în vocea Vanessei o făcu să înțeleagă că vorbea serios.

– Dar nu se poate, Vanessa, mai făcu ea totuși o încercare. Nu este momentul potrivit să stăm de vorbă. Și nu uitați că ne așteaptă Conrad.

– Și crezi că mă interesează asta? mârâi Vanessa.

Laurie se încruntă supărată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, porniți o dată! Ce faceți este pur și simplu ridicol.

Ochii întunecați ai Vanessei aruncau fulgere de mânie.

– Vom rămâne aici, pe loc, repetă ea. Și o să-mi povestești acum, în amănunt, ce este între dumneata și Conrad.

– Asta nu vă privește nici cât negru sub unghie,

replică Laurie cu buzele strânse.

– Ești... ești doar o curvișină! șuieră Vanessa cu răutate.

În clipa în care Laurie întâlni privirea întunecată de furie a însoțitoarei sale, Laurie simți că o străbate un fior de gheață.

– Îmi pare rău, Vanessa, dar zău că n-am chef să discutăm acum despre Conrad, se sili ea să rămână calmă.

– Cum de îndrăznești? își ieși cealaltă din fire. Doar știi că eu și Conrad urmează să ne căsătorim cât de curând! Și totuși nu încetezi să i te arunci de gât!

– Chiar credeți asta? întrebă Laurie, care nu fu în stare să-și mai disimuleze ironia. Eu aș zice, mai degrabă, că Conrad știe mai bine ca oricine altul ce are de făcut. Și acum ar fi cazul să ne întoarcem. Știți doar că ne așteaptă.

– Va fi vina dumitale dacă nu vom fi punctuale. Și habar nu ai cât de urât poate să reacționeze Conrad când nu-și poate respecta programul stabilit. Chestia asta poate să te coste postul!

– Și probabil că tocmai asta și urmăriți. Laurie se mira cum de mai era în stare să se stăpânească.

– Bineînțeles, recunoscu Vanessa de-a dreptul. Există mai multe posibilități să scap de dumneata. Și asta e una dintre ele.

– Nu prea aș crede că o să mă zboare Conrad doar

pentru că ați provocat această întârziere, răspunse Laurie care își privise ceasul pe furiș.

– Asta depinde de cât timp o să-l lăsăm să aștepte.

– Păreți să uitați că dumneavoastră sunteți cea care vă aflați la volan, Vanessa, se chinui Laurie să zâmbească.

– Și cine ne împiedică să facem schimb de locuri?

Laurie strânse din dinți și privi spre drumul principal. Acum își dorea din tot sufletul să fie descoperite de unul din paznicii rezervației.

– Pe jos nu poți merge, știi prea bine, ricană Vanessa cu răutate și își aprinse o altă țigaretă.

Laurie privi din nou înainte. Nu avea nici un sens să se certe cu Vanessa. Era clar că era pusă pe scandal și mai mult ca sigur că nu avea să renunțe. Așa că Laurie se hotărî să aștepte.

În habitaclul mașinii, aerul deveni din ce în ce mai irespirabil din cauza fumului, și Laurie tocmai se pregătea să coboare geamul lateral când Vanessa i-o luă înainte.

Între timp, soarele se înălțase pe cer și învăluia jungla într-o lumină caldă și aurie. Câteva impala traversaseră drumul și păsteau acum de cealaltă parte a acestuia.

Laurie chibzui dacă mai era cazul să încerce să mai facă un alt clișeu. Însă animalele se aflau acum de partea

unde ședea Vanessa.

Aceasta își aprindea țigară de la țigară. S-ar fi zis că-și propusese să prindă rădăcini în locul acela.

Laurie începu să se impacienteze. Își închipuia fără dificultate cam care trebuia să fie starea de spirit a lui Conrad. Probabil că era nebun de furie, având în vedere că se aflau deja de peste două ore în rezervație.

Pentru a nu știu câta oară, își aruncă privirile spre drumul principal. Dacă la început se minunase că încă nu le descoperise nimeni, mai apoi își zise că, probabil, dinspre drumul principal mașina lor, vopsită într-un verde oliv, nu se putea repera prea ușor.

Neavând încotro, Laurie își concentră din nou atenția asupra însoțitoarei sale. Însă Vanessa fuma cât se poate de calmă, suflând vălătucii de fum pe geam afară. Privirile lui Laurie se plimbară peste cheile aflate în contact, și atunci îi veni o idee.

Chiar se miră cum de nu se gândise mai devreme la asta, dar probabil că fusese mult prea agitată. Se aplecă ușor înainte și, cu o smucitură, încercă să apese pe claxon. Însă Vanessa se trezi instantaneu din letargie și o lovi peste mână.

– N-ar fi trebuit să faci asta, Laurie! gâfâi ea isterică, râzând răgușit.

Cu un gest lent și calculat, Vanessa aruncă cheile de contact pe geam. Laurie le văzu căzând în iarbă, undeva,

la aproximativ cinci metri în fața antilopelor. Câteva din impala ridicară capetele, adulmecând îngrijorate, după care continuară să pască.

– Pentru Dumnezeu, Vanessa! strigă Laurie. Era deopotrivă înspăimântată și furioasă din cauza comportării copilărești a celeilalte.

Vanessa însă își trecu calmă degetele prin părul ei negru, trăgând din țigaretă.

– Doar dumneata ești de vină că s-a întâmplat așa, spuse ea triumfătoare.

– Nu veți reuși nimic prin ce-ați făcut. Vom rămâne blocate aici până când va trimite Conrad să ne caute.

– Sunt de părere că chiar el va fi cel care o să pornească în căutarea noastră, replică Vanessa. De aceea propun să facem schimb de locuri, asta, ca să fie cu adevărat convins de mica poveste pe care i-o voi îndruga.

Spunând acestea, Vanessa coborî din mașină. Aruncă o scurtă privire în direcția antilopelor, apoi înconjură mașina și-și făcu apariția de partea lui Laurie. Aceasta cumpăni câteva clipe dacă nu era cazul să încuie portiera pe dinăuntru. Apoi însă hotărî că era mai bine să coboare și să încerce să găsească cheile de contact.

Animalele pășteau pașnic în continuare. Se găseau la o distanță de cel mult zece metri. Deși era conștientă că din junglă o putea oricând pândi un pericol, Laurie nu se gândea decât să recupereze cheile și, după aceea, să pună

stăpânire pe mașină, cu forța dacă avea să fie necesar.

Fără să stea prea mult pe gânduri, înhață aparatul foto de pe bancheta din spate și și-l atârnă de gât. Ar fi fost mare păcat, dacă tot avea să ajungă în imediata apropiere a antilopelor, să piardă ocazia să le fotografieze.

– Mă duc să caut cheile, îi spuse ea Vanessei. Aceasta se încruntă.

– Ai înnebunit? strigă ea speriată. Suntem în junglă și nu la grădina zoologică.

– În acest caz ați face mai bine să urcați mai repede în mașină, spuse Laurie inperturbabilă și traversă drumul.

– Mi s-a părut adineauri că am văzut ceva mișcând în spatele antilopelor, strigă Vanessa în urma ei. Ar putea fi un leu!

Ferm convinsă că Vanessa încerca doar să blufeze, Laurie nu ezită nici măcar o secundă. Se îndreptă spre locul unde presupunea că se găseau cheile, le descoperi și se aplecă ca să le ridice.

Tocmai în clipa în care avu impresia că aude un motor care se apropia, atenția îi fu atrasă de o mișcare în mărăcinișul din fața ei.

Timp de o fracțiune de secundă sângele îi îngheță în vine. Se simți cuprinsă de panică. Un nod i se puse în gâtlej. În fața ei se afla o leoaică, ghemuindu-se gata să atace.

Laurie avu impresia că trecuse o veșnicie înainte ca fiara să se arunce asupra unei impala. Celalte antilope o rupseră speriate la fugă, însă Laurie rămase locului ca paralizată. Instinctiv, ridică aparatul la ochi și începu să tragă cadru după cadru, fotografiind lupta celor două animale.

Făcuse deja o serie întreagă de poze când auzi pași în spatele ei. În secunda următoare o mână i se încleștă pe umăr, strângând-o așa de tare încât îi dădură lacrimile. Aparatul îi scăpă din mână în clipa în care se simți smucită înapoi cu forță, rămânând spânzurat de cureaua pe care o avea în jurul gâtului.

– Ai înebunit? zbieră Conrad la ea și ochii îi aruncau fulgere de mânie.

– Conrad, șopti Laurie fără să priceapă de unde apăruse așa, pe neașteptate. Fără nici un cuvânt, bărbatul o târî după el, spre mașină.

Ca prin ceață Laurie mai văzu și chipul îngrozit al unuia dintre paznicii rezervației, care strângea o armă în mâini.

Laurie se simți aruncată în mașină și nici nu apucă să se așeze ca lumea că Conrad se și avântă pe locul șoferului și întrebă:

– Unde sunt cheile?

– Cred că sunt la Laurie, spuse Vanessa cu nevino-

vație.

Laurie scoase aparatul foto de după gât, după care băgă mâna în buzunar, căutând cheile. Șocul începuse să-i treacă. Însă, dintr-o dată, un tremur nervos îi scutură întregul trup. Conrad abia dacă îi aruncă o privire când i le luă din mână.

Porni motorul și demară, oprind însă din nou când ajunse în dreptul paznicului.

– Trebuie să informăm administrația parcului? întrebă el prin geamul lateral.

Bărbatul clătină din cap.

– Având în vedere situația dată, cred că nu este cazul să aplicăm o pedeapsă. Însă vă rog să-i explicați tinerei doamne că, în general, nu sunt tolerate astfel de încălcări ale regulamentului.

Apoi se adresă încruntat lui Laurie.

– A fost o mare prostie din partea dumneavoastră, domnișoară. Sper că ați tras învățămintele de rigoare. Regulamentul nostru strict nu are decât un singur scop: protecția vizitatorilor.

Laurie reuși să murmure câteva cuvinte de scuză. Se simțea atât de umilită, încât aproape că nu era în stare să scoată o vorbă.

Conrad îi mulțumi încă o dată paznicului, apoi întoarse mașina. În timp ce automobilul rula hurducănind, Laurie se lăsă pe spate, încercând să-și vină în fire.

– Totul e în ordine? întrebă Conrad cu voce răgușită, aruncându-i o privire prin retrovizor.

Laurie încuviință din cap. Era incapabilă să scoată cel mai mic sunet. Închise ochii și încercă să lupte împotriva sfârșelii care o cuprinsese. În nici un caz nu voia să cedeze nervos și să izbucnească în plâns în prezența Vanessei și a lui Conrad.

– Ce ați căutat, de fapt, acolo? întrebă Conrad.

– A fost ideea lui Laurie, îl lămuri Vanessa. N-am întâlnit nici un fel de animale pe drum. Când am propus să ne întoarcem, Laurie mi-a cerut să o las la volan. Apoi, când a descoperit pe drumeagul acela o turmă de impala, a luat-o spre ele înainte să apuc să o împiedic.

– Dar nu putea fotografia fără să se dea jos din mașină?

– Așa a și făcut. Însă, la un moment dat i-am zis că am observat mișcându-se ceva în mărăcinișul din spatele antilopelor. Am spus că ar putea fi un leu. Era atât de dornică să realizeze un prim plan, încât a coborât din mașină până să apuc să o opresc. Cred că nici nu-și dădea seamă la ce pericol se expunea.

– Și ce s-a aplecat să ridice de jos?

Dar și la această întrebare Vanessa avea deja răspunsul pregătit.

– Probabil că, din cauza agitației, scăpase cheile de contact. Nici nu pot să-mi explic de ce le-a luat cu ea.

Poate se temea că o să preiau din nou volanul. Dar, spre norocul nostru, ne-ai găsit la timp, iubitule. Tu l-ai trimis pe paznicul ăla să ne caute?

– A fost o pură întâmplare, răspunse el. Michael îi ceruse ieri tipului câteva informații. În timp ce vă așteptam stăteam de vorbă cu el. În acel moment a primit un apel prin radiotelefon de la un alt paznic, care îl informa despre un Mercedes verde, oprit pe un drum lateral. Restul poți să ți-l imaginezi fără prea multă greutate.

– Cât sunt de fericită că Laurie n-a pățit nimic, oftă Vanessa. N-ar mai fi lipsit mult să i se întâmple ceva, nu-i așa?

– De asta poți fi sigură, mormăi Conrad.

În acel moment, Laurie deschise iar ochii și băgă de seamă că Conrad o studia în retrovizor. Evită privirile sale încărcate de reproșuri. Ar fi putut să-și susțină nevinovăția, dar era sigură că Conrad nu ar fi fost capabil să înțeleagă în momentul acela jocul perfid pe care îl făcea Vanessa.

Își coborî privirile asupra aparatului de fotografiat, simțind o satisfacție nemăsurată pentru clișeele pe care le realizase. Acum, cel puțin, toată povestea avea un sens!

De cum ajunseră la motel Michael se repezi spre ei.

– Bună! le strigă el din fugă, zâmbind până la urechi.

Ce bine că le aduci pe amândouă tefere și nevătămate înapoi! Apoi se întoarse îngrijorat spre Laurie. Ați pățit ceva? Sunteți atât de palidă...

Ea zâmbi timid și-și scutură pletele blonde. Dar, înainte să apuce să zică ceva, Conrad se și înființase alături de ea, luând- o de braț.

– Am ceva de discutat cu Laurie, Michael, se scuză el față de prietenul său. Poate îi oferi între timp Vanessei un pahar la barul restaurantului.

– Cu plăcere, răspunse el prietenos însă totuși ușor contrariat de atmosfera ciudată care plutea în aer.

Laurie se lăsă condusă de Conrad în vila în care locuiseră. Simțea mare nevoie de un pahar de băutură, însă nu îndrăznea să zică nimic. Ajunși în bucătărie, Conrad îi dădu drumul și se așeză pe marginea mesei.

– Ei bine? începu el, privind-o de sus. Să auzim și versiunea ta!

Laurie se mulțiumi să salte din umeri, evitându-i privirile. Încetul cu încetul începu să-și recapete stăpânirea de sine.

– Doar ați auzit ce-a zis Vanessa. Ce mai vreți să auziți în plus?

– Ce-ai zice să-mi spui adevărul?

– Doar v-a povestit că nu am ținut cont de avertismentul ei și am coborât din mașină ca să foto-

grafiez de aproape o luptă pe viață și pe moarte. Laurie îl privi cu ostilitate. Sper să am noroc și să vă pot pune la dispoziție niște clișee demne de coperta întâi.

Privirile lui se întunecară.

– Mă doare-n cot de clișeele alea. Ar trebui să te dau afară pe loc!

– Și de ce n-o faceți? îi replică ea furioasă. Oricum aveam intenția să plec de la dumneavoastră.

– Chiar așa? Și eu care aș fi jurat că am auzit chiar din gurița ta că intenționezi să rămâi pentru totdeauna în Africa de Sud, o luă Conrad peste picior.

Laurie ridică doar din umeri, chinuindu-se să zâmbească. Simți că inima i se chircește de durere când spuse:

– Cu toții mai greșim, câte-odată, nu-i așa?

– Greșeala dumitale este mai mare decât îți închipui. Când ai de gând să pleci?

Laurie își duse mâna la cap cu un gest obosit. Evenimentele prin care trecuse o secătuiseră. Se simțea la capătul puterilor și al rezistenței nervoase.

– N-am putea discuta asta prin telefon? abia reuși ea să mai îngaime.

Câteva secunde se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care Conrad o privi cu încordare. Apoi, pe neașteptate, îl auzi vorbind cu o voce pe care nu i-o recunoștea.

– Fie, dacă așa dorești. Dar te rog să nu uiți că aștept

să-mi transmiți decizia ta exact peste o săptămână. Cu aceste cuvinte se ridică și părăsi bucătăria.

Laurie rămase așezată fără să se miște, privind prin geam. Totul se petrecuse atât de repede încât nici nu apucase să sesizeze ce direcție luase discuția.

Din nou, de vină fuseseră doar mândria și stupida ei dorință de independență. Dar poate că era mai bine că se întâmplase așa. Știa că nu era făcută să se mulțumească cu un rol secundar în viața lui Conrad Steyn.

10

– O SĂ-MI FIE DOR DE tine, Sandra, așa să știi! Laurie se agață cu lacrimi în ochi de umerii prietenei ei.

Sandra îi zâmbi.

– Dacă nu încetezi o să încep și eu să plâng.

– Hai, mai terminați amândouă o dată! Lewis zâmbi și-și cuprinse soția drăgăstos pe după umeri. Doar nu plecăm în Siberia, ce naiba. O să vă revedeți curând.

Laurie acceptă batista pe care i-o întinse Steven și-și șterse lacrimile. Apoi încercă să zâmbească vitejește.

– De obicei nu sunt așa de sentimentală, Lewis. Cred că vinul e de vină.

În timp ce privea perechea tinerilor căsătoriți, sufletul îi era răvășit de sentimente dintre cele mai contradictorii. Sandra și Lewis erau cei mai buni prieteni pe care-i avea. Pe de-o parte era nespus de fericită pentru fericirea lor, pe de altă parte trebuia să se obișnuiască cu schimbările pe care această căsătorie le aducea cu sine. De-acum încolo avea să locuiască singură.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lewis se aplecă spre

ea și o sărută pe obraz.

– Și să nu cumva să cutezi s-o ștergi la Miami cât timp stăm noi în Grecia, auzi?

– N-am s-o fac, promit! Laurie se simți din nou în stare să zâmbească.

Apoi Lewis se întoarse spre Steven.

– Ai mare grijă de ea, da?

Laurie și Steven priviră în urma proaspeților însurăței care ieșiră să-și ia rămas bun și de la ceilalți oaspeți care participaseră la nunta lor.

Dacă lucrurile ar fi stat doar puțin mai altfel, îi trecu ei prin minte, *astăzi aș fi putut fi măritată cu Steven. Până acum n-am regretat niciodată că nu a fost să fie așa. Ce ridicol de sentimentală pot să fiu!*

Scurt timp după aceea ieși împreună cu Steven ca să-și ia un ultim rămas bun de la tânăra pereche. Rămaseră laolaltă, făcând semne cu mâna în urma mașinii care se îndepărta și pe portbagajul căreia o mână anonimă scrisese cu litere mari: *Proaspăt căsătoriți.*

Majoritatea oaspeților plecaseră deja, așa că Laurie nu mai avu să-și ia rămas bun decât de la părinții lui Steven.

– Mi-a făcut plăcere să vă revăd, zâmbi doamna Hunter. Era la fel de fermecătoare ca întotdeauna, însă Laurie sesiză totuși o ușoară stânjeneală în comportamentul ei. Probabil că nu-i putea ierta faptul că

îi respinsese fiul.

Julian Hunter îi scutură plin de căldură mâna cu un gest energic, făcându-i cu ochiul.

– Pot să știu de ce nu v-ați înghesuit laolaltă cu celelalte tinere domnișoare să prindeți buchetul de mireasă al Sandrei?

Laurie ridică nepăsătoare din umeri.

– Presupun că nu sunt făcută să fiu o soție bună...

– Ei bine, permiteți-mi să văd lucrurile puțin mai altfel. Știu foarte bine că nu întotdeauna se potrivește vorba din popor care zice că cea care prinde buchetul va fi următoarea mireasă. Apropo, l-am întâlnit ieri pe Conrad Steyn. M-a întrebat de dumneavoastră.

– Zău? Și el ce mai face? întrebă Laurie, sperând din tot sufletul să nu se observe că numai la pomenirea numelui lui Conrad inima începuse să-i bată nebunește.

– Bine, presupun – chiar foarte bine. Domnul Hunter o privea cu un amestec de afecțiune și îngăduință. Când băgă de seamă că soția sa dădea semne de nerăbdare, se aplecă spre Laurie și o sărută pe obraz. Vă doresc numai bine, draga mea. Și convingeți-l pe fiul meu să vă mai invite din când în când la noi la masă.

– Da, domnule Hunter, murmură Laurie, zâmbindu-i. Și mulțumesc mult pentru tot.

El îi mai făcu o dată cu ochiul, ca și cum vroia să-i arate că înțelesese ce intenționase să zică și apoi își luă

soția de braț.

– I-ai povestit ceva despre mine și Conrad tatălui tău? îl întrebă Laurie pe Steven în timp ce o conducea spre casă.

– Nu, absolut nici un cuvânt, Laurie, răspunse el, aruncându-i o scurtă privire. Apoi se concentră iarăși asupra circulației. După un timp însă mai adăugă: mi-a trecut odată prin gând să o fac. Dar mă îndoiesc că tatăl meu ar fi consimțit să ia în considerare posibilitatea să renunțe la relația de afaceri cu Conrad doar din cauza unor probleme personale. Ciudat este însă că, în urmă cu o săptămână, m-a întrebat dacă voi doi, adică tu și Conrad, v-ați lămurit neînțelegerile.

– Și eu m-am mirtat când am vorbit astă-seară cu el, spuse Laurie gânditoare.

– Știu că nu mai lucrezi pentru Conrad, dar, spune-mi, te rog, de întâlnit, vă mai întâlniți?

– Nu! Laurie trase adânc aer în piept înainte să reușească să continue. Nu, n-ar avea nici un sens.

– Îmi pare rău, Laurie.

Ea îl privi lung, dintr-o parte.

– Vorbești serios, Steven?

– Nu, ai dreptate. Pur și simplu însă nu pot să uit. Dacă nu ar fi fost el, probabil că am fi fost acum împreună.

– Ce-a fost între noi nu a fost așa cum trebuia, Steven.

– Întotdeauna am trăit cu sentimentul că am avea o șansă reală, ca după aceea să apară el și...

Laurie ridică din umeri, urmărind mișcarea de du-te-vino a ștergătoarelor de parbriz.

– Lucrurile nu evoluează întotdeauna așa cum ne dorim, continuă ea cu voce tristă.

– În ceea ce mă privește nu s-a schimbat nimic, Laurie, așa să știi. Am putea da oricând acele ceasornicului înapoi, dacă vrei. Țineam să-ți spun asta.

– Aș face-o cu plăcere, Steven, zău. Dar nu cred că, dacă m-ai întreba o a doua oară, ți-aș putea da un alt răspuns.

– Sunt dispus să-mi asum și acest risc.

Laurie îl privi din nou lung.

– Și cum rămâne cu fata cu care te-ai întâlnit în ultima vreme?

– Îmi face plăcere să mă văd cu ea. Sharon este o fată cu adevărat fermecătoare. Ne înțelegem foarte bine și ne distrăm de minune când suntem împreună. Dar asta nu are nici o legătură cu sentimentele pe care le am pentru tine.

Acum, totul între ei fusese spus. Continuară tăcuți drumul în mașină prin noaptea ploioasă. Laurie privea țintă la stopurile mașinilor dinainte, fără a reuși însă să vadă ceva. Își dorea cu adevărat să poată accepta oferta lui Steven. Dar știa la fel de bine că era imposibil.

Inima îi era scormonită de o durere ascuțită, o durere pe care cele trei săptămâni care trecuseră nu reușiseră deloc să o domolească. De câte ori se gândea la Conrad, era la un pas să izbucnească în hohote de plâns. Și zi și noapte doar la el îi era gândul!

– Te-ai gândit la ce ai să faci pe viitor? întrebă Steven când opri în fața locuinței ei. Vreau să spun, în ceea ce privește locuința.

Laurie îl privi lung și oftă.

– Contractul de închiriere expiră la sfârșitul lunii. Până atunci va trebui să mă hotărăsc.

– Ai găsit o altă slujbă?

– Sinceră să fiu, nici nu m-am interesat de așa ceva până acum.

– Parcă Sandra spunea ceva că ai vrea, eventual, să te reîntorci în Miami.

– Da, răspunse Laurie, privindu-și mâinile pe care le ținea în poală. Dar de la moartea părinților mei nici la Miami nu mă mai simt acasă în adevăratul înțeles al cuvântului.

Steven o privi lung, mai degrabă tandru decât pătimaș. Apoi întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– Azi e ziua ta de naștere, așa-i?

Laurie îi zâmbi tristă.

– Da. Dar sper că nu mi-ai cumpărat vreun cadou!

– Știi... am cumpănit mult dacă să o fac sau nu, spuse

el. Dar până la urmă mi-am zis că e mai bine să n-o fac.

– Mă bucur că n-ai făcut-o.

– Vino, te conduc până sus!

Laurie depuse un sărut pe obrazul lui.

– Nu te supăra, Steven, dar prefer să urc singură. Și așa nu mai am decât un pic până să izbucnesc în plâns.

Coborî grăbită, înainte ca el să apuce să-i dea o mână de ajutor. Când închise portiera după ea, o mai privi o dată prin geamul lăsat și făcu un efort să nu bage de seamă cât de dezamăgit arăta.

– Mulțumesc, pentru tot, mai spuse ea la despărțire.

Ochii albaștri ai lui Steven o implorau din priviri.

– Gândește-te la ce ți-am spus, Laurie, o mai rugă el înainte de a porni.

Era și ea conștientă că venise vremea să încerce să-și pună ordine în viață, în ciuda existenței acestui Conrad Steyn.

Dintr-o dată se auzi strigată. Se întoarse și văzu un Mercedes parcat lângă trotuar. În portiera deschisă stătea Conrad, înalt și elegant, cu părul udat de ploaie.

– Bună, o salută el, și ochii săi de culoarea chihlimbarului păreau că scânteiază în întunericul străzii. Te-am așteptat.

– Am fost la o nuntă, murmură Laurie. Rămăsese pironită locului, incapabilă să-și dezlipească privirile de la el, fără să-i pese de ploaie.

Privirea lui Conrad coborî la rochia ei de gală.

– Ai să te uzi toată. Pot să intru?

Laurie încuviință din cap.

– Da, firește.

Încercă să-i zâmbească, însă trupul îi fu scuturat de un tremur spasmodic. Așteptă până când Conrad încuie mașina și apoi o luă înaintea lui. Traversară holul și așteptară liftul.

– Așteptați de mult?

– Cam de-o oră.

– Așa de mult? se minună Laurie. Dar, înainte să mai apuce să spună ceva, se deschise ușa liftului și intrară în cabină. În timp ce lunecau în sus, Laurie se sprijini de peretele ascensorului și urmări defilarea beculețelor care indicau etajele și care se aprindeau pe rând.

Conrad nu o slăbea din ochi, însă ea evită cu grijă să-i întâlnească privirile. Inima îi bubuia în piept, nu alta. Nu crezuse că progresase atât de puțin în strădania de a-l uita.

În timp ce îl conducea spre ușa apartamentului mintea îi lucra febrilă, încercând să înțeleagă în ce scop venise. Poate ca s-o roage să accepte să lucreze mai departe pentru el. În fond, cine putea ști la ce se referise Julian Hunter, atunci când își întrebase fiul dacă ea și Conrad *își lămuriseră neînțelegerile.*

– Luați loc, vă rog! îl invită ea politicos, când văzu că

Conrad se oprise în mijlocul camerei. Doriți ceva de băut?

– Mulțumesc, nu. Îmi permiți să-ți prepar eu ceva de băut?

Laurie clătină din cap.

Cu toate că Conrad părea că prefera să rămână în picioare, Laurie se lăsă să lunece, epuizată, în cel mai apropiat fotoliu.

– Și cum vă merge? întrebă ea.

– Treabă multă, răspunse el scurt. Și ție?

– Tocmai pe dos, presupun. Am petrecut câteva zile la ferma părinților Sandrei, în Natal. Și de când m-am întors de acolo, nu fac decât să lenevesc. Nici măcar de o nouă slujbă nu m-am interesat.

– De ce, asta aveai de gând? Conrad o privea scormonitor.

– Nici nu știu, încă. S-ar putea să mă întorc și acasă, în Miami.

– Și eu care credeam că nu vrei decât să blufezi.

Iar avu impresia că citește o ușoară ironie în ochii lui.

– În fond, de unde știai că mă mai găsești aici?

– Pari să uiți faptul că avem o cunoștință comună. Julian Hunter a fost cel care mi-a spus când se mărită prietena ta. Steven te-a condus acasă?

– Da, un băiat de zahăr, încuviință Laurie.

– Și care e fără îndoială entuziasmat că ai fost dom-

nișoară de onoare. Ai de gând să-l mai vezi și de acum încolo?

– El ar dori mult... însă...

– Nu asta am întrebat.

Laurie își descălță pantofii cu un gest neglijent și-și trase picioarele sub ea.

– Asta ce vrea să fie, un interogatoriu? întrebă ea, schimbând vorba.

– Aș vrea mult să cunosc toate datele problemei înainte să-ți înmânez cadoul pentru ziua ta de naștere, răspunse el imperturbabil.

Laurie întoarse capul spre el. Chipul lui frumos părea o mască de nepătruns.

– Și de ce să-mi faceți tocmai mie un cadou?

– Încep și eu să mă mir, spuse el. Nu pari să te bucuri deloc că mă revezi.

Laurie întoarse capul, privind în altă parte.

– Ultima oară, când ne-am despărțit, nu am făcut-o în relații tocmai prietenești.

– Nu prea înțeleg ce legătură ar putea avea asta cu ziua de azi. Dacă vei încerca și pe viitor să mergi înarmată cu aparatul de fotografiat la vânătoare de lei, nu te mira dacă mă voi înfuria din nou. Ar fi putut să te atace chiar pe tine.

– Presupun că asta ar fi făcut o vâlvă de pomină, constată Laurie. Pentru o fracțiune de secundă, în ochii

lui Conrad trecu un fulger scurt.

– Asta așa e. Iar Vanessa ar fi avut și mai mult de suferit! șuieră el cu încrâncenare.

– Ce tot spuneți acolo?

– Ei bine, n-oi fi eu cel mai mare expert în descifrarea trucurilor femeiești, însă părerea mea este că Vanessa a fost cea care a luat-o pe drumul acela interzis. Și probabil că tot ea a fost cea care a aruncat cheile de contact pe geam.

– A spus ea asta?

– Nu. Dar nu știe să mintă convingător.

Laurie ridică indiferentă din umeri.

– În acest caz, totul s-a lămurit, nu-i așa?

– Nu chiar! o contrazise el. Mai avem unele chestii de lămurit!

– Nu înțeleg, șopti Laurie. Privirile li se încrucișară, și o roșeață demascatoare îi înflăcără obrajii.

– Uite, îți propun să facem un armistițiu până terminăm tot ce avem de discutat, propuse Conrad.

– Ce mai doriți să știți?

– Multe, răspunse el, privind-o cu căldură. Ai putea să începi prin a-mi spune dacă ți-a fost dor de mine.

Laurie săltă din umeri.

– Cred că da, deși nu știu de ce.

– Ei, uite că avem și o mărturisire, după tot acest timp.

– Dar dumneavoastră, ce aveți să-mi spuneți? întrebă ea la rândul ei, străduindu-se din răsputeri să-și stăpânească tremurul vocii. Sau dumneavoastră nu faceți niciodată mărturisiri?

– Foarte rar. Zâmbetul lui Conrad deveni mai cald. Dar de astă dată o să fac o excepție. Vino-ncoa!

Laurie rămase pe loc, nefiind încă dispusă să renunțe la luptă.

– Va trebui să faceți mai mult de-atât.

– Mda, așa s-ar zice, spuse el, îndreptându-se spre sofa. Hai, așează-te lângă mine, să-ți arăt cadoul pentru ziua ta.

Laurie îl văzu băgând mâna în buzunar, de unde scoase o cutiuță mică. Conrad o privi și-i făcu semn cu degetul să se apropie.

– Hai, vino! Dacă nu-ți place avem tot timpul să-l dăm înapoi.

Laurie mai ezită câteva clipe. Apoi se ridică din fotoliu și se așeză în colțul cel mai îndepărtat al canapelei, astfel încât distanța dintre ea și Conrad să fie cât mai mare cu putință. Conrad deschise capacul cutiuței albastre și scoase un inel cu un diamant mare, de o strălucire neobișnuită.

– Atunci când te vei întoarce acasă, la Miami, vreau să rămâi cu o amintire mai trainică despre Africa de Sud decât acea firavă floare de primăvară.

Se întinse și luă mâna ei stângă, așezându-i inelul în deget cu un zâmbet plin de fericire.

Laurie era incapabilă să spună ceva. Rămase nemișcată, privindu-l mută. În acele clipe nu se mai simțea în stare să gândească limpede.

– Vrea să fie un... un inel de logodnă? reuși ea să se bâlbâie într-un târziu, roșindu-se toată.

– Cam la asta m-am gândit când l-am cumpărat, răspunse el cu ușoară ironie. Mă bucur că ți se potrivește atât de bine, cu toate că, la nevoie, putea fi transformat oricând.

– Asta vrea să însemne că dorești să devin soția ta? șopti ea abia auzit.

– Da. Însă în acest caz nu vei mai putea să te întorci în Statele Unite. Însă, presupun că Seven Oaks reprezintă un schimb avantajos și, dacă ții neapărat, putem să ne petrecem luna de miere în Miami.

– De ce? începu ea cu o voce nesigură, aproape plângăcioasă. De ce vrei să te însori cu mine?

– Păi ce să fac, nu mi-ai lăsat nici o altă alternativă. Și în afară de asta, mama s-a hotărât cu adevărat să se mărite cu colonelul.

Laurie întâlni privirea veselă a ochilor lui de culoarea chihlimbarului, iar buzele ei se destinseră într-un zâmbet fericit.

– Tot nu ajunge. Asta n-a fost o cerere în căsătorie.

Trebuie să mai încerci o dată.

– În acest caz, cred că cel mai potrivit ar fi să vii puțin mai aproape. Conrad vârî cutia acum goală în buzunar și o trase pe Laurie spre el.

O sărută pentru început pe tâmple, apoi pe buzele întredeschise. Sărutul lui fu atât de tandru, încât Laurie se lipi fericită de pieptul său.

– Te iubesc, Laurie Giles, mică vrăjitoare îndărătnică ce ești. Știu că asta poate că nu sună foarte romantic. Însă îți jur că nu voi înceta niciodată să te sărut.

Buzele lor se găsiră și Laurie se cufundă într-o mare de fericire.

SFÂRȘIT